

«THE WALL»:
ΜΙΑ ΝΕΑ
ΦΟΡΜΟΥΛΑ
ΔΟΥΛΕΙΑΣ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
Γ. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΑΥΛΟΣ

€ 5

«ΠΟΡΝΗ ΒΑΒΥΛΩΝ!»
Ἑκδίκηση ὕστερα ἀπὸ 2.550 ἔτη

Μὲ σειρὰ παρανομιῶν ἡ Μητρόπολη
Θηβῶν θάβει τὸ "Ἄλσος τῶν Μουσῶν

Ίδρυτής - ιδιοκτήτης,
εκδότης - διευθυντής
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

Κυδαθηναίων 29, Πλάκα,
105 58 Ήθνα.

Τηλέφωνα: 2103223957,
2103314986, 2109841655.
Τηλομοιότυπος: 2103314997.

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ («Internet»):

<http://www.davlos.gr>

Ήλεκτρονική άλληλογραφία:
davlos@davlos.gr

Τα Γραφεία του «Δ» λειτουργοῦν
πρωινές ὥρες 9.30 - 14.30
καθημερινά (καὶ Σάββατο).

Παραγωγή: PRESS LINE
Μάγερ 11, Ήθνα,
τηλ.: 210 5225.479.

- Τιμή ἀντιτύπου: € 5.
 - 12μηνη συνδρομή: € 47 .
 - Ὅργανισμῶν κ.λπ.: € 70,50 .
 - Φοιτητῶν: € 38.
 - Ἐξωτερικοῦ: 80 δολλ. ΗΠΑ.
 - Ἡ συνδρομή καταβάλλεται
κατὰ τὴν ἐγγραφή.
 - Ἡ συνδρομή ἀνανεώνεται
αὐτομάτως μετὰ τὴ λήξη τοῦ 12μήνου.
- Διακοπή τῆς συνδρομῆς γίνεται μόνον
κατόπιν τηλεφωνήματος τοῦ
ἐνδιαφερομένου.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ὅλες οἱ συνεργασίες καὶ τὰ
ταχυδρομικά ἐμβάσματα στὴ διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ,
Πόστ Ρεστάντ 175 01, Π. Φάληρο.

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομητὲς ποὺ
ἀλλάζουν διεύθυνση, νὰ τὸ
γνωστοποιοῦν στὸ περιοδικό.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει
ἀναδημοσίευση ἢ ἀναμετάδοση καθ'
οἷονδήποτε τρόπον δημοσιευμάτων
τοῦ «Δαυλοῦ» χωρὶς τὴ γραπτὴ ἀδεια
τοῦ ἐκδότη.

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαῖο Περιοδικό Πρωτοποριακῆς Ἔρευνας

Ἔτος 22°, Μάιος 2003, ἀρ. 257

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Pax Romana καὶ Pax Americana16734

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ16736

Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς
κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας16736

ΕΡΕΥΝΕΣ

Κοινοβουλευτισμὸς ἢ «Δημοκρατία»;16741

Ἡ ὀρθὴ καὶ ἡ ἐσφαλμένη Λεξариθμία16757

«Πόρνη Βαθυλὼν!..»16763

Μητροπόλεις λειτουργοῦν ὡς Πολεροδομία16769

Οἱ Γεννήτορες τοῦ Παγκόσμιου Πολιτισμοῦ16781

Ὅλα «στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ»16783

Ὁ μέγας - ἅγιος - ἱσαπόστολος δολοφόνος16788

Ὁ τρισυπόστατος ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος16797

«The Wall»: Ἡ «ἐπιστημονικὴ» νέα μορφή δουλείας ..16807

ΓΕΝΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

Μὲ τὴ Βίβλο καὶ τὸ ξίφος16749

Ποιόν Παρά-δαισο προτιμᾶτε;16750

Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ16752

Ἡ «παράδοση» τῆς δουλείας16756

Τὸ δῖλημα16762

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ16791

Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ16806

Φυλὲς τοῦ Ἰσραὴλ16810

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ16810

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Γιάννης Μαρκόπουλος16753

Νίκος Καλογερόπουλος16793

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Τὸ «Dendro Panax»16768

Πλαστὸ κείμενο «πλασάρεται» ἐπίσημα ὡς

«Ὁρκος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου»16801

Κράτος ἐν κράτει ἢ Μητρόπολη Θηβῶν16769

Ὁ «Δ» ἔχει τὴν εὐθύνη τῶν κειμένων ποὺ δημοσιεύει στὶς
σελίδες του. Γιὰ τὶς δραστηριότητες, δημοσιεύσεις, διατυ-
πώσεις θέσεων κ.λπ. ἐκτὸς «Δαυλοῦ» ἀπὸ πρόσωπα ποὺ
γράφουν ἢ ἔγραψαν στὸ Περιοδικό ὁ «Δ» δὲν εὐθύνεται.

Pax Romana καὶ Pax Americana

«*Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται*», ὅμως ποτὲ δὲν εἶναι ἡ ἴδια. Ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονός, μολονότι ἔχει τὴν σαφῆ ταυτότητα τοῦ τετελεσμένου, εἶναι δηλαδὴ μοναδικό, ἓνα, ὅμως, ὅσον ἀφορᾷ στὸ νόημά του, παίρνει ἅπειρες καὶ διαφέρουσες μορφές ἰσάριθμες καὶ ἀντίστοιχες μὲ ὅσους καὶ ὅποιους τὸ νοοῦν, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅσες καὶ ὅποιες εἶναι οἱ στιγμές, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ καθένας, ὁ ἴδιος, τὸ νοεῖ.

Συνεπῶς ἐκεῖνοι ποὺ θεωροῦν ὅτι ἡ σύγχρονη *Pax Americana* εἶναι ἢ πρέπει νὰ εἶναι ἢ μπορεῖ νὰ εἶναι αὐθεντικὴ ἐπανάληψη, νεκρανάσταση τῆς *Pax Romana* πλανῶνται. Καὶ ὅσοι ἐπιχειροῦν νὰ «φωτοτυπήσουν» σήμερα τὴν δεύτερη, γιὰ νὰ παρουσιάσουν τὸ «φωτοαντίγραφό» τους ὡς τὴν πρώτη, ὅχι μόνο δὲν τὸ κατορθώνουν, ἀλλὰ καὶ διαπράττουν πολιτικοῖστορικό λάθος μὲ ἀποφασιστικὲς συνέπειες.

Ἡ *Ρώμη* «συνέρραψε» τὸ «μοντέλλο» τῆς «φωτοτυπῶντας» (μάταια καὶ φαντασιακά) τὸ μοντέλλο τῶν παλαιότερων ἀσιατικῶν αὐτοκρατοριῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προκύψῃ «στὴν πορεία» κάτι τελείως διαφορετικό, ποὺ κατέληξε σ' ἓνα πολιτικὸ πνευματικὸ κρᾶμα τῆς ρωμαϊκῆς διοικητικῆς σκέψεως καὶ τῆς ἀσιατικῆς θεοκρατίας – κρᾶμα ποὺ ἀπετέλεσε τὸ «πρόσωπο» τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος. Ποιὰ ἦταν ἡ ρωμαϊκὴ ἱστορικὴ ματαιότητα καὶ φαντασίωση; Ὅτι δὲν εἶδε τὸν κυρίαρχο ἱστορικὸ παράγοντα τῆς ἐποχῆς τῆς, τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμό. Καὶ ἀκριδῶς γι' αὐτὸ ὁ «ἀόρατος» ἢ «ἀπωθημένος» ἀπὸ τὸν ῥωμαϊκὸ σχεδιασμό παράγων κατέστρεψε τὸ μοντέλλο (Ἀναγέννηση = τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ θεδαίως). Αὕτῃ ἡ κατάρρευση τῆς μεσαιωνικῆς τάξεως πραγμάτων ἀποτελεῖ τὴν ἀποφασιστικὴν συνέπεια τοῦ λάθους.

Σὲ τί πλανῶνται ὠρισμένοι παράγοντες τῆς σημερινῆς «πλανηταρχίας», σ' ὅ,τι ἀφορᾷ στὸν σχεδιασμό τῆς *Pax Americana*; Σ' ὅ,τι ἀκριδῶς πλανήθηκαν καὶ οἱ Ρωμαῖοι σχεδιαστές: «Συρράπτουν» στὴν πλανηταρχία τους ἓνα ῥάκος τῆς *Pax Romana* (ἢ ἓνα ἐξελιγμένο ἀλλὰ ἄμεσο «προηγούμενό» τους, ἐκεῖνο τῆς Ἀγγλικῆς αὐτοκρατορίας) μὲ ἓνα ῥάκος τῆς σύγχρονης ἀσιατογενοῦς δαιμονολογίας· καὶ ἀγνοοῦν καὶ πάλι τὸν πανταχοῦ παρόντα καὶ σήμερὰ Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ – ἢ γιὰ τὴν ἀκριβεία τὸν ἑλληνικὸ τρόπο σκέπτεσθαι, τὴν σύγχρονη παγκόσμια πανίσχυρη ἑλληνικότητα. (Φυσικὰ οἱ ἀποφασιστικὲς συνέπειες αὐτῆς τῆς «ἄγνοιας» ἢ «ἀπωθήσεως», ὅπως συμβαίνει σὲ κάθε ἐπαναλαμβανόμενη πλάνη, δὲν θὰ ἐπέλθουν ὕστερα ἀπὸ αἰῶνες ἀλλὰ γεωμετρικῶς ἐνωρίτερα).

Στὴν Ἑλλάδα κάποτε (ὅποια κι ἂν ἦταν αὐτὴ ἀπὸ γεωγραφικὴ ἢ χρονολογικὴ ἄποψη) συνέβη κάτι, ποὺ δὲν ὑπόκειται σὲ ἱστορικὲς συγκρίσεις, ἱστορικὰ «προηγούμενα» ἢ ὁμοιότητες: Ὁ ἄνθρωπος ὑπερέβη τὰ δεδομένα τῶν αἰσθήσεων καὶ μπῆκε στὸν χῶρο τοῦ Λόγου. Ὁ (ἑλληνικὸς) αὐτὸς Λόγος – ἢ τρόπος σκέπτεσθαι καὶ πράττειν – εἶναι ἡ σταθερὰ ποὺ κατήργησε ἀνεπιστρεπτὶ κάθε ἐμπειρικὴ ἢ αἰσθησιακὴ μεταβλητὴ, δηλαδὴ κάθε πρωτόγονη ἀντίληψη τῆς πραγματικότητος – ἐπομένως καὶ τὴν ἕως τότε πολιτικὴ ἢ ἱστορικὴ ἀντίληψη. Ὅ,τι ἐπεδίωξε καὶ ἐπιδιώκει ἀπ' τὶς ἀντιλήψεις αὐτὲς ἐπιχωριάζει ὡς νεκρὸ ἀπολίθωμα μόνον στοὺς ἐγκεφάλους ἐκείνων ποὺ δὲν βλέπουν τὸν Λόγο, δηλαδὴ ἐκείνων ποὺ φαντάζονται ὅτι μποροῦν νὰ ἀνατυπώνουν ἐμπειρικὰ «μοντέλλα».

Δ.Ι.Λ.

[Τὸ ἀρθροῖδιο αὐτὸ εἶχα δημοσιεύσει πρὶν ἀπὸ τεσσσεράμισιν ἀκριδῶς χρόνια, τὸν Νοέμβριο τοῦ 1998, στὸ τεῦχος 203 τοῦ «Δ», σελ. 12656-12657. Τὸ ἀναδημοσιεύω τώρα σὲ φωτογραφικὴ ἀνατύπωση, θεωρῶντας το ἐξ ἴσου ἐπὶκαιρὸ ὅσο καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς πρώτης δημοσιεύσεώς του. – Δ.Ι.Λ.]

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

‘Ο «άγλαός» τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ «γκλαμουριά» τῶν Ρωμῶν

Ἀγαπητέ κ. Λάμπρου,

Εἰς τὸ τεύχος 252 τοῦ «Δαυλοῦ» (Δεκέμβριος 2002, σελίδα 16392) ὁ ἀξιότιμος διευθυντὴς τοῦ Κολλεγίου Μελδούρνης κ. Θωμᾶς Ἡλιόπουλος παρουσιάζει τὴν ἄποψη τῶν ἀγγλικῶν λεξικῶν ὡς πρὸς τὴν ἐτυμολογικὴ καταγωγὴ τῆς ἀγγλικῆς λέξεως «glamour». Πράγματι καὶ τὸ γιγαντιαῖο ἀμερικανικὸ λεξικὸ Webster μᾶς πληροφορεῖ:

«*Glamour*: Σκοτεινὴ παραλλαγὴ τῆς λέξεως *grammar* (γραμματικὴ) ὑπὸ τὴν ἐννοία τῆς *grammarie* (μαγεία). 1. Ἀρχικῶς *enchantment*, *witchcraft*, *magic* (γοητεία, μαγεία); *spell* (γοητεία, βασκανία, ἀλλὰ καὶ συλλαβίζω, ἀρθρῶνω ἐκ τοῦ *σπε-εσπ*, ρίζας τοῦ *εἰπεῖν* ἐξ οὗ καὶ *speak*, ὁμιλῶ, *speech*, ὁμιλία, λόγος!!). 2. *Seemingly mysterious and clusive fascination or allure as of some person, object, scene, etc.*; Φαινομενικὰ μυστηριώδης καὶ μαγνητικὴ, γοητευτικὴ ἰδιότης προσώπου, ἀντικειμένου ἢ σκηνῆς κ.λπ.»

Θὰ ἤθελα ὅμως, σεβόμενος τὴν ἐλληνικὴ γραμ-

ματεία καὶ οὐχὶ τὶς ξενικές, νὰ μοιρασθῶ μαζί σας τὴν προσωπικὴ μου καὶ (κατὰ τὴ γνώμη μου φυσικά) ἀκριβέστερη ἄποψη: ὅτι δηλαδὴ ἡ λέξις αὐτὴ εἶναι ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπὸ τὴν ὠραιότατη ἀρχαιοελληνικὴ πρόγονό της, ὁ ἡ *άγλαός*, ἐξ οὗ τὸ *άγλαόμορφος*, σύνθετο ἐκ τοῦ *άγλα-ίζω* >λαμπρύνω, παθ. φωνή *άγλα-ιοῦμαι* >φαίνομαι λαμπρὸς, λάμπω, διαπρέπω, καὶ *μορφή* (>μούρη>γκλα-μουριά!!). Ἐπίσης Ἀγλα-ίη (καὶ -ία εἰς τὴν δωρικὴν), λάμψη, λαμπρότης καὶ ἐπίθετα ὅπως τὰ *άγλα-σκαρπος*, *άγλα-έθειρος* (στιλπνοκόρης). Ἐκ δὲ τῆς ρίζας *γάλα* ἢ *γλᾶ* (*γλῆ* εἰς τὴν ἰωνικὴν, σημαίνουσα τὸ *λαμπρό*, *λευκὸ*) δημιουργοῦνται ἀπειράριθμα παράγωγα, ὅπως *γάλα*, *γαλήνη*, *γαλανός*, *γελᾶω*, *γελῶ* (λάμπω), *Γλαῦκος*, *γλανκός* -ἡ -ό, *γλανκώπις*, *γλαύκωμα*, *γλαφυρὸς* καὶ *γλαφυρότης*, *γλάγος*-εος, τό (ὁμηρικὴ ἐπικὴ ἀντὶ τοῦ *γάλα*), *γλήνη* (τὸ λαμπρὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ - κόρη ἀλλὰ καὶ κοράσιον), *γλήνως*, τὸ (ἄγαλμα, κόσμημα), *γλυκὺς*, *γλιστρ-άω*, -ώδης, κ.ἄ. Ἀλλὰ καὶ ἀγγλιστὶ *glow*, *glitter* (λάμπω, λα-

Η ΑΦΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Κύριε Λάμπρου,

Στις 5 Ἰανουαρίου παρακολούθησα μιὰ συνέντευξη τοῦ Ἰακώβου, τέως ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, στὸ ραδιοσταθμὸ ΣΚΑΪ. Ἀπὸ τὴν ὅλη συνέντευξη (δι' ἐμὲ χωρὶς ἰδιαίτερη σημασία) συγκράτησα τὸ σημεῖο ἀναφορᾶς του (κατόπιν ἐρωτήσεως) στὴ διδασκαλία τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας στὴν ἐλληνικὴ Ὀμογένεια τῆς Ἀμερικῆς, ἡ ὁποία μετὰ 1 ἕως 2 γενιές δὲν θὰ ὑπάρχῃ.

Ἐπ' αὐτοῦ ἡ θέση τοῦ κ. Ἰακώβου ἦταν, ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος γιὰ τὸν Ἑλληνισμό τῆς Ἀμερικῆς, διότι τὸν καλύπτει καὶ τὸν διατηρεῖ ἡ Ὁρθοδοξία. Ὑπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖο φυσικὰ καθοδηγεῖται καὶ προωθεῖται ἀπὸ τὸ ἐλέγχον τὴν Ὀμογένεια ἀνθελληνικὸ Πατριαρχεῖο τοῦ Φαναρίου, δὲν εἶναι παράδοξο τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Γλώσσα θὰ ὑποκαθίσταται ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὴν Ἀμερικὴ ἀλλὰ καὶ ἀλλοῦ. Μέχρι σήμερα, ἀπὸ τὸν ὀλοσχερῆ σκοταδισμό τοῦ Μεσαίωνα ποὺ ἐπέφερε ὁ Χριστιανισμός, τουλάχιστον σώθηκε ἡ Ἑλληνικὴ Γλώσσα, ὅχι διότι τὸ ἤθελαν οἱ τὰ «**φαιὰ φέροντες**» ἐκθεμελιωτὲς τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ διότι δὲν εἶχαν ἄλλο ἐργαλεῖο τουλάχιστον στὸν ἐλληνοφώνο κόσμον τῆς ἐπικράτειας τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας γιὰ τὴ διδασχὴ καὶ ἐπιβολὴ τοῦ δόγματός των. Τώρα ποὺ ἔχουν πλέον τὴν Ἀγγλικὴν σὰν ὄχημα (παγκόσμιος γλῶσσα τῶν ἡμερῶν μας), δὲν ἔχουν πλέον κανένα ἐνδοιασμό νὰ καταφέρουν τὸ τελικὸ καὶ τελειωτικὸ τους πτόημα, ►

μπυρίζω), *glo-ry* (δόξα), *glo-rious* (δοξαστικός), *glare* (αί-γλη, ακτινοβολία), *glaze* (στίλβη, βερνίκωση), *gleam* (φέγγος, ακτίνα, λάμψη), *glad* (περιχαρής, εύθυμος), *glance* (βλέμμα, ματιά), *glaucoma*, *glaucous* (κυανούς), *glacier* (όγκος πάγου, παγε-

τών), *glass* (ύαλος, ποτήριον), *glissando* (μουσικός έλληνο-λατινογενής όρος προϋποθέτων *γλίστρημα* ήχου κ.λπ.).

Μετά τιμής
᾽Αλέξανδρος Χαχάλης,
 Μουσικοσυνθέτης, Ν. Ὑόρκη

«Στέκεσαι σέ μιὰ σπιθαμή γῆς καὶ σέ κυριεύει ἀγωνία»

᾽Αξιότιμε κ. διευθυντά,

Θερμά συγχαρητήρια σέ σᾶς καὶ στοὺς ἐκλεκτοὺς συνεργάτες σας ἀπὸ ἓνα ἀκόμη Ἑλληνα τῆς Διασπορᾶς γιὰ τὸν γιγάντιο ἄθλο σας καὶ τίς ὅποιες θυσίες νὰ φέρετε στὸ φῶς κάθε ἀλήθεια καὶ γραφὴ θαμμένη ἐπὶ 17 αἰῶνες. Θυμᾶμαι τὸν Καζαντζάκη πὺν γράφει γιὰ τὸν ἑλληνικὸ χῶρο: «Στέκεσαι σέ μιὰ σπιθαμὴ γῆς καὶ σέ κυριεύει ἀγωνία. Μνήμα θαθὺ, δώδεκα πατωσιές καὶ ἀνεδαίνουν φωνές καὶ σέ κράζουν. Κάθε φωνὴ καὶ ψυχὴ. Κάθε ψυχὴ πὺν λαχταρίζει τὸ σῶμα της. Ἡ καρδιά συνταράζεται. Δὲν ξέρεις τί νὰ ἀποφασίσῃς!». Δυστυχῶς ἀπὸ τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὰ ρετιρὲ καὶ οἱ ταράτσες εἶναι κατελιμμένα μὲ γλάστρες καὶ τέντες. Εἴστε ἀξέπαινοι, πὺν ἀποτολμήσατε πρόσδωση στοὺς πρώτους ὁρόφους, τοὺς γειμάτους γνώση καὶ σοφία, πὺν εἶναι καμμένοι ἢ μουχλιασμένοι μ' αὐτὸ τὸ 5-10% πὺν ἀπέμεινε, ὅμως σ' αὐτὸ στηρίζεται ὁλόκληρος ὁ Δυτικὸς Πολιτισμὸς ἀλλὰ καὶ τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ πλανῆτη,

ἂν πρόκειται νὰ εἶναι ἀνθρώπινο καὶ πολιτισμένο.

Ἐπειδὴ Ἑλληνισμὸς σημαίνει φῶς, γι' αὐτὸ καὶ ὅποιος προσπαθῇ νὰ φέρῃ λίγο φῶς ἑλληνικὸ εἶναι καὶ ἓνας μικρὸς Προμηθεύς, πὺν ἢ μοῖρα του εἶναι γνωστὴ· μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὰ μοντέρνα ὄρνια εἶναι πῖο πολλὰ καὶ τεχνολογικὰ ἐξωπλισμένα. Παρὰ ταῦτα συνεχίστε τὴ μεγάλη προσπάθεια καὶ γνωρίζω καλὰ, ὅτι ἐνθαρρυντικά μηνύματα φθάνουν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεία τοῦ πλανῆτη, καθὼς ἀπευθύνεσθε κυρίως στὴ «Νεολαία τῆς Οἰκουμένης».

Εἴστε ἄξιοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνους, τῆς Ἱστορίας καὶ τῶν προγόνων μας!

Μὲ πατριωτικὸς χαριετισμούς!

Γιάννης Γιαννικόπουλος

Ἐπίκουρος Καθηγητῆς Ἱατρικῆς
 Διευθυντῆς Γαστροεντερολογίας
 Lac-King / Drew Medical Center
 Los Angeles, California, ΗΠΑ

ὅπως πιστεύουν, κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς γλώσσας του.

Εἶναι προφανές, ὅτι ἓνας λαός, ὅταν χάσῃ τὴν γλῶσσα πὺν ὁμιλεῖ, ἐξαφανίζεται. Αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν ἑλληνικὸ λαό, ὁ ὅποιος, ἂν χάσῃ τὴν Γλῶσσα τὴν Ἑλληνικὴν, ἀντικαθιστώντας αὐτὴν μὲ τὰ Ἀγγλικά, ὅπως ἐπιθυμοῦν ἢ κ. Ἐπίτροπός μας στὴν Ε.Ε. καὶ πολλοὶ ἄλλοι, θὰ χάσῃ καὶ κάθε ἐπαφὴ μὲ τὸν πατρογονικὸν τὸν πολιτισμό. Ἐν σήμερα διαβάζοντας μιὰ ἀρχαία ἐπιγραφή δὲν καταλαβαίνουμε πολλὰ, διότι μᾶς λείπει ἡ παιδεία, ἔχουμε τουλάχιστον τὴν ἄμεση σύνδεση σὰν Ἑλληνες μὲ τίς ρίζες τοῦ λαοῦ μας μέσῳ τῆς Ἑλληνικῆς Γραφῆς καὶ Γλώσσας.

Δυστυχῶς πολλοὶ προσπαθοῦν παντοιοτρόπως νὰ διακόψουν αὐτὸν τὸν ὁμφάλιο λῶρο, πὺν ὑπάρχει μέσῳ τῆς γλώσσας μὲ τὴν ἀρχαία κληρονομιά. Ἴσως ἐκεῖ ὁδηγεῖ καὶ ὁ μεταγλωττισμὸς τῆς Καινῆς Διαθήκης στὰ Νεοελληνικά, πὺν ἔγινε πρόσφατα ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπο. Διότι ἡ Ἑλληνιστικὴ τὸν Εὐαγγελίον εἶναι ἓνας συνδυασμὸς κρικός μὲ τὴν κλασικὴ καὶ ὁμηρικὴ γλῶσσα.

Ἐλπίζω κάποτε νὰ δραστηριοποιηθῇ ἡ Ὁμογένεια τῆς Ἀμερικῆς ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων περιοχῶν, ὥστε νὰ ἀποτινάξῃ τὸν θανατηφόρο ἐναγκαλισμὸ τοῦ Φαναρίου καὶ τῶν πλοκάμων του καὶ νὰ ἀναλάβῃ ἢ ἴδια τὴ διατήρηση τῆς Ἑλληνικότητάς της, σφύζοντας καὶ καλλιεργώντας τὴ διαχρονικὴ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα.

Εὐχαριστῶ
Δρ Ἀντόνιος Λυράκος
 Ψυχίατρος, Ἀθήνα

Ἡ «προϊκα» τοῦ Καλοχαιρέτη στὸ Βουλγαρη

Κύριε Λάμπρου,

Εἰς τὸ τεύχος 254 τοῦ «*Δαυλῶ*» (Φεβρουάριος 2003) ἀρθρογραφεῖτε ἐσεῖς καὶ οἱ συνεργάτες σας σχετικὰ μὲ τὴ λατρεία τοῦ τοτεμισμού εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία δυστυχῶς ὑπάρχει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς διὰ τῆς βίας λατρείας τοῦ Γιαχδέ, τοῦ μεγαλύτερου καὶ ισχυρότερου ἐβραϊκῆς προέλευσης πρώην τοτέμ, εἰς τὴν χώρα μας.

Ἡ πατρίδα μας, κύριε Λάμπρου, εἶναι γεμάτη τοτέμ ὅπως ὁστὰ πτωμάτων, τίμα δῶρα, τίμα ξύλα καὶ εἰκόνες· ὅμως καλὰ εἶναι νὰ γνωρίζετε, ὅτι εἰς τὴν Κέρκυρα ἔχουμε ἓνα ἀπὸ τὰ καλύστερης ποιότητος καὶ σημερινῆς λατρείας τοτέμ. Ὀνομάζεται ἅγιος Σπυρίδων, τοῦ ἔχουμε δώσει σχεδὸν θεϊκὴς ιδιότητες καὶ εἶναι τὸ πτόμα ἐνὸς νεκροῦ τῶν

βάλτων, ποὺ ἡ στάση τοῦ κεφαλοῦ του καὶ τὸ ἀνοιχτὸ στόμα του δείχνουν ὅτι πρόκειται περὶ κρεμασμένου, ποὺ σὲ κατάσταση πτωματικῆς ἀκαμψίας τὸν πέταξαν σὲ κάποιον δάλτο καὶ ἐκεῖ μουμοποιήθηκε ἔνεκα τῆς ἑλλειψης ὀξυγόνου καὶ μικροβίων. Τὸ ἔφερε εἰς τὴν Κέρκυρα κάποιος μὲ τὸ ὄνομα Καλοχαιρέτης καὶ τὸ ἔδωσε προῖκα εἰς τὴν κόρη του, τὴν ὁποία νυμφεύθηκε γόνος τῆς οἰκογένειας Βουλγαρη, μίας ἀπὸ τῆς πλουσιώτερες οἰκογένειας τοῦ νησιοῦ (...). Ἀπὸ τότε «*ζῇ καὶ βασιλεύει καὶ τὸ νησί μας διαφεντεύει*».

Μὲ τιμὴ

Κώστας Καλούδης

Κέρκυρα

Οἱ «παραγωγοὶ θρησκειῶν» στὴ σημερινὴ Ρωμοσύνη

Κύριε διευθυντά,

Τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν ἐμφανιζόμενη Πατριώα Θρησκεία; Ἡ Ἑλλάς α') δὲν εἶχε ποτὲ ὠργανωμένη θρησκεία καὶ β') δὲν ἦταν ποτὲ θρησκειο-

ποιός, ἀλλὰ ποιοῦσε Ἐπιστῆμες καὶ παρήγε Γνώση.

Μὲ τιμὴ

Ι. Μαζουνιόλας

Ὅσο πιὸ πολὺ μιλάνε, τόσο ἀποκαλύπτονται

Κύριε διευθυντά,

Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς δώσω θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ συνεργάτη σας κ. Π. Κουβαλάκη καὶ τὴν ἀξιοπρεπῆ καὶ οὐσιαστικώτατη παρέμβασή του στὸν ἐνδοχριστιανικὸ λασποπόλεμο ποὺ ἔλαβε χώρα στὴν τηλεόραση τῆς NET στὴν ἐκπομπὴ τοῦ κ. Λορέδου (7 Μαρτίου, ὥρα 9.45).

Ἄν καὶ οἱ ἄλλοι συνομιλητὲς του ἦταν ἀπὸ μόνοι τους ἀστέιοι καὶ ὡς πρὸς τῆς ἀπόψεις τους, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τῆς παρουσίαζαν, ὁ κ. Κουβαλάκης ἔθεσε ξεκάθαρα (στὸ βαθμὸ ποὺ τοῦ ἐπιτρέψανε νὰ μιλήσῃ) τὴν ποιοτικὴ διαφορά μεταξὺ Ἑλληνισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ. Νομίζω ὅτι ὅλοι ὅσοι παρακολούθησαν τὴ «συζήτηση», μπόρεσαν νὰ ξεχωρίσουν τὴν ποιοτικὴ διαφορά τοῦ κ. Κουβαλάκη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ὁ παπα-Τσάκαλος ἐνσάρκωσε ὅλη τὴ βαρβαρότητα καὶ τὴν ιδεολογικὴ τρομοκρατία, ποὺ χρησιμοποίησε ὁ Χριστιανισμὸς ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ ἡ δουλεντῆς κ. Παπακώστα μὲ τὴν συνηθισμένη ἀνούσια πολυλογία τῆς μᾶς ἔκανε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ προβληματισθοῦμε ὡς πολῖτες γιὰ τὴν ποιότητα τῶν ἐκπορσώπων μας στὸ κοινοβούλιο· καὶ αὐτὸς ὁ ἄλλος ἀντιπρόσωπός μας στὸ

Κοινοβούλιο, ποὺ τὸν συνοδεύει ὁ τίτλος τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς, πάσχιζε νὰ ἀποδείξῃ πόσο «καλὸς χριστιανὸς» εἶναι, φοβούμενος μήπως καὶ δὲν τὸν στηρίξῃ ἡ Ἐκκλησία στῆς ἐπόμενες ἐκλογές. Ὅσον ἀφορᾷ στὸ δημοσιογραφικὸ Κ. Βελόπουλο, αὐτὸς βρῖσκεται σὲ πλήρη σύγχυση, ἀφοῦ προσπαθῇ νὰ παντρέψῃ τὸν Ἑλληνισμό μὲ τὸ Χριστιανισμό, τὸ φῶς μὲ τὸ σκοτάδι, τὴν ἐλευθερία τοῦ πνεύματος μὲ τὴ δουλεία τῆς σκέψης! Ἀστειότητες...

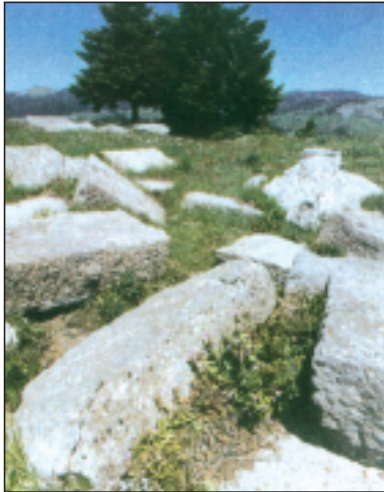
Θὰ πρότεινα νὰ ἐμφανίζεται πιὸ συχνὰ στὴν τηλεόραση ὁ κ. Κουβαλάκης, ἀλλὰ καταλαβαίνω ὅτι δὲν θὰ εἶναι καὶ πολὺ εὐχάριστος σ' αὐτοὺς ποὺ τὴν ἐλέγχουν! Παρηγοροῦμαι ὅμως μὲ τὴν ιδέα, ὅτι ἐμφανίζονται τακτικώτατα ὁ παπα-Τσάκαλος καὶ ἡ κ. Παπακώστα, ὁπότε ὁ ἑλληνικὸς λαὸς μπορεῖ νὰ παρακολουθῇ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὅσο πιὸ πολὺ μιλάνε τόσο πιὸ πολὺ ἀποκαλύπτονται!

Καὶ πάλι θερμὰ συγχαρητήρια.

Μὲ τιμὴ

Δρ Νικόλαος Α. Παντελίδης

Διεθνολόγος - οἰκονομολόγος

Ἡ χορταριασμένη «Πυρὰ τοῦ Ἡρακλέους»

Ἀγαπητέ κ. Λάμπρου,

Σὰς στέλνω ἀπόκομμα τῆς ἐφημερίδας προβολῆς συμφερόντων τοῦ Δήμου Καλλιέων «Νέα Ἐποχή», ὅπου φαίνεται σ' ὅλο της τὸ «μεγαλεῖο» ἡ ἀδιαφορία τῶν «ἀρμοδίων» γιὰ τὴν ἑλληνικὴ κληρονομιά. Πρόκειται γιὰ τὸ ἱερὸ τῆς «Πυρᾶς τοῦ Ἡρακλέους» πάνω στὴν Οἶτη, ποὺ ἀκόμη περιμένει κάποιον νὰ ἐπιδείξει κάποιο ἐνδιαφέρον.

Μὲ ἐκτίμηση

Πάνος Κοκκινόπουλος

Φιλόλογος - Λυκείαρχος,

Ἀθήνα

«Κάπου ἔχουν χάσει τὸ χρῶμα καὶ τὴν ὁμορφιά»

Κύριε διευθυντά,

Ἀπὸ τὴν μακρινὴ χώρα τῆς Βραζιλίας ἔρχομαι κοντὰ σας διὰ μέσου τοῦ «Δαυλοῦ» καὶ ὄχι ἀεροπορικῶς, ὅπως θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσα.

[...] Ἡ πίστη, τὸ τακτικὸ ἐκκλησιασμα, ὁ σεβασμὸς γιὰ τὸν ἱερέα τῆς ἐνορίας μας, ὅλα κάπου ἔχουν χάσει τὸ χρῶμα καὶ τὴν ὁμορφιά τους. Στους ἀνωτέρω ταγούς τοῦ κλήρου δὲν τρέφω πιά καμμιὰ συμπάθεια, ἀφοῦ δὲν «περνᾶνε» κανένα ὠραῖο παράδειγμα στους πιστοὺς, ἐκτὸς ἀπὸ βαρυσήμαντους λόγους, ποὺ ἀποτελοῦν «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ».

Διαβάζω τὸ διδύλι «Ρασοφόροι: συμφορὰ τοῦ ἔθνους» τοῦ Γιώργου Δ. Καρανικόλα κι ἔχω θγεῖ ἀπὸ τὰ ρούχα μου. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς θρησκείας μας, ποὺ τοὺς ἔκαναν ἀργότερα καὶ ἥρωες;

Εὔχομαι ὅλοι οἱ συνεργάτες τοῦ «Δαυλοῦ» νὰ εἴστε καλὰ καὶ νὰ σὰς ὁδηγῇ καὶ νὰ σὰς φωτίξῃ πάντα ὁ Θεός.

Μὲ τοὺς χαιρετισμούς ἀπ' ὅλη μου τὴν οἰκογένεια,

Μαρία Κουτρουβέλη - Ριφιώτη

Σάο Πάολο, Βραζιλία

Ἡ γῆ «κατάπιε» τὸν Θησέα;

Κύριε διευθυντά,

Πρὸ δύο μηνῶν περίπου, ἀνεδαίνοντας τὰ σκαλιά τοῦ Μετρό στὸ Σύνταγμα, εἶχα μία πολὺ εὐχάριστη ἐκπληξή. Ἀντίκρουσα ἓνα πολὺ καλαίσθητο ἄγαλμα τοῦ Θησέα (σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ τερατουργήματα, ποὺ βλέπουμε νὰ «ξεφυτρώνουν» κατὰ καιροὺς στὴν Ἀθήνα). Εἶχε τοποθετηθῇ στὴν λεωφόρο Βασιλίσσης Ἀμαλίας, ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Βουλὴ (προφανῶς, γιὰ νὰ «θανυμάξῃ» τοὺς εἰσερχομένους σ' αὐτήν) καὶ στὴ δάση του διέκρινα χαραγμένους τὶς λέξεις «...προσεφέρθη στὴν πόλι τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ δημαρχίας Δημήτρη Ἀδραμόπουλου».

Ἡ χαρὰ ὅμως (ὡς συνήθως σ' αὐτὸν τὸν τόπο) κράτησε λίγο. Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Θησέας «ξηλώθηκε», «πῆρε πόδι»! Αὐτὸ δὲ ἔλειπε! Νὰ τὸν ἔχουμε σὲ περίοπτη θέση, στὴν καρδιά τῆς Ἀθήνας! Τί ἐγίνε;

Μήπως ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν πλατεῖα Συντάγματος στὰ πλαίσια τοῦ προγράμματος «εὐπρεπισμοῦ» τῆς πρωτεύουσας ἐν ὄψει τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων; Μήπως ἀκολούθησε τὴν μοῖρα τοῦ ἀγάλματος τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως καὶ τοποθετήθηκε κάπου ἀπόμερα, ὥστε νὰ μὴν τὸν βλέπῃ κανεὶς; Ἡ μήπως εἶχε τὴν τύχη τοῦ σιδερένιου ἐξαμβλώματος (πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀλοκαυτώματος τῶν Ἑβραίων), ποὺ εἶχε στήσει ὁ Δημήτρης Ἀδραμόπουλος στὸ Θησεῖο (ὁ μὲν Θησέας κοίταζε τὴν Βουλὴ, τὸ δὲ μνημεῖο τῶν Ἑβραίων, ὡς πιὸ «σημαντικὸ», τὴν Ἀκρόπολη); Δὲν ξέρω τί νὰ ὑποθέσω. Ὅσο διεστραμμένο νοῦ καὶ ἂν διαθέτῃ κανεὶς, δὲν νομίζω ὅτι μπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ.

Ὅπως καὶ νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἐλπίζω τουλάχιστον οἱ κίονες τοῦ Παρθενῶνος καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης νὰ ἐπανατοποθετηθοῦν στὴν ἀρχική τους θέση, ἂν καὶ πολὺ φοδᾶμαι ὅτι ἔχει ἤδη

δρομολογηθῇ ἡ ἀντικατάστασή τους ἀπὸ ἀντίγραφα. (Τὸ «πρόγραμμα ἀποκατάστασης τῶν μνημείων τοῦ Παρθενῶνος», τὸ ὁποῖο ὑπάρχει στὸ Διαδίκτυο, κατὰ τέτοιο, ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, ἀφή-

νει νὰ ἐννοηθῇ).

Μετὰ τιμῆς
Σίσσυ Ἀρτοῖα
Κηφισιά

Εἰδωλολατρικὸ τὸ Θέατρο μὲν, εἰς δοθήθειαν τοῦ Ἀδραάμ δέ...

Ἀγαπητὲ κ. Λάμπρου,

Στὰ διδακτήρια «Ἑλληνικὴ Παιδεία» τῶν Βορείων Προαστείων μὲ τὴν ἐμφαντικὴ πλὴν ὅμως παραπλανητικὴ αὐτὴ ἐπωνυμία (εἶναι ἐλεγχόμενα ἀπὸ τὸν Σύλλογο Θεολόγων «Σωτήρ») οὐδέποτε συμπεριελήφθησαν οἱ πολιτιστικὲς ἐκδηλώσεις τοὺς ἐπισκέψεις τῶν μαθητῶν στὰ θέατρα. Ὁ λόγος; Ἐπειδὴ οἱ ἰθύνοντες θεολόγοι θεωροῦν ἀκόμη καὶ σήμερον τὸ θέατρο (Ἀρχαιοελληνικὸ, Νεοελληνικὸ καὶ Παγκόσμιον) ὡς εἰδωλολατρικὴ μορ-

φὴ Τέχνης.

Ἐφέτος ἔπειτα ἀπὸ πιέσεις τῶν γονέων τῶν μαθητῶν ἀποφάσισαν νὰ προσφέρουν πολιτισμὸ στὰ παιδιά μας, πηγαίνοντάς τα νὰ δοῦν τὸ θεατρικὸ ἔργο «Ἡ θυσία τοῦ Ἀδραάμ» τοῦ Β. Κορνάρου. Νὰ ἐκλάβουμε τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὡς πρόδο;

Μὲ τιμὴ
Εὐσθενίδα
Μαρούσι Ἀττικῆς

Ἡ «Ἀρχόντισσα Δύο Χωρῶν» τῆς Αἰγύπτου

Κύριε διευθυντά,

Στὸ ἄρθρο «Μία πολὺ παλαιὰ σύγκρουση Πολυθεϊσμοῦ - Μονοθεϊσμοῦ - Ἡ ἐπανάσταση τῆς βασιλίσσας Νεφερτίτης» τοῦ κ. Μαυρομάτη (τεῦχος 254, σελ. 16517) ἀναφέρεται, ὅτι ἡ Νεφερτίτη ἀποκαλεῖται σὲ μία ἐπιγραφή «Ἀρχόντισσα τῶν Δύο Χωρῶν» καὶ γίνεται λόγος γιὰ τὸ σὲ ποιά ἄλλη χώρα (ἐκτὸς τῆς Αἰγύπτου), ἀφορᾷ αὐτὸς ὁ τίτλος τῆς. Θὰ ἤθελα νὰ ἀναφέρω ὅτι, μετὰ τὴν ἔνωση τῶν δύο βασιλείων τῆς Ἀρχαίας Αἰγύπτου (δηλ. τοῦ Ἄνω καὶ τοῦ Κάτω Βασιλείου) ὁ ὅρος «Δύο Χῶρες» (ἢ «τά.δύ») ὅπως ἀναφέρεται στὴν Αἰγυπτιακὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης) ἀναφέρεται ἀκριβῶς

(καὶ εἶναι συνώνυμὸ τῆς) στὴν Αἴγυπτο ὡς ἐνιαίου Βασιλείου. Συνεπῶς ὁ συνήθης χαρακτηρισμὸς τοῦ ἐκάστοτε κυβερνῶντος τὴν Αἴγυπτο (καὶ ὄχι μόνο τῆς Νεφερτίτης) ὡς «ἄρχοντας ἢ κυρίου τῶν δύο χωρῶν» («*νέμπ.τά.δύ*» γιὰ τὸ Φαραὼ ἢ «*νέμπ.έ.τά.δύ*» γιὰ τὴ Νεφερτίτη, ἀφοῦ ἦταν γυναικὰ) δὲν ὑπαινίσσεται ἄλλη χώρα ἐκτὸς τοῦ ἐνιαίου Βασιλείου τῆς Ἄνω καὶ Κάτω Αἰγύπτου.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν προσοχὴ σας
Μιχάλης Πατρῶνης
Δρ Μηχανικὸς Μεταλλείων - Μεταλλουργὸς
Μηχανικὸς Ε.Μ.Π.

Ἡ τοπογραφία τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ ὁ «Πανάγιος Τάφος»

Κύριε διευθυντά,

Σχετικὰ μὲ τὴν εἰδησεογραφία τὴ σχετικὴ μὲ τὴν «ἀνεύρεση» τοῦ τάφου κάποιου ἀδελφοῦ τοῦ Χριστοῦ θέλω νὰ σημειώσω, ὅτι ὁ τελευταῖος, σύμφωνα μὲ τὶς Γραφές, σταυρώθηκε στὸν Κρανίου Τόπον, 500 μέτρα περίπου ἔξω ἀπ' τὸ κάστρο τῆς Ἱερουσαλὴμ. [Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης γράφει: «ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ἐσταυρώθη κῆπος καὶ ἐν τῷ κήπῳ μνημεῖον κενόν, ἐν ᾧ οὐδέποτε οὐδεὶς ἐτέθη· ἐκεῖ οὖν διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐγγὺς ἦν τὸ μνημεῖον, ἔθηκαν τὸν Ἰησοῦν» (ΙΘ', 40-42)].

Ὁ Κωνσταντῖνος μὲ τὴν μητέρα του 350 ἔτη ἀργότερα δοῖκαν, καθὼς μᾶς λέγουν, τὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ ἐντὸς τοῦ κάστρου τῆς Ἱερουσαλὴμ. Σημειώσω, ὅτι ἔχω κατοικήσει ἐκεῖ ἐπὶ 8 χρόνια καὶ ἔχω μελετήσῃ λεπτομερικὰ τὴν τοπογραφία τῆς

περιοχῆς. Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ ποὺ ὑπάρχουν σήμερον καὶ ποὺ τὰ προσκυνοῦν οἱ χριστιανοὶ εἶναι φτιαχτά. Οὐδέποτε γένηκε «ἄγιο φῶς» καὶ οὐδέποτε ὑπῆρξε «τίμιον ξύλον». Ἐὰν ἐρευνήσετε προσεκτικὰ τὴν εἰδησεογραφία στὸν τύπο τῆς δεκαετίας τοῦ '60, θὰ δοῦτε τὰ δημοσιεύματα, σύμφωνα μὲ τὰ ὁποῖα σὲ κάποιο ἀρχαῖο ἐβραϊκὸ νεκροταφεῖο κοντὰ στὸν Κρανίου Τόπον δοῖκαν ἕνα τάφο μὲ τὴν ἐπιγραφή «Ἐμμανουήλ». Οἱ ἀρχαιολόγοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἕνας Ἕλληνας, εἶπαν, ὅτι οὐδέποτε ὁ Χριστὸς ἔφερε τὸ ἐβραϊκὸν ὄνομα Ἐμμανουήλ... Μετὰ ἦλθε ὁ Πόλεμος τῶν Ἑξὶ ἡμερῶν καὶ τὸ θέμα ξεχάσθηκε.

Μὲ τιμὴ
Κοῖς Ἀξιώτης
Σύδνεϋ, Αὐστραλία

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ ἢ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»;

Μία ἀντιποίηση ὀνόματος

«Συλλογᾶται ὁρθὰ ὅποιος συλλογᾶται ἐλεύθερα» (Ρήγας Φεραῖος)

“Οταν μικρὸς στὸ χωριὸ δυσκολευόμουν νὰ ξεκινήσω κάτι καὶ ρώταγα «πῶς ν’ ἀρχίσω, παπποῦ»; ὁ γερο-Κωσταντῆς ἀπα- ντοῦσε λακωνικά: «ἀπ’ τὴν ἀρχή». Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν νό- μιζα, ὅτι ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ «ἀστεία» του, ἕως ὅτου διάβασα στὸν Ἐπίκουρο τὸ «ἀρχή σοφίας ὀνομάτων ἐπίσκεψις» (= ἔρευνας). Ἀπὸ τότε διαπιστώνω συνεχῶς, ὅτι οἱ λέξεις τῆς ἀρχέγονης μητέρας - γλώσ- σας, τῆς Ἑλληνικῆς, δίδουν καὶ τὸν ὅρισμό τους. Ἐπίσης ἀνεκάλυψα, ὅτι μία ἀπὸ τὶς τέσσερις ἀρχές πού διέπουν τὸ ἦθος τῶν Ἑλλήνων¹, ἡ (συν.)μετοχή (στὰ κοινά), εἶναι τὸ κλειδί τῆς κα- τανόησης τῆς Δημοκρατίας. Ὅπως καὶ τὸ ἐλεύθερον «λαὸς ἐλεύθε- ρα δάσκειν» [(= ἐκφράζεται) Αἰσχ. «Πέρσαι» 586].

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. Εἶναι τὸ ἀδιαφιλονίκητο εὔρημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολι- τισμοῦ. Συνδυασμένη μὲ ποικίλα ἄλλα πολιτεύματα, θὰ ἀποτελέσῃ τὸ βασικὸ γνῶρισμα τοῦ πολιτικο-κοινωνικοῦ βίου τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Ἀριστοτέλης τὴν ἀνέ- λυσε ἐπισταμένως στὰ «Πολιτικά» του (7 βιβλία) καὶ στὴ «Συναγωγὴ Πολιτειῶν», [(255 βιβλία)· σημ.: Τὰ βιβλία αὐτὰ κάηκαν, ὅπως ἑκατομμύρια ἄλλα, ἀνηλεῶς, ὡς μέρος τῶν διώξεων τῶν Ρωμαιοχριστιανῶν ἴσως μερικὰ εἶναι θαμμένα στὰ ὑπόγεια Μουσείων, τοῦ Βατικανοῦ ἢ μονῶν]. Στὸ «Ἀθηναίων Πολιτεία» (βρέ- θηκε μισοκατεστραμμένο τὸν 20^ο αἰ. μ.Χ.) περιγράφει μὲ σαφήνεια ἓνα ἀπὸ τὰ δε- κάδες δημοκρατικὰ μεικτὰ πολιτεύματα, τὸ κυριώτερο². Εἶναι βέβαιο, ὅτι κάθε ἑλληνικὴ πόλις εἶχε, λόγῳ τῆς *ιδιαιτερότητός* της, διαφορετικὸ πολίτευμα, πού ἐντασσόταν ὅμως στὶς 6 κατηγορίες τοῦ Ἀριστοτέλη (**Σχ. 1**). Ὡς γνωστόν, τὸ «*ἰδιαίτερον*» εἶναι χαρακτηριστικὸ τοῦ Ἑλλήνος (λ.χ. ἡ ποικιλότης τῆς ψυχῆς, τοῦ τοπίου), καὶ βρίσκεται σὲ πλήρη σύμπτωση μὲ τὸν 3ο συμπαντικὸ νόμο (Ἀνά- γκα - Ἀέναον - Ἰδιαίτερον - Ἀπλοῦν).

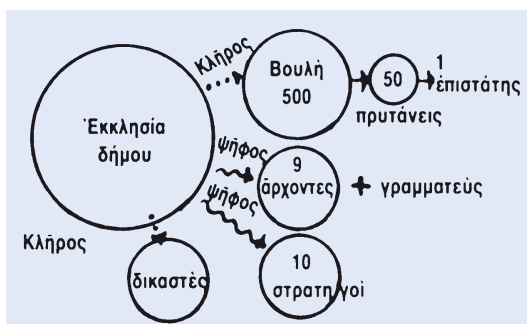
Ἡ λέξις *Δημοκρατία* σύνθετη ἀπὸ τὸ «*Δῆμος*» (<δαί.νυ.μι = συντρώγω), ση- μαίνει κοινὸς λαὸς / ὄχλος, («*δήμον ἀνήρ*» «Ἰλιάς» Β 188), οἱ «πολλοί» καὶ τέλος ἡ ἐκκλησία (δήμου), πού καταντᾷ στὸ Βυζάντιο (= φατρία ἱπποδρόμου). Καὶ

ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ			
ΟΡΘΑΙ [εὐδαίμων]	ΒΑΣΙΛΕΙΑ βασιλεὺς (νόμιμος)	ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ ἄρχοντες (συνεπής)	«ΠΟΛΙΤΕΙΑ» πάντες/ἄξιοι (ἐλεύθερος)
ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΑΙ (κατὰ παράβασιν)	ΤΥΡΑΝΝΙΣ ἄρπαξ (ἀνεξέλεγκτος)	ΟΛΙΓΑΡΧΙΑ πλούσιοι (ἀνακόλουθος)	«ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» ὄχλος (δούλος)

Σχήμα 1.

Κράτος (= δύναμις / ἐπιβολή. «Κυριωτέρους τοὺς ἀπόρους, πλείονες γὰρ εἰσί» (= ἐπικρατοῦν οἱ ἄποροι, Β. 17.6)· αὐτοὶ συναποφασίζουν μὲ τοὺς πλουσίους / εὐγενεῖς / ἐπιφανεῖς μὲ ἀρχές τήν:

① **Ἰσότης** ἦτοι ἰσοψηφία, ἰσηγορία (ὁμιλία), ἰσονομία («ἐν γυναιξὶ πρὸς ἄνδρα» Πλατ. «Πολιτεία», 563b), ἰσοπολιτεία (= δικαίωμα / ὑποχρέωση συμμετοχῆς)⁴, ἰσοτιμία (= προνόμια) καὶ ἰσοτέλεια (= ἀναλογία φόρων). Προϋπόθεση τῆς ἰσότητος ἦταν ἡ δημιουργία (μόρφωσις) ἐνεργῶν πολιτῶν, ἐκπαιδευμένων πρὸς ἀνάληψη καθηκόντων: «πολιτῶν ἀρετὴ εἶναι τὸ δύνασθαι ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι καλῶς³» (1277 α 55), πὺν ἀπολαμβάνουν πλήρη ἐλευθερία: «ἐλευθερίας τὸ ἐν μέρει (= μὲ τὴν σειρὰ)... τὸ ἴσον ἔχειν κατ' ἀριθμὸν ἀλλὰ μὴ κατ' ἀξίαν» (1317b).

Σχ. 2. Ἀθηναίων πολιτεία.

② **Μετοχή.** Ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ συμμετοχὴ ὅλων ὄχι μόνο στὶς ἀποφάσεις (ἐκκλησία τοῦ δήμου) ἀλλὰ καὶ στὰ ἀξιώματα (λειτουργίες) μὲ κλῆρο. Μὲ ψῆφο ἐξελέγοντο μόνο οἱ 10 στρατηγοὶ καὶ οἱ 3 ἀπὸ τοὺς 9 ἄρχοντες στὴν Ἀθήνα [Σχ. 2].

Ἡ μετοχὴ ἦταν δικαίωμα ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωση τοῦ πολίτου (περιφρονητικὰ λεγόταν τὸ «τέθνηκε λάθε διώσας») ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

α. Ἀνάθεση συγκεκριμένου ἔργου ἀμισθί (ἀργότερα ἐδίδετο ἓνα διόβολο ἢτοι μισθὸ μεροκάματο ἐργάτη!) γιὰ ὠρισμένο χρόνον (ἐτήσιο) καὶ ἅπαξ ἐφ' ὅρου ζωῆς (πλὴν στρατηγῶν). β. Ἐλεγχος καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς θητείας καὶ ἀνάκλησή του σὲ περίπτωσι παρανομίας καὶ γ. Μετὰ τὸ τέλος ἀπολογισμὸς καὶ λογοδοσία καὶ ἴσως ἀπόδοσις εὐθυνῶν μὲ ποινὴς χρηματικὲς κ.ἄ.

Ἀποτέλεσμα τούτων ἦταν λόγῳ τῶν πολλῶν «λειτουργιῶν» (ἀπὸ σκουπίδια

μέχρι πολεοδομία) να λαμβάνη ενεργόν μέρος τὸ 1/6 τῶν πολιτῶν ἐτησίως. Ὡς ἐπομένως ὁ πολίτης νὰ «ὑπουργῇ» μέχρι καὶ 10 φορές στὴ ζωὴ του!

Τί ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει σήμερα; Ἄλλοι καιροὶ ἄλλα ἦθη...

3 Θεσμοί. Εἶναι οἱ ἄγραφοι νόμοι, τὰ «νόμιμα Ἑλλήνων», τὰ «πάτρια», ποὺ εἶναι «ἐτι κυριώτεροι καὶ πέρα κυριωτέρων τῶν κατὰ γράμματα νόμων οἱ κατὰ τὰ ἔθη εἶσιν» (1287 β 5). Εἶναι τὰ διαδικαστικά τῶν λειτουργιῶν (ποιοί, πῶς, πότε) τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, τὰ ὅσα / σεβάσματα καὶ οἱ ἐορτὲς / πανηγύρεις.

Ἡ δύναμή τους πηγάζει ἀπὸ τὸ ἦθος τῶν Ἑλλήνων¹, ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τοὺς συμπαντικούς νόμους: «τρέφονται πάντες οἱ ἀνθρώπειοι νόμοι ὑπὸ ἐνός, τοῦ θεοῦ», μᾶς πληροφορεῖ ὁ γεροπαπποῦς Ἡράκλειτος (ἀπ. 114). [Συμπτωματικά (;) τὸ ἄρθρο - σύμβολο «ἓνα ἓνα τέσσερα» τοῦ '60 ἀναφέρει: «Ἡ τήρησις τοῦ Συντάγματος ἐπαφίεται εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων» (= ἐλευθέρα βούληση)].

Τὸ ἦθος εἶναι ὁ τρόπος ζωῆς / νοοτροπία μιᾶς κοινωνίας. Τὸ ἑλληνικόν, μὲ βάση τὸ Μέτρον ἔχει στόχο ὅχι τὸ ζῆν ἀλλὰ τὸ «εὖ ζῆν» [(εὖ νοεῖν, εὖ δοῦλεσθαι, εὖ πράττειν): 1258 α]. Τὰ θέσμιμα στὴ Σπάρτη (καὶ ἄλλοι) τὰ μάθαιναν τὰ παιδιά, τραγουδώντας τα! Τώρα ποίος ξέρει τοὺς ἀπειρους νόμους;

4 Μεταβολή. Ἡ δυνατότης ἀλλαγῆς γνώμης, ἀποφάσεων, νόμων, ἠθῶν, ἀκόμα καὶ πολιτεύματος ἦσαν στὴν ἀπόλυτη δικαιοδοσία τῶν πολιτῶν. Ὡς ἐπομένως οἱ ἀποφάσεις (= ψηφίσματα) τοῦ δήμου ἦσαν πολλάκις ἀντίθετες πρὸς ἄλλες προηγούμενες ἢ καὶ σὲ νόμους: «τὰ ψηφίσματα κύρια ἢ ἀλλὰ μὴ ὁ νόμος» (1292 α).

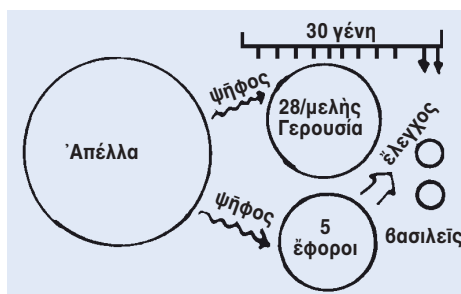
Εἶναι ἡ ἀκραία μορφή ἐλευθερίας (= ἐπικίνδυνη;), ποὺ δείχνει ὅμως τὴν εὐελξία τοῦ δήμου ὡς πρὸς τὴν ἐξέλιξη ἢ δεξαίωση τῆς «πολιτείας» σύμφωνα μὲ τις ἐκάστοτε πραγματικὲς συνθήκες / γεγονότα. Ὡς ἐπομένως λ.χ. στὴν Ἀθήνα κατὰ τοὺς ἱστορικούς χρόνους ἦτοι ἀπὸ τὸν Θησέα ἕως τὸν 3^ο π.Χ. αἰ. ἔγιναν 11 (!) ἀλλαγές πολιτεύματος.

ΔΙΑΦΩΝΙΕΣ. Ἀπὸ τοὺς ἑκατοντάδες πολιτειολόγους τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ὀλίγων τὰ ὀνόματα διεσώθησαν. Καὶ οἱ 5 ποὺ θὰ ἀναφέρουμε εἶχαν ἀντιρρήσεις γιὰ τὸ «τέλειον» τῆς δημοκρατίας!. α. Ὁ Ξενοφῶν, λακωνίζων, δέχεται ὡς ἄριστο πολίτευμα τὸ μεικτό ἦτοι ἀριστοκρατία - δημοκρατία («Λακεδαιμονίων Πολιτεία»). β. Ὁ Φαλάας, ὁ πρῶτος κομμουνιστής (6ος αἰ. π.Χ.), διαπιστώνει, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἰσότης χωρὶς «ἰσοκληρία» (= ἴση περιουσία: «τὰς οὐσίας τέταχθαι καλῶς»), οὔτε δημοκρατία χωρὶς πολίτες «ἰσοδιαίτους» (= ἴδιο τρόπο ζωῆς: «Λακεδαιμονίων Πολιτεία»). γ. Ὁ ἀρχιτέκτων Ἰππόδαμος προτείνει: «τοὺς ἄρχοντας ὑπὸ τοῦ δήμου αἵρετοὺς εἶναι πάντας» (= ὅχι κληρωτοὺς). δ. Ὁ Πλάτων ἀντιπροτείνει ταξικὴ κοινωνία μὲ ἄρχοντες - φιλοσόφους καὶ ε. Ὁ Ἀριστοτέλης τὴν θεωρεῖ «ἡμαρτημένην», λανθασμένο πολίτευμα! (Σχ. 1), ἐπειδὴ τὸ πλῆθος δὲν ἀποφασίζει «πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον» ἀλλὰ «πρὸς ἴδιον τῶν ἀπόρων» (12796). Λόγῳ τῶν *δημαγωγῶν* δέχεται ὅτι «τὸ πάντας κοινωνεῖν οὐ ράδιον διαμένειν (= τὸ νὰ μετέχουν ὅλοι δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ διατηρηθῇ), μὴ τοῖς νόμοις καὶ τοῖς ἔθεσιν εὖ συγκειμένη» (13196). Τώρα ποῦ τὰ ἦθη; Τὰ διαπλεκόμενα, τὰ «κονόμια»;

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΑΘΗΝΑΙΩΝ. Ἡ Ἀθήνα σὰν ἀρχηγὸς τῆς Δήλιας συμμαχίας (ἐπὶ Περικλέους «Ἀθηναίων ἀρχή» = ἡγεμονία) ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ λάμψη τῶν πολιτιστικῶν ἐπιτευγμάτων τῆς (ἥθη, τέχνη, ἐπιστήμη, φιλοσοφία) ἦταν τὸ πολιτικὸ πρότυπο τῶν πλείστων ἐλληνικῶν πόλεων. Τὸ ἀρχικὸ πολίτευμα τοῦ βουαί., ἡ «Κλεισθένους δημοκρατία», ἦταν μεῖζις τῶν «γνωρίμων» (εὐγενεῖς, πλούσιοι, ἐνάρετοι, πεπαιδευμένοι) καὶ τοῦ «δήμου... κατὰ τὸ ἴσον». Τοῦτο μετατρέπεται ἀργότερα σὲ πολίτευμα ποὺ κυριαρχεῖ ὁ δῆμος. Ἡ δημοκρατία ἀλλοιοῦται ἀπὸ τὸν Περικλῆ ποὺ ἐκλεγόμενος 13 (!) φορὲς συνεχῶς στρατηγός, χειραγωγεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου σὲ «ἐνὸς ἀνδρὸς ἀρχή» καὶ ἔτσι δίδει τὸ δυνατότερο κτύπημα μετὰ ἀπὸ τοὺς δημαγωγούς. Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸ πόλεμο οἱ θεσμοὶ ἐπανῆλθαν.

Ἡ δόση τῆς Δημοκρατίας² ἦταν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Δήμου, πηγὴ τῶν ἀποφάσεων καὶ ἀρχὼν μὲ τὴν εἰσηγητικὴ βουλή, τοὺς 9 ἄρχοντες καὶ τοὺς 10 στρατηγούς [Σχ. 2: Λεπτομερ.: «Δ» τ. 238].

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. Τὸ πολίτευμα τῆς Σπάρτης, ἐλάχιστα γνωστὸ, ἀλλὰ θαυμαστὸ ἀπὸ ὅλους τοὺς μεγάλους διανοητὲς (Πλάτων, Ἀριστοτέλης, Ξενοφῶν καὶ ἄλλοι «λακωνίζοντες») ἦταν τὸ ἀντίπαλο πρότυπο γιὰ τοὺς Ἕλληνες. Τὸ λιτὸ καὶ αὐστηρὸ λακωνικὸ πνεῦμα («τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν») ἐκφράστηκε μὲ ἓνα πολίτευμα, ποὺ ἔχει πλήρη ἀλληλεξάρτηση / ἐλεγχο (Σχ. 3). Καὶ ἐδῶ ἡ δημοκρατία ὑλοποιεῖται μὲ τὴ ψῆφο τοῦ κυρίαρχου λαοῦ, τῆς Ἀπέλλας, ποὺ ἀποφασίζει συνεχῶς καὶ ποὺ ἐκλέγει τὰ 28 μέλη τῆς Γερουσίας (ἄριστοι) καὶ τοὺς 5 ἐφόρους· οἱ δύο (!) βασιλεῖς εἶναι κληρονομικοὶ ἀπὸ τὰ δύο γένη.

Σχ. 3.
Λακεδαιμονίων πολιτεία.

Τὸ πολίτευμα αὐτὸ μὲ ζωὴ χιλιετὴ σχεδὸν ἀναλλοίωτη (εἶναι τὸ μακροβιώτερο) στηρίχθηκε στὸ ἥθος καὶ στὴ στρατιωτικὴ ἰσχὺ τῶν Σπαρτιατῶν.

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ ἢ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ». Τί σχέση ἔχει ὁ κοινοβουλευτισμὸς (parlementarisme) ἢ ἀστική «δημοκρατία» μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Δημοκρατία; Σύμφωνα μὲ τὰ ἐκτεθέντα καμμία. Ἀλλὰ ἂς δοῦμε τί εἶναι ὁ κοινοβουλευτισμὸς, ποιά ἡ δομὴ του, πῶς αὐτοπροστατεύεται πάσῃ δυνάμει (σύνταγμα), ποιά ἡ καλὰ κρυμμένη ὀργάνωση, ποιοὶ οἱ «ἀρχηγοί»;

Τὸ Κοινοβούλιο (Parlement, Congress, Λαϊκὴ Ἀντιπροσωπεία, Ἐθνικὴ Συνέλευση, Δοῦμα κ.ἄ.) εἶναι τὸ νομοθετικὸ ὄργανο, ποὺ (θεωρητικὰ) ἐλέγχει / κατευθύνει ἢ τὸν Πρόεδρο (President) ἢ τὴν Κυβέρνηση (Gouvernement) καὶ ἐκλέγεται μὲ καθολικὴ ψηφοφορία ἀνὰ 4 ἔτη.

Προέρχεται ἀπὸ τὸ μεσαιωνικὸ Parlement <parol < παραβολή (λόγου)· εἶναι τὸ

μυστικό συμβούλιο του Μονάρχη (τοπικού ἄρχοντος ἢ βασιλέως). Μεταφράστηκε σὲ «*βουλὴ*» στὸ Ἑλληνικὸ Σύνταγμα. Κάκιστα, γιατί δὲν ἔχει οὐδεμία σχέση με τὴν ἀρχαία *βουλὴ* (βωλά, βόλλα).

Αὐτὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ μὴ ἐπαγγελματίες (τῆς πολιτικῆς) πολίτες, ἐπιλεγμένους διὰ *κληρώσεως* (50 ἀπὸ τοὺς προτεινόμενους «*προκρίτους*» / βουλομένους ἀπὸ ἕκαστη φυλὴ) γιὰ ἓνα μόνον ἔτος καὶ ἅπαξ διὰ βίου, *ἀμίσθους*, ἀνακλητοὺς καὶ λογοδοτοῦντες⁴ [παράβαλε ὅλα τὰ συντάγματα π.χ. γαλλικὸ ἄρθρο 26, 27].

Ἔργο της ἦταν ἡ ἐπιλογὴ / προετοιμασία τῶν προτεινομένων νόμων ἀπὸ κάθε πολίτη καὶ εἰσαγωγή της πρὸς *ψήφισή* στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου, τὸ μόνον κυρίαρχο ὄργανο. Ἀπὸ τὴ βουλὴ προέρχονται οἱ μηνιαῖοι 50 πρυτάνεις (ἓνα εἶδος κυβερνήσεως) καὶ ὁ ἡμερήσιος «ἐπιστάτης» (πρωθυπουργός!). Τί τό κοινὸ μετὰ τὴ Βουλὴ μας;

Ἡ διάσπαση τοῦ Κοινοβουλίου σὲ δύο σώματα (Βουλὴ ἀντιπροσώπων καὶ Γερουσία / λόρδων) δίδει τὴν ψευδαίσθησι ἐλέγχου καὶ πλατύτερης ἐκπροσώπησης. Οἱ Ἕλληνες νωρὶς ξέφυγαν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνεν οὐσίας διαρχία.

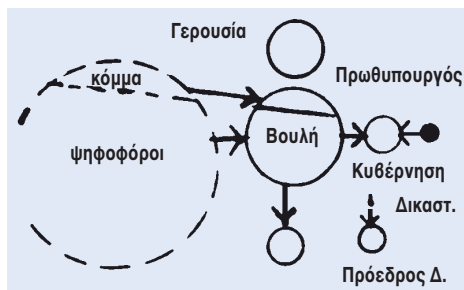
ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΔΟΜΗ: Παρ' ὅλες τὶς διαφορὰς τῶν Κοινοβουλιῶν⁵, ὅλα στηρίζονται στὶς ἴδιες ἀρχές: Στὴν ἰσοψηφία, τὴν ἀντιπροσώπευση καὶ τὴν πολυφωνία.

① Ἰσοψηφία. Ξεφεύγει τοῦ θέματος ἡ προβληματικὴ ἰσότητος ψήφων ἀτόμων, πὺν διαφέρουν πνευματικά, ἠθικά καὶ συναισθηματικά. Ἔστω ὅτι θεωροῦμε τὴν ἰσότητα ψήφου ἀπόλυτο δικαίωμα. Τοῦτο ἀρκεῖ γιὰ νὰ ὑπάρξῃ ἀληθινὴ ἰσότητα;

Χωρὶς ἰσηγορία, ἰσοπολιτεία καὶ δικαίωμα ἐλέγχου ὁ *ψηφοφόρος*, ὅχι πλέον ὁ «*πολίτης*», παραμένει «ἓνα ἄδειο πονκάμισο». Ἡ μόνη του συμμετοχὴ εἶναι πλέον παγκοσμίως ἓνα κομμάτι *χαρτί* (ballot < L. ballo < δάλλω = πετῶ) πὺν πετᾷ σ' ἓνα κιβώτιο κάθε 4 χρόνια. Χωρὶς φωνή, καταντᾷ «*ὑπήκοος*» τοῦ ἐκάστοτε «*ἀρχηγοῦ*» (Προέδρου ἢ Πρωθυπουργοῦ)· τὸ ἔσχατο ὄπλο, τὸ δημοψήφισμα, χρησιμοποιεῖται σπανιώτατα· στὴν Ἑλλάδα μόνον γιὰ τὸ ἂν θὰ φύγῃ ἢ θὰ ἔλθῃ ὁ βασιλεὺς!

② Ἀντιπροσώπευση. Ἡ ἄμεση ἀρχαία δημοκρατία, ὅπου οἱ πολίτες ἀποφάσιζαν γιὰ τὰ πάντα καὶ μετεῖχαν στὰ πάντα, μετατρέπεται σὲ κοινοβουλευτισμὸ, σὲ ἔμμεση ἐκπροσώπηση. Συνήθως κάθε 30.000 ψηφοφόροι (USA) ἐκλέγουν 1 ἀντιπρόσωπο ἢ ὅπως ἄλλως τὸν λένε [πληρεξούσιο (!) τοῦ ἔθνους, ἐκλέκτορα, βουλευτή]. Αὐτὸς μετὰ τοὺς ὁμοίους του συνθέτουν τὸ σῶμα τοῦ Κοινοβουλίου καὶ ἀποφασίζουν *ἀντὶ* τοῦ λαοῦ, χάριν τοῦ λαοῦ ("for the people to the people": Διακήρυξις Η.Π.Α.) θεωρητικῶς μετὰ «*ἐλευθέραν συνείδησιν*» (πρὸ. Ἄρθρον 60 τοῦ Ἑλ. Συντ.) πρακτικῶς μετὰ τὴ βούλησι τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κόμματος [Σημ.: Κανένα ἀπὸ τὰ συντάγματα δὲν ἔχει λάβει πρόνοια «*περὶ τῆς κοιμματικῆς πειθαρχίας*» καὶ γενικῶς «*περὶ ἀρχηγικῶν κομμάτων τοῦ Κοινοβουλίου*»]. Ποῦ ἢ «*λαϊκὴ θέλησις* / *κυριαρχία*» (ἀρθ. 52), ποῦ ἢ ἀρχαία συμμετοχή;

③ Πολυφωνία (pluralism). Εἶναι τὸ ἄλλοθι τῆς «*ἀφωνίας*» τοῦ πολίτη. Στὴν

Σχ. 4. Κοινοβουλευτισμός.

πραγματικότητα είναι *διφωνία* ήτοι ή διαίρεση του Κοινοβουλίου σε συμπολίτευση και αντιπολίτευση. Η πρώτη προτείνει και αποφασίζει (έχει και το καρπούζι και το μαχαίρι) αφού έχει πάντα την πλειοψηφία, ή δε δεύτερη περιορίζεται στο να «καταψηφίζει» και γιατί όχι *μονοφωνία* του κυριάρχου (όχι λαού) κυβερνητικού κόμματος; Ποῦ είναι ή έναρκτηήριος πρόσκληση στην Ἐκκλησία του Δήμου: «*τίς ἀγορεύειν*

δούλεται»;

Ἡ δομή των Κοινοβουλίων παρὰ τις ὅποιες διαφορὲς εἶναι παρόμοια, ἀφοῦ στηρίζεται στο «*αὐτεξούσιον*» (δηθεν) τῶν ἐξουσιῶν: τὴν νομοθετική, τὴν ἐκτελεστική καὶ δικαστική ἐξουσία. Σχηματικά [Σχ. 4] καὶ θεωρητικά ὁ «*κυρίαρχος λαός*» (ἄρθρο 52) ὡς δεξαμενὴ ψήφων (Vote - tank!), προμηθεύοντας ψήφους, ἀνακηρύσσει δουλευτὰς τοὺς πλειοψηφοῦντας ὑποψηφίους ἐκάστου κόμματος. Στὴν Ἑλλάδα ἡ Βουλὴ ἀποφασίζει ποιὸς θὰ εἶναι ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας. Πάντως αὐτὸς (παγκοσμίως) χρίζει Πρωθυπουργό, τὸ δὲ Κοινοβούλιο ἐπιβεβαιώνει. Ἡ κυβέρνησή του ἐλέγχει τὴν κρατικὴ μηχανὴ καὶ τὴν κορυφὴ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας. Ποῦ ἡ κυριαρχία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου, τῆς Ἀπέλλας, τῆς Ἀγορῆς;

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ. Πῶς λειτουργεῖ καὶ αὐτοπροστατεύεται ὁ Κοινοβουλευτισμός; Φυσικὰ ἀντίθετα ἀπὸ τις ἑλληνικὲς δημοκρατίες. Οἱ «*πόλεις*» (κοινότητες) δὲν χρειάστηκαν ποτὲ ἓνα χάριτη Καταστατικὸ ἢ Ἑλευθεριῶν (Βρεταννία) ἢ Διακήρυξη δικαιωμάτων (ΟΗΕ, Γαλλία) ἢ Ἀνεξαρτησίας (Η.Π.Α.) ἢ τέλος ἓνα Σύνταγμα. Θεωροῦσαν τὰ «*δικαιώματα*» τοῦ Συντάγματος *αὐτονόητα*, ὅπως τὴν ἀξία τῆς ἐλευθερίας (δοῦλοι, μέτοικοι = μὴ πολῖτες), ἰσοπολιτείας, συνεργασίας, ἰδιοκτησίας, τῆς Παιδείας, τῆς συμμετοχῆς στὴν ἄμυνα καὶ γενικῶς στὰ «*κοινά*», ἐν τέλει τὸ δικαίωμα / ὑποχρέωση τοῦ πολίτη νὰ ἐργασθῇ γιὰ τὸ καλὸ τῆς πόλεως. Οἱ «*νομοθέται*» ἦσαν σεβαστοὶ πολῖτες, πὺν τοὺς ἀνέθεταν νὰ βελτιώσουν τὰ «*θέσμια*» ἢ νὰ ἀλλάξουν τοὺς νόμους, ὅταν κάτι δὲν λειτουργοῦσε καλὰ στὴν κοινωνία. Ἐτοί ὁ Σόλων «*χρεῶν ἀποκοπὰς ἐποίησεν*»· ὁ Δράκων «*θεσμοὺς ἀρχόντων ἔθηκε*» καὶ ὁ Λυκοῦργος «*νόμων ἐγένετο δημιουργός*».

Ὁ Κοινοβουλευτισμὸς εὐκόλα μεταπίπτει στὴν «*ἐνὸς ἀνδρὸς ἀρχή*» (ἔστω γιὰ 4 χρόνια), ἀφοῦ ὁ Πρόεδρος (Η.Π.Α.) ἢ ὁ Πρωθυπουργὸς (π.χ. Ἀγγλία) στηρίζεται ἀπὸ τὸ κόμμα, τὴν Βουλὴ, τὸν κρατικὸ μηχανισμό καὶ προστατεύεται ἀπὸ ἓνα Σύνταγμα βασικὰ ἀναλλοίωτο. Ἐτοί δύσκολα ἀνατρεπόμενος, δύναται νὰ ὀδηγήσῃ ἄκοντα τὸν λαὸ σὲ οἰκονομικὴ καταστροφὴ ἢ καὶ πόλεμο ὅπως ἤδη γίνεται στὶς Η.Π.Α.

Τὸ Σύνταγμα (βάσις δικαίου / θεμελιώδης νόμος) δὲν ἐπιτρέπει («*Τροικίῃ*» 1827, Κίνας) ἢ δυσκολεῖ τὴν ἀναθεώρησή του (τῶν Η.Π.Α. ἀπαιτεῖ τὰ 3/4 τῶν

πολιτειών, της Ελλάδος επιτρέπεται μετά 5/ετία και απαιτούνται τὰ 3/5 τῶν βουλευτῶν γιὰ ἐπουσιώδη ἄρθρα κ.λπ.). Ἔτσι τὸ Κοινοβούλιο προστατεύει τὸ Σύνταγμα καὶ τὸ Σύνταγμα τὸ Κοινοβούλιο (ὄρα ἄρθρα 56-63 «περὶ εὐθύνης»).

Ἕνα Σύνταγμα ὅσο πιὸ λιγότερο καὶ γενικὸ εἶναι, τόσο σαφέστερο καὶ σεβαστὸ γίνεται. Ἡ Ἀγγλία (U.K.) δὲν ἔχει Σύνταγμα ἀλλὰ Νόμους (ὅπως οἱ «πόλεις») ἢ Ἀπαιτήσεις (Petition) ἀπὸ τὸν βασιλιᾶ. Οἱ Η.Π.Α. ἔχουν Σύνταγμα - Διακήρυξη μὲ 7 μόνο ἄρθρα καὶ αὐτὰ κανονιστικά. Τὸ καλύτερο ἑλληνικὸ Σύνταγμα, τὸ τῆς Τροικῆς τοῦ 1827, γραμμμένο σὲ 4 φύλλα καὶ περιλαμβάνον 146 λιγότερα ἄρθρα, σχεδὸν ὅλα λειτουργικά, δὲν λειτούργησε ποτέ!

Τὰ σημερινὰ συντάγματα, λ.χ. τὸ ἑλληνικὸ τοῦ 1975 ἢ τὸ γαλλικὸ τοῦ 1946, ἀποτελοῦνται ἀπὸ: **1.** Βασικὲς ἀρχές (κοινοτοπες ὅπως τὸ δικαίωμα τοῦ «συνέρχεσθαι», ἡ αὐτονόμη «ἀγορά» τῶν Ἑλλήνων). **2.** Εὐχολόγια ὅπως «ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφότης (:)». **3.** Κανονιστικά (διαδικασίες) καὶ **4.** Κατοχυρώσεις [ἄρθρα «περὶ εὐθύνης», «περὶ μὴ ἀπαλλοτριώσεως τῆς ἰδιοκτησίας τῆς μονῆς Ἀγ. Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολύτρης» (ἄρθρο 18 Ἑλληνικοῦ Συντάγματος)].

ΤΟ ΚΟΜΜΑ = Η ΚΡΥΦΗ ΕΞΟΥΣΙΑ. Ὑπῆρχαν κόμματα, ὁργανώσεις (ἄρθρο 29) στὴν (ἐλληνικὴ) δημοκρατία; Φυσικὰ ὄχι. Ἡ λέξη «κόμμα» δὲν εἶχε ἔννοια πολιτικὴ· σήμαινε «τύπωμα», «γραμματικὸ κόμμα», ἀργότερα τὸ «ξεκομμένο μέρος τοῦ συνόλου» (!)· ἄρα μία ἐλιτ ἐξουσιαστικὴ, ἓνα «κράτος ἐν κράτει», μία κλειστὴ ὁργάνωση κοινῶν συμφερόντων. Ἡ νοηματικὴ μας γλῶσσα ἀποκαλύπτει τὸ κρυφὸ νόημα.

Ἡ σύσταση ὁμάδας «ἐταίρειας» στὴν ἀρχαιότητα γιὰ πολιτικά ἢ οἰκονομικά ὀφέλη ἐθεωρεῖτο *ἐγκλημα* κατὰ τῆς πόλεως, ὡς ἔχουσα συνωμοτικούς σκοποὺς (**«φρατριασμός»**), ἐπέσυρε δὲ τὸν **«ὁστρακισμόν»** καὶ ἄλλες ποινὲς ἀκόμα καὶ «δι' ὑποψίαν τῶν ἐν δυνάμει»⁴ (XXII).

Στὸν Κοινοβουλευτισμὸ ἀντιθέτως τὸ κόμμα εἶναι ἡ **Βάση** τῆς ἐξουσίας ἀλλὰ καὶ τὸ κρυφὸ «χαρτί» τῆς. **α. Βάση**, γιατί ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος γίνεται ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους [Πρόεδρος ἢ Πρωθυπουργός]. Εἰδικὰ τὸ ἑλληνικὸ Σύνταγμα ἐπιτάσσει τὴν: «*παροχὴ διερευνητικῆς ἐντολῆς ἀπὸ τὸν Πρόεδρο εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ πλειοψηφοῦντος κόμματος*» (ἄρθρ. 37), μετὰ στὸ δεύτερο κ.ο.κ. **β. Κρυφό.** Γιατί σὲ ὅλα τὰ Συντάγματα ἐλλείπει ἀναφορὰ σὲ *κόμματα* ὄχι μόνον ὡς θεσμοῦ ἀλλὰ καὶ ὡς ἔννοιας ἀκόμα. Οὔτε τὰ κοινοβουλευτικὰ ἀνέφεραν τὸ (μοναδικὸ) κόμμα τοὺς λ.χ. τῆς Κίνας. Τουλάχιστον στὸ ἑλληνικὸ ἐμφανίζεται *μόνο* δύο φορές, στὸ προαναφερθὲν ἄρθρο 37 καὶ στὸ ἄρθρο 29 ἐπίσης, ὅπου ἄθῳα προτείνει: «...δύνανται νὰ ἰδρύνουν... *πολιτικά κόμματα*»... *μὲ «οἰκονομικὴ ἐνίσχυση ὑπὸ τοῦ Κράτους»*. Γενικῶς!

Τὸ ὅτι πρακτικὰ καλούμεθα παγκοσμίως νὰ ψηφίζουμε κόμματα καὶ ὄχι ἀνεξάρτητους ὑποψηφίους οὔτε λόγος. Ἀπλῶς ἀναφέρεται, ὅτι «οἱ ἀντιπρόσωποι ἐκλέγονται διὰ... *ψηφοφορίας*». Ἔτσι ὁποῖος ὑποψήφιος θέλει νὰ μπῇ στὸ Κοινοβούλιο, πρέπει νὰ διαλέξῃ ἓνα ἀπὸ τοὺς 3 δρόμους: Ἡ ὡς ἀνεξάρτητος νὰ λάβῃ 30.000 ψήφους (σὲ ὠρισμένες περιοχὲς 60.000), ἢ νὰ ἰδρύνῃ κόμμα καὶ νὰ πάρῃ π.χ. στὴν Ελλάδα μόνον 5% ἤτοι 350.000 ψήφους, ἢ τέλος γιὰ σιγουριὰ νὰ

τὸν δάλη στήν «λίστα» ὁ «φίλος» ἀρχηγὸς ἐνὸς ἐκ τῶν δύο μεγάλων κομμάτων. (Στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν καὶ μικρότερα κόμματα ὅπου ἡ ἐκλογή θεωρεῖται μὴ σίγουρη!). Προσωπικά θὰ διάλεγα τὴν τρίτη λύση, ἀφοῦ εἶναι ἀνεξάρτητη ψήφων καὶ οἰκονομικώτερη!

Τὸ γεγονὸς εἶναι, ὅτι *δύο* εἶναι τὰ κόμματα ἐξουσίας σὲ ὅλες τὶς κοινοβουλευτικές χῶρες. Τὰ ὑπόλοιπα ἀπλῶς «*ἔχουν φωνή*»! Συνήθως ἐναλλάσσονται στὴν ἐξουσία μὲ τὸ ἀντιπολιτευόμενο νὰ περιμένῃ ὑπομονητικὰ τὴ σειρά του.

ΠΟΙΟΙ ΟΙ «ΑΡΧΗΓΟΙ»: Πρῶτα ὁ ἐκάστοτε Πρόεδρος· στὴν ἑλλάδα ὁ *Πρωθυπουργὸς* (ἀφοῦ ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας δὲν εἶναι πλέον ἐλεγκτικὸ ἀντίβαρο καὶ ὅπως δραματικά τὸν ὀνομάζει Ἑλλην πολιτειολόγος: «*εἶναι αἰρετὸς μονάρχης... σὲ ἓνα πρωθυπουργοκεντρικὸ πολίτευμα*»), ἀφοῦ εἶναι συγχρόνως καὶ ἀρχηγὸς κόμματος, πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἔχει μόνιμη πλειοψηφία στὴ Βουλὴ (ὅρα καὶ *πλανητάρχη*).

Ἔπειτα οἱ «*ἐταῖροι*», οἱ βουλευτὲς πού (συνήθως) εἶναι *ἐπαγγελματίες πολιτικοὶ* καὶ συνηθέστατα τοποθετοῦν τοὺς γόνους τους στὸ «πόδι» τους, ὅπως γίνεται σὲ κάθε προσοδοφόρο ἐπάγγελμα. Ἐπίσης οἱ «*διαπλεκόμενοι*» –οἱ γνωστοὶ – ἄγνωστοι πού ἐπηρεάζουν τὴν πολιτική, πολιτισμική καὶ οἰκονομική ζωὴ κάθε κράτους –καὶ τέλος οἱ τελείως «*ἄγνωστοι*» ἐξουσιαστές – παγκοσμιοποιητές.

ΤΟ ΑΛΛΟΘΙ. Ὅσοι καλόπιστοι ἀντιλαμβάνονται τὸ «*ἄδικο*» τοῦ συστήματος, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει *ἄμεση* δημοκρατία, ἐπικαλοῦνται τὸ «*πολυάνθρωπον*» τῆς κοινωνίας. Τὸ θεωροῦμε ἄλλοθι. Πάντα ὑπάρχει ἡ δυνατότητα (καὶ ὑποχρέωση) βελτίωσής του μέσα ἀπὸ τὸ Σύνταγμα.

Σκληρὴ λοιπὸν ἡ κριτικὴ ἀλλὰ Κριτικὴ (*duralex sed lex*), πού εἶναι ὅμως σύμφωνη πρὸς τὸ ἀκροτελεύτιον ἄρθρο τοῦ Συντάγματος (120, πρώην 114): «*Ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ Σύνταγμα... καὶ ἡ ἀφοσίωση πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴ Δημοκρατία εἶναι ὑποχρέωση*». Ἦδη πολιτειολόγοι ἀναγνωρίζοντας τὸ «*ἀμέτοχον*» τῶν πολιτῶν, προτείνουν λύσεις ὅπως λ.χ. «*Κοινωνία τῶν Πολιτῶν*».

Μέχρις οὗτο ὁ Κοινοβουλευτισμὸς μετατραπῇ σὲ δημοκρατία, ὁ ὅρος «*Δημοκρατία*» πρέπει νὰ ἀπαγορευθῇ διεθνῶς, ἀφοῦ εἶναι *ἀντιποίηση* ὀνόματος. Ὁ Τσώρτσιλ εἶπε: «*ὁ Κοινοβουλευτισμὸς εἶναι ἄδικος, ἀλλὰ δὲν διαθέτουμε τίποτα καλύτερο*. Ἐμεῖς ἔχουμε: «... *τὴν Ἀγορά, τὸ θέατρο καὶ τοὺς Στεφάνους*. Αὐτὰ ποῦ θὰ τὰ βρῇς στὴ *Σατραπεία*;» (Καδάφης).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Κ. Καρμιράντζος, «*Ἡθὸς Ἑλλήνων*», «Δ», τ. 242.
2. Κων. Καρμιράντζος, «*Πολιτεύματα καὶ ἐλληνικὲς πόλεις*», «Δ», τ. 238.
3. Ἀριστοτέλης, «*Πολιτικά*», ἐκδ. Ζαχαρόπουλος.
4. Ἀριστοτέλης, «*Ἀθηναίων Πολιτεία*», ἐκδ. «Πάπυρος».
5. Δ. Λάμπρου, «*Ἀναζήτησις*», ἐκδ. «Δαυλὸς» 1981.
6. Α. Μανιτάκης, «*Πρόλογος στὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος*», ἐκδ. Σάκκουλα.
7. Α. Μακρυδημήτρης, «*Συνταγματικὴ Ἀναθεώρηση*», περιοδ. «*Τὸ Σύνταγμα*» (τ. 68/2000).
8. Α. Μακρυδημήτρης, «*Κράτος καὶ Κοινωνία τῶν Πολιτῶν*».

Κωστῆς Καρμιράντζος

Ἀρχιτέκτων Ε.Μ.Π.

ΜΕ ΤΗ ΒΙΒΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΞΙΦΟΣ

Οί ιεραπόστολοι εισβάλλουν τώρα στο Ιράκ πίσω από τα αμερικανικά τάνκς, κρατώντας στο ένα χέρι τη Βίβλο και στο άλλο το αίχμηρό ξίφος του προσηλυτισμού. Σκοπός τους, να μετατρέψουν τους Μουσουλμάνους Ιρακινούς σε Ιουδαιοχριστιανούς. Αφοῦ οί ἔξουσιαστὲς μετέβαλαν τὸν πλούσιο ἱρακινὸ λαὸ σὲ παρσία, τώρα οί κληρικο-ἐπιχειρηματίες τῆς Βίβλου προσπαθοῦν μὲ τὴν «*ἀνθρωπιστική*» βοήθεια νὰ τοὺς ἐξαγοράσουν τὴν πίστη καὶ τὴ συνείδηση, ὡς ἑξῆς:

1. Πρῶτος καὶ καλύτερος ὁ αἰδεσιμώτατος Billy Graham, φίλος τοῦ κ. Μπούς καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν ὥρκισε Πρόεδρος. Παρ' ὅτι εἶναι πολέμιος τοῦ Ἰσλαμισμού, δὲν διατάζει τώρα νὰ δείξη τὰ «φιλεύσπλαχνα» αἰσθήματά του.
2. Οἱ Καλοὶ Σαμαρεῖτες (Samaritan's Purse). Βέβαια αὐτοὶ κυριολεκτοῦν, διότι κυνηγοῦν τὸ πορτοφόλι (purse) καὶ ὄχι τὴν ψυχή.
3. Οἱ Νότιοι Βαπτιστὲς (Southern Baptists). Ἀποτελοῦν τὴν δευτέρη σὲ ἀριθμὸ πιστῶν θρησκεία τῶν ΗΠΑ· σ' αὐτὴν δὲ ἀνήκει καὶ ὁ κ. Μπούς.

Νὰ σημειωθῇ, ὅτι καὶ οἱ δύο αἰρέσεις ἦσαν ὑπέρμαχοι τοῦ πολέμου στοῦ Ιράκ, ὅπως ὑπέρμαχες ἦσαν καὶ τὸ μεῖζον μέρος τῶν ἑβραϊκῶν οργανώσεων τῶν ΗΠΑ. Σύμφωνα μὲ τὴ Βίβλο προβλέπεται νὰ ἐπικρατήσῃ ἐπὶ τῆς Γῆς τὸ ἀπόλυτο κακὸ. Τότε θὰ ἔλθῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία, γιὰ νὰ κρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους – καὶ θὰ ἐπικρατήσῃ τὸ καλὸ. Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ ἰδέα ποὺ διακατέχει τὸν πρόεδρο κ. Μπούς, δηλαδὴ ἡ προσδοκία τῆς ἑλευσης τῆς Δευτέρας Παρουσίας – καὶ ἔτσι μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ἡ φιλοπόλεμη πολιτικὴ του. Ἔτσι ἐπίσης μπορεῖ νὰ ἐξηγηθοῦν τὰ προβαλλόμενα μὲ ὅλα τὰ μέσα ὀλοκαυτώματα «*κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ*» ἢ τοῦ Σατανᾶ, γιὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὴ Δευτέρα Παρουσία.

Ὁ Γιαχβὲ λέγει, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι πρέπει νὰ καταστρέψουν ὅλα τὰ ἔθνη: «*Κύριος ὁ Θεὸς τοὺς παραδίδει εἰς χεῖρας σας. Μὴν ἔχετε οἶκτο*». (σ.σ. Αὐτὸ κάνουν ἐδῶ καὶ χρόνια στοὺς Παλαιστινίους, Ιρακινούς καὶ τοὺς λοιποὺς γειτονικοὺς, ἀλλὰ καὶ σὲ μακρινούς λαοὺς τοῦ κόσμου.) Καὶ προσθέτει: «*Κύριος ὁ Θεὸς ἀγάπησε τοὺς πατέρες σας τόσο πολὺ, αὐτὸς διάλεξε ἐσᾶς... τὰ παιδιά σας... νὰ εἶναι ὑπεράνω κάθε ἔθνους*.»

Οί τρεῖς ἑθραιογενεῖς κοσμοπολιτικὲς θρησκείες (Ἰουδαϊσμός, Χριστιανισμός καὶ Ἰσλαμισμός) εἶναι ὑπεύθυνες γιὰ τὴ σημερινὴ αἱματοχυσία καὶ κρίση τοῦ πολιτισμοῦ μας. Διότι αὐτὲς εἶναι θρησκείες πολέμου, καταστροφῆς, μίσους, ζόφου, σκότους, πάθους καὶ παραλογισμοῦ. Ἐπομένως, ἂν δὲν παραμερισθοῦν οἱ ἔξουσιαστικὲς θρησκείες τῆς παρακμῆς καὶ δὲν γίνῃ καταδίκη τῆς Βίβλου – ποὺ εἶναι ἡ ρίζα καὶ τῶν τριῶν –, δὲν πρόκειται νὰ γλυτώσῃ ἡ ἀνθρωπότητα. Μόνο μὲ τὴν ὑπέρβασή των θὰ προχωρήσουμε στὴν Ἐποχὴ τῆς Γνώσης καὶ στὸν πραγματικὸ Πολιτισμὸ τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Δημοκρατίας, τῆς Ἀνεκτικότητας, τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ. Ἄν τίς ἀφήσουμε νὰ συνεχίσουν τὸ καταστροφικὸ τους ἔργο, εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ ὀδηγήσουν, ὅπως πρὶν ἀπὸ 1500 χρόνια, τὴν ἀνθρωπότητα σὲ νέο σκοτεινὸ Μεσαίωνα ἢ ἀκόμη καὶ στὴν πυρηνικὴ καταστροφή.

Ὑποστράτηγος **Κ. Χ. Κωνσταντινίδης**

ΠΟΙΟΝ «ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ» ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ;

«**Ο** Γιαχβὲ εὐλογεῖ τὴν Ἀμερικὴν»· καὶ ὁ πρόεδρος Μπους **ἔδεδετο** σ' αὐτὸν καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ὁμοίως, γιὰ νὰ κρεουργήσουν τοὺς Ἰρακινούς καὶ νὰ μὴν κρεουργηθοῦν ἀπ' αὐτούς. Καὶ «ὁ Ἀλλάχ ἦταν μεγάλος» γιὰ τὸν πρόεδρο Σαντάμ καὶ γιὰ τοὺς Ἰρακινούς καὶ κρεουργοῦσε τοὺς Ἀμερικανούς, γιὰ νὰ μὴν κρεουργοῦν ἐκεῖνοι τοὺς ἴδιους. Κι ὅταν ἀμφότεροι βρίσκονταν κρεουργημένοι στὰ ἀερομεταφερόμενα φέρετρα τῶν νεκροταφείων τῆς Ἀμερικῆς ἢ στὰ ψυγεῖα τῆς Βαγδάτης, πάλι ὁ θεὸς ἦταν παρὼν στὰ στόματα τῶν Ἀμερικανῶν ἢ Ἰρακινῶν γονέων, συζύγων, ἀδελφῶν καὶ τέκνων καὶ τῶν ἀπανταχοῦ παρόντων λειτουργῶν του, παστόρων ἢ ἱμάμηδων· καὶ πάλι ὅλοι **ἔδέοντο** σ' αὐτόν.

Αὐτὴ ἡ κοινὴ - ἀμοιβαία, σταθερὴ ὅσο καὶ ἀποκαλυπτικὴ ὄψη τῶν δύο συννεργῶν τῆς ἐκατέρωθεν κρεουργίας ἐλάχιστα ἀναδείχθηκε ἀπὸ τὸν ὀρυμαγδὸ τῶν σχολίων, τῶν περιγραφῶν καὶ τῶν εἰκόνων ποὺ ξεκούφαναν τ' αὐτιά καὶ θάμπωσαν τοὺς ὀφθαλμούς τῶν εὐδαιμόνων θεοσεβῶν κατοίκων τοῦ κακοδαίμονος πλανήτη Γῆ, ποὺ ἡ Εἰμαρμένη, ἡ ἐπίκουρος αὐτῆς τῆς συμπαντικῆς Δίκης, τὸν προώριζε νὰ καταντήσῃ κλωτσοσκούφι στὰ πόδια «δύο» (;) θεῶν, ποὺ καθένας ἐξ αὐτῶν θεωρεῖ ὅτι οὐκ ἔσεται ἕτερος πλὴν αὐτοῦ. Κι ἂν ἡ «θεία» αὐτὴ κρυφὴ πτυχὴ τῆς φρίκης ἀπεκαλύπτετο ἐνίοτε ἀπὸ λίγους, πιὸ ὑποψιασμένους, σχολιαστὲς, κανεῖς ἀπ' αὐτούς δὲν ἔκανε τὴν παρατήρησιν, ὅτι αὐτὸ ποὺ εἶναι τὸ ἀνομολόγητο κίνητρο, ποὺ ὀδηγεῖ ὀριστικὰ στὸν Παράδεισο τοὺς εὐλογούμενους, **δεόμενους** καὶ μετὰ θάνατον παρασημοφορούμενους ἀμφοτέρων τῶν θεοσεβῶν πλευρῶν, εἶναι ἡ σταυροφορία ἢ τζιχάντ, ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ διπρόσωπο φάντασμα, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ πολλὴ παλιά· ἓνας Καλόκακος περιδινούμενος ὡς δερδίσσης δαίμονας, ποὺ δὲν ξέρει κανεῖς, γύρω ἀπὸ ποιὸν «Ἄξονα τοῦ Καλοῦ - Κακοῦ» περιστρέφεται: τὸν ἄξονα Συρίας - Ἰράκ - Ἰράν - Ἀφγανιστάν ἢ τὸν Ἀγγλοσάξονικὸ ἄξονα· καὶ δὲν ξέρει κανεῖς ἂν τὰ σιδερόφρακτα ἄλογα τῶν Φραγκοσαξόνων σταυροφόρων ἵπποτῶν ἢ τὰ σιλιέττα τῶν Χασσασίνων Μαλάκιντα Μοντζαχεντίν ἦταν θεοσεδέστερα ἀπὸ τὰ σημερινά τους «Αἴμμπραμς» ἢ τὰ ζωνάρια τῶν ἐκρηκτικῶν τους ἀντίστοιχα.

Καὶ ὅμως οἱ πιστοὶ αὐτοὶ τοῦ παλαιοῦ ἡμερῶν Καλόκακου Ἰανοῦ δάγκωναν τὴ γλῶσσα τους, ὅταν τοὺς ξέφευγε τὸ ψεῦδος τῶν ψευδῶν, ἢ δῆθεν «σύγκρουση πολιτισμῶν», προτιμώντας ἄλλα, πιὸ πειστικὰ καὶ ἀνώδυνα ψεύδη, ὅπως «γεωστρατηγικοὶ λόγοι», «ἔλεγχος πετρελαίου», «πατριωτισμὸς» καὶ ἄλλα παρόμοια. «Σύγκρουση» γιὰ ποιούς «πολιτισμούς»; Σέ τί διαφέρει ὁ μονοκράτορας Γιαχβὲ ἀπὸ τὸ μονοκράτορα Ἀλλάχ; ὁ παρὰ-**δεις**-**σος** τῶν Ἀγγλοσαξόνων «νεοχριστιανῶν» ἀπὸ τὸν παρὰ-**δεις**-**σο** τοῦ Ἰσλάμ; οἱ **δεήσεις** στὸν μονογενῆ υἱὸ Χριστοῦ ἀπὸ τῆς **δεήσεις** στὸν ἓνα καὶ μοναδικὸ προφήτη Μωάμεθ; Ὁ προπάτορας τῶν Χριστιανῶν Ἀβραάμ, ὁ ὁρμώμε-

ΚΑΙ ΠΟΙΑ «ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ ΚΑΙ ΔΕΟΣ»;

νος ἐκ τῆς Οὐρ τοῦ Ἰράκ, ἀπὸ τὸν ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν προπάτορα τῶν ἀγαρηνῶν Μουσουλμάνων, δηλ. πάλι τὸν Ἀβραάμ ἐκ τῆς Οὐρ; Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰσαὰκ ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ ἐτεροθαλοῦς ἀδελφοῦ του Ἰσμαήλ;

Ποιό εἶναι «καλὸ» καὶ ποιό «κακὸ» ἀπὸ τὰ δύο σκέλη καθενὸς ἀπὸ τὰ ζεύγη αὐτὰ – καὶ ἀπὸ πλεῖστα ἄλλα «καλόκακα» ζεύγη, πὺν ὁ σχιζοφρενικὸς δυνῆσιμος τῆς Ἀνατολῆς μετέδωσε – ὅπως μεταδίδει καὶ τὶς ἐνδημοῦσες σ' αὐτὴν θανατηφόρες ἐπιδημίες – σ' ὁλόκληρο τὸν Πλανήτη; Ποιὸς δῆθεν «πολιτισμὸς» βγαίνει ἀπ' αὐτὴ τὴν τρέλλα, πὺν «συγκροῦνται» μὲ κάποιον ἄλλο δῆθεν «πολιτισμὸς», πὺν βγαίνει πάλι ἀπὸ τὴν ἴδια τρέλλα; Ποιὰ εὐλογία ποιοῦ θεοῦ, ποιὰ **δέηση** σὲ ποιόν θεό – ποιὰ διαμονὴ σὲ ποιόν Παρά-**δεισο** προτιμᾶτε;

Εμεῖς, ἂν κατωρθώναμε νὰ αἰσθανθοῦμε γιὰ λίγο ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὴν ἀ-λογία τῶν ἀνατολίτικων μεταφυσικῶν ψυχώσεων, θὰ μπορούσαμε ἴσως νὰ διατυπώσωμε μιὰ ἔλλογη ἀπάντηση μὲ τὴ δοθεῖσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου. Παρά-**δειςος** εἶναι τὸ εὐρισκόμενον παρὰ (δίπλα) στὴ ***δεῖσιν** (**δέος**, φόβος). Καὶ **δέηση** εἶναι ἡ ***δεῖσις**. Ἐπειδὴ δὲ οἱ δύο αὐτὲς λέξεις ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀναφέρονται ἀποκλειστικὰ στοῦ θάνατο, ἄρα ἡ ἔννοια «δεῖσις» εἶναι ἀποκλειστικὰ ὁ φόβος τοῦ θανάτου, ὁ «μεταφυσικὸς φόβος» ἢ «**φόβος Κυρίου**», πὺν γιὰ τοὺς ἀλληλοκρεουργούμενους θεοκράτες εἶναι «**ἀρχὴ σοφίας**». Καὶ ἂν προσγειώσουμε στὴν γήινη πραγματικότητα τὴν ἔννοια αὐτὴ ἀπὸ τὰ μεταφυσικά της νεφελώματα, ὅποτε ὁ θανατηφόρος «κύριος» δὲν εἶναι πιά φαντασιακὸς ἀλλὰ ὑπαρκτὸς βομβαρδιστὴς ἢ ὑπαρκτὸς δυναμιτιστὴς, ὁ φόβος πὺν αὐτοὶ προκαλοῦν δὲν πᾶει στὰ μετὰ θάνατον ἀλλὰ στὰ πρὸ τοῦ θανάτου («πολιτικὸς φόβος»). Καὶ ἐν τέλει ὁ (παρὰ τὸν φόβο) Παρά-**δειςος** καὶ οἱ (φοβικὲς) **δεῖσεις** εἶναι οἱ ἀνταπάτες, οἱ παρακρούσεις καὶ οἱ φαντασιώσεις τῶν ἀ-λογων, καταπτύμενων καὶ ἐξουσιαζόμενων ἀνθρώπων...

Θὰ μπορούσαμε νὰ συνεχίσουμε τὴν πορεία αὐτὴ, ἐπιβαίνοντας πάντοτε στοῦ ἄρμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου, ἀλλὰ ἄς σταματήσουμε ἐδῶ· δυστυχῶς ἡ ἐξαληθευτικὴ - ἐλευθερωτικὴ - ἔλλογη κίνησις τρομάζει τὸν ἄνθρωπο, πὺν δυσκολεύεται νὰ διαλέξῃ, ὅταν τίθεται μπροστὰ στοῦ ψευτο-δίλημμα, πὺν ἀφανεῖς παμπάλαιοι ἐξουσιαστὲς τοῦ προτάσσουν: Ποιόν Παρά-**δεισο** νὰ προτιμήσῃ: τοὺς «κόλπους» τῶν «Οὐρί» ἢ τὸν «ἐν κόλποις Ἀβραάμ» τῆς «Οὐρ» τὴν «Κατάπληξη καὶ Δέος» τῶν Ἰρακινῶν Ἰσλαμικῶν μπροστὰ στοὺν καταγιγισμό τῶν πυραύλων ἢ τὴν κατάπληξη καὶ **δέος** τῶν Ἀμερικανῶν - Ἰσλαμικῶν μπροστὰ στοὺς δυναμιτοπερίζωτους Χασσασίνους Μαλάκιντα Μοντζαχεντίν.

Δ.Ι.Λ.

Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ἡ Σταυροφορία

Ποιός ἐχέφρων ἄνθρωπος δὲν θὰ χειροκροτοῦσε τὴν ἐπέμβαση τοῦ κ. Μποῦς στὸ Ἰράκ; Ἐνδεκα χρόνια ἔλυνε ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη τῆς δημοκρατίας στὴν ἀσιατικὴ αὐτὴ χώρα καὶ ρωτοῦσε νυχθημερὸν περὶ τῶν πολιτικῶν κρατουμένων τοῦ ἐντιμοτάτου κ. Σαντάμ.

Ὡσπον μιὰν ὥραϊαν πρωΐαν κάποιοι σύμβουλόι του τὸν ἐπληροφόρησαν, ὅτι τὸ Ἰράκ διαθέτει χημικὰ καὶ βιολογικὰ ὄπλα. Νευρικότης, θυμὸς καὶ ἔρυνες γιὰ τὸ ποιὸς μποροῦσε νὰ εἶχε προμηθεύσῃ τὸν χασάπη τῆς Βαγδάτης μ' αὐτά. Κι ἀναζητοῦσαν συνεχῶς μέσα ἀπὸ ἀλλεπάλληλα συμβούλια τὸν ἐπαίσχυντο προμηθευτὴ τοῦ θανάτου. Ὡσπον ἀπηνδισμένοι ἀπευθύνθηκαν εἰς τὸν κ. Τόνν Μπλαίρ, πρωθυπουργὸν τῆς Ἀγγλίας, μπάς καὶ ξέρει τίποτε. Αὐτὸς ὅμως ἐδήλωσε πλήρη ἄγνοια, τονίζοντας χαρακτηριστικὰ ὅτι δὲν ἔχει καλὴν πληροφόρησιν, ἀφοῦ ἡ Ἀγγλία εἶναι ἡ ὁρειότερη ἐπαρχία τοῦ Ἰσραήλ.

Ἐν τῷ μεταξύ καὶ –ἐπειδὴ ὁ κίνδυνος τῶν Η.Π.Α. ἐκ μέρους τῶν πυραύλων μεγάλου βεληνεκοῦς τοῦ κ. Σαντάμ ἦτο ἄμεσος καὶ προφανής– ὁ καλὸς πλανητάρχης ἀπεφάσισε νὰ ὀργανώσῃ τὴν δέκατη σταυροφορία, κρατώντας βεβαίως γιὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὸν ρόλον τοῦ Λουδοβίκου Θ' τοῦ Ἀγίου. Ἀφοῦ συνωμίλησε λοιπὸν μὲ τὸν θεό, ξαπέστειλε τίς κατάφρακτες φάλαγγές του εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐρήμους τοῦ Ἰράκ· καὶ μάλιστα παρὰ τίς ἔντονες διαμαρτυρίες τῶν κρατούντων εἰς τὸ Ἰσραήλ, οἱ ὁποῖοι οὐδόλως ἠσθάνοντο ὅτι ἠπειλοῦντο ἀπὸ τὰ ὀπλικά συστήματα τοῦ χασάπη.

Ὅμως ὁ ἀγαθοποιὸς πλανητάρχης εἶχεν ἀποφασίσει νὰ σώσῃ τὸ Ἰράκ καὶ τὸν κόσμον. Τελείως ἀνυστερόβουλα ἔκανε ὅ,τι ἔκανε. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πληροφορία ὅτι ὁ ἀντιπρόεδρος του κ. Τσένεϋ ὑπῆρξε ὑψηλόβαθμον στέλεχος μεγάλης πετρελαϊκῆς εταιρείας, ἐλέγχεται ὡς ἀνακριθής. Ὡπως βεβαίως ἀνακριθεῖς εἶναι καὶ οἱ πληροφορίες, ὅτι τάχα κάποιοι ἀνώτατοι ἀμερικανοὶ ἀξιωματοῦχοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ γνωστὴ κ. Κοντολαῖζα, ἔλαβαν ὡς δωράκι ἀπὸ ἓνα τάνκερ ἢ ὅτι ὁσονούπω τὸ Ἰράκ, ὅταν τὰ πετρελαϊκὰ ἀποθέματα θὰ ἐξαντλοῦνται, θὰ παράγῃ τὸ 27% τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς. Εἶναι δυνατὸν τώρα νὰ γίνῃ πόλεμος γιὰ τὸ πετρέλαιο καὶ νὰ χυθῇ τόσον αἷμα γιὰ κάτι δισεκατομμύρια βαρέλια; Ἀπατα! Αὐτὴ ἡ ἐπέμβαση τοῦ κ. Μποῦς ξεχειλίζει ἀπὸ ἰδεαλισμὸ καὶ πίστη στὰ δημοκρατικὰ ιδεώδη. Εἶναι ἔμπλεως ἀγάπης γιὰ τὸν συνάνθρωπον.

Προβλέπω, ὅτι μὲ τὴν φόρα ποὺ ἔχει πάρει ὁ σταυροφόρος μας σὲ λίγο θὰ μπῇ νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ μπῇ ὁ Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος. Καὶ ἀφοῦ διασκορπίσῃ τοὺς Ἑβραίους ἰεράρες, θὰ δημιουργήσῃ τὸ Παλαιστινιακὸ κράτος. Τὸ κράτος τῶν Ἑλλήνων τῆς Παλαιστίνης. Καὶ κατόπιν περνώντας ἀπέναντι θὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν Κύπρον ἀπὸ τοὺς Τούρκους, προσφέροντάς τιν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ παλαιὰς ἀδικίες τῆς ἀμερικανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Καὶ μετὰ... Τί καὶ μετὰ; Μετὰ ξύπνησα...

Γιῶργος Πετρόπουλος

Ὁ Γιάννης Μαρκόπουλος μιλά στο «Δ»:

«ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑ ΑΝΤΙΔΡΑΣΟΥΝ ΣΤΗΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΡΩΜΙΟΣΥΝΗΣ»

**Με τὶς καρικατοῦρες «Φοῖβος» καὶ «Ἀθηνᾶ»
βάλλεται σήμερα σὰν ἔμβλημα ὁ Ἀθλητισμός**

Ὁ Γιάννης Μαρκόπουλος ἀνήκει ἀναμφισβήτητα στοὺς κορυφαίους τῆς σύγχρονης ἐλληνικῆς δημιουργίας. Τὸ ἔργο του, πέραν τῆς καθαρῆς καλλιτεχνικῆς του ἀξίας, ἔρχεται κάθε φορά νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐποχὴ του, νὰ ἀπαντήσῃ στὴν ἔξουσία καὶ στὶς ἐπιδιώξεις της. Σήμερα, μέσα ἀκριβῶς στὴν βαρεῖα ἀτμόσφαιρα τοῦ πολέμου καὶ τῆς γενικῆς σύγχυσης, τὸ μουσικὸ του ἔργο «*Ερωτόκριτος καὶ Ἀρετὴ*» ἔρχεται νὰ ὑπενθυμίσῃ στὸν κόσμον τὴ δύναμη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, τὴν θέλησή της νὰ χαρῇ τὴ ζωὴ καὶ νὰ νοιώσῃ ἐν εἰρήνῃ τὸν κόσμον ποὺ τὴν περιβάλλει. Στὴν συνέντευξί που μᾶς παραχώρησε, ὁ μεγάλος μουσικοσυνθέτης ἀναφέρεται στὸ τελευταῖο του ἔργο ἀλλὰ καὶ στὸν πόλεμο, ὅπως καὶ στὸν τρόπο ποὺ ἐτοιμάζεται ἡ ἰσχυρότερη παγκόσμια ἐκδήλωση τῆς εἰρήνης, ἡ Ὀλυμπιάδα τῆς Ἀθήνας τοῦ 2004.

Συντάκτης: Ἀς ξεκινήσουμε ἀπ' τὸν πόλεμο, μιᾶς καὶ ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα πάλλεται στοὺς δικούς του ρυθμούς.

Γ.Μαρκόπουλος: Τώρα ποὺ πῆγαν καὶ ξύπνησαν τὸ τέρας τοῦ πολέμου, ποὺ ὡς ἀθάνατο δὲν ἔχει πεθάνει ἀλλὰ κοιμάται στὴν κοιλιά τῆς Γαίας, ὅπου τὸ νανούριζε καὶ ὁ φιλοπόλεμος δικτάτορας τοῦ Ἰράκ, ἡ μόνη ἀπάντηση τῆς Οἰκουμένης εἶναι νὰ ἀντιτάξῃ τὶς πανάρχαιες διαχρονικὲς ἐλληνικὲς ἀξίες τοῦ Πολιτισμοῦ, τῆς Δημοκρατίας, τῆς Σοφίας καὶ τῆς συνεργασίας τῶν λαῶν σὰν ἀντίδοτο στὴν ἀλαζονεία καὶ τὴν φιλοχρηματία. Δὲν ἔπρεπε οἱ πολιτικοὶ ἡγέτες ποὺ ἐνέκριναν τὸν πόλεμο αὐτόν, νὰ ἀγνοήσουν τὰ εἰωθότα τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, «νίπτοντας τὰς χεῖρας τους» μὲ αἷμα καὶ πετρέλαιο. Ὁ κόσμος ἔχει ξεπεράσει τὶς κυβερνήσεις του, διότι γνωρίζει ὅτι ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι μήτρα ποὺ κλωνοποιεῖ καὶ ἄλλους πολέμους. Πρὶν φτάσουμε σὲ ἀδιέξοδα, ἂς καταφύγουμε ξανά στὸν δημιουργικὸ διάλογο καὶ ἂς ἀπομακρύνουμε κάθε θερμοκέφαλη κάστα διὲν συμβούλων ἀριστεριστῶν ἢ πολεμοκαπήλων, ποὺ μὲ ἐνοχὴ παίζουν μὲ τὰ κόκκινα κουδούνια. Αὐτοὺς φαίνεται πὼς τοὺς ξεπερνάει ἡ ἐλπιδοφόρα εἰρήνῃ τῶν ὑπέρρογων νέων ἀνθρώπων τοῦ πλανήτη, ποὺ κατακλύζουν τοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες τῶν πόλεων τραγουδώντας γιὰ τὴν εἰρήνη.

Συντ: Μιλήστε μας, κ. Μαρκόπουλε, γιὰ τὸ τελευταῖο μεγάλο ἔργο σας, «*Ερωτόκριτος καὶ Ἀρετὴ*». Εἶναι ἡ πρώτη φορά ποὺ συνθέτετε ἕνα μουσικὸ ἔργο στὸ χῶρο τῆς ὅπερας. Ἀπ' τοὺς 10.000 στίχους τοῦ «*Ερωτόκριτου*» ἐπιλέξατε ἕνα ἀπόσπασμα 700 στίχων μέσα ἀπ' τοὺς ὁποίους περνάτε τὸ πρωταρχικὸ μήνιμα τοῦ ἔργου σας.

Γ.Μ.: Δὲν τὸ ἀντιμετώπισα μόνο σὰν ἕνα ὑπέροχο ἐρωτικὸ ἔπος ἀλλὰ καὶ σὰν οὐμανιστικὸ κείμενο, τὸ ὁποῖο ἐμφανίζει τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἀρετὴ - Ἐρωτόκριτο καὶ Ἀρετοῦσα - στὶς πραγματικὲς τους διαστάσεις, ποὺ φιλοσοφικὰ ἀποκωδικοποιοῦνται ἀπὸ τὸν πρωταγωνιστικὸ τους χαρακτήρα. Ἔτσι «*Ερωτόκριτος*» εἶναι «αὐτὸς ποὺ κρίνει τὸν ἔρωτα» καὶ Ἄρετῃ «αὐτὴ τὴν ὁποία ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ στὴ ζωὴ του ὁ ἀνθρώπος». Ὑπάρχουν τόσο στὴν τέχνη ὅσο καὶ στὴν ἐπιστήμη· καὶ οἱ δύο ἀνυψώνουν τὴν ποιότητα τῆς ζωῆς μας.

Για την Αίγυπτο ως... μήτρα των 'Ολυμπιάδων...

Συντ.: *Πώς βλέπετε την προετοιμασία της 'Ολυμπιάδας; 'Οφείλουμε να πούμε, πώς ή διοργάνωση των 'Ολυμπιακών 'Αγώνων στην 'Ελλάδα δίνει τη δυνατότητα να αποδειχθούν και να προβληθούν παγκοσμίως τα πρότυπα και οι αξίες του 'Ελληνικού Πολιτισμού. "Όμως αυτό δεν συμβαίνει. Ποῦ τὸ ἀποδίδετε;*

Γ.Μ.: *Τις τελευταίες δεκαετίες οἱ 'Ολυμπιακοὶ ἀγῶνες, πού ἔγιναν στίς Η.Π.Α., στήν 'Ισπανία, στήν Αὐστραλία καί ἀκόμη πιό παλιά στήν πρῶην Ε.Σ.Σ.Δ., στήν 'Ιταλία καί τήν 'Ιαπωνία, εἶχαν ἕνα κοινὸ χαρακτηριστικό: τήν κυριαρχία τῶν ἠλεκτρονικῶν Μ.Μ.Ε. 'Ο ἀθλητισμὸς εἶχε ἀπαράιτητο ἐπίπεδο στήριξης τὸ θέαμα. Καί τὸ θέαμα αὐτὸ ἔπρεπε νὰ διαθέτῃ τὰ ἰδιαιτέρα ἐκεῖνα χαρακτηριστικά, γιὰ νὰ μεταδοθῇ ἡ εἰκόνα του στοὺς παγκόσμιους κοινούς. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο κάθε χώρα διέθετε ὑπέρογκα ποσά, γιὰ νὰ κατασκευάσῃ ἔργα μέσα σὲ συγκεκριμένα πλαίσια, τὰ ὁποῖα ἐξυπηρετοῦσαν στοὺς μεγαλύτερους ποσοστὸ αὐτοὺς ποὺ τὰ πρότειναν. 'Επιπλέον οἱ νέες τάξεις πού διευθύνουν τὰ πράγματα ἔχουν συγκεκριμένα σχέδια δράσης καί διοίκησης. 'Ετσι τὸ πνεῦμα καί ἡ τέχνη μὲ τὴν πολυέδρη ἀλήθειά τους παραχώρησαν στασιῶς τὴ θέση τους σὲ μιμητικὲς «κόπιες» πνεύματος - τέχνης, ἀφοῦ μὲ συνειδητὴ πράξῃ ἀφαίρεθηκε ἡ οὐσία τους. 'Ο 'Ελληνισμὸς δάλλεται, ὅταν προβάλλῃς π.χ. σὰν ἔμβλημα τῶν 'Ολυμπιακῶν 'Αγώνων ἡ σπονδίαση, μασίς σύμβολα πού εἶναι κόμικς, καρικατούρες τοῦ 'Απόλλωνα καί τῆς 'Αθηνάς, ἀφοῦ ἡ ἐπιλογή ἀπὸ τὸ πρωτότυπο - κούκλα τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς - ἔγινε μὲ τρόπο πού ἀνατρέπει τὴν εἰκόνα τῆς περιλάμπρης τέχνης καί τῶν θαυμάσιων ἀγαλμάτων τῆς ἀρχαίας 'Ελληνικῆς Δημοκρατίας. Οἱ συγκεκριμένους σήμερα πνευματικῶν ἀνθρώπων καί καλλιτεχνῶν γιὰ τὸ 2004 γίνονται μὲ ἐπιλεκτικὸ τρόπο ἀπὸ ἕνα κλειστὸ κύκλωμα ὑπευθύνων. Τὸ ὁποῖο ἀποφασίζει γιὰ τὰ πάντα καί ἰδιαιτέρα ἐπιλέγει ποιοὶ θὰ προβληθοῦν σ' αὐτοὺς τοὺς 'Ολυμπιακοὺς 'Αγῶνες.*

Προτείνω νὰ χρησιμοποιηθοῦν πρόσωπα τῆς νεο-ελληνικῆς τέχνης καί πνευματικῶν ἀνθρώπων πού διαθέτει ἡ χώρα μας, ἔτσι καί τὴν τελευταία στιγμή. "Όπως εἶπε καί ὁ Δημοσθένης Διαβόετας στοὺς συμπόσιοι τέχνης πού ἔγινε τὸ 1990 μὲ τίτλο «'Αφροδίτη, ἡ ἀρμονία καί τὸ ἀσύλληπτο»: «ὁ διάλογος εἶναι ἡ καλύτερη περίπτωση συνεχοῦς μεταγίγχισης ἰδεῶν καί πνευματικῆς ζωογόνησης». Πρέπει ὅλοι νὰ νοιώσουν, ὅτι ἡ 'Ελλάδα καλεῖ τὰ παιδιὰ της.

Συντ.: *'Αντιθέτως βλέπουμε νὰ προβάλλονται ἄλλα πράγματα. 'Εδῶ, στὴν ἐπίσημη ἱστοσελίδα τοῦ ὁργανισμοῦ «'Αθήνα 2004» διακηρύσσεται ὡς μήτρα τῶν 'Ολυμπιακῶν 'Αγώνων ἡ Μεσοποταμία καί ἡ Αἴγυπτος. Τί νομίζετε ὅτι ἐξυπηρετοῦν ὅλα αὐτά;*

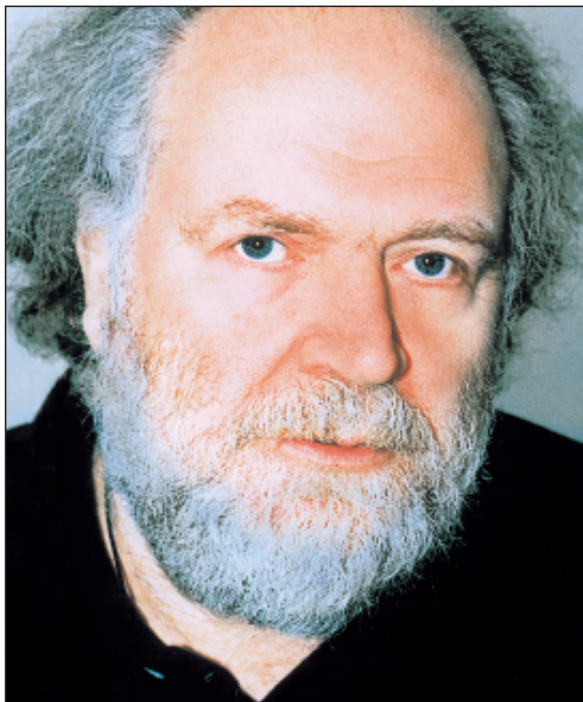
Γ.Μ.: *'Εχω τὴν ἐντύπωση ὅτι πολλὰ ψέματα προβάλλονται συνειδητὰ καί γιὰ συγκεκριμένους λόγους. Γιὰ νὰ γίνῃ διάψευση καί νὰ λάμψῃ ἡ ἀλήθεια ἀπὸ ἐκείνους πού τὴν ἐπιθυμοῦν, χρειάζεται νὰ διατεθοῦν στὰ Μ.Μ.Ε. μεγάλα οἰκονομικά ποσά.*

Παραπληροφόρηση καί ψευτικὲς πληροφορίες διακινοῦνται συχνά. Γι' αὐτὸ ὁ κόσμος πρέπει νὰ ἐνημερώνεται ἀκόμη καί γιὰ τὴν ἀσφάλειά του. Π.χ. ἔγινε πόλεμος μόνο καί μόνο γιὰ νὰ διαθέσουν οἱ λαοὶ κονδύλια ἀπὸ τὸ ὑστέρημά τους γιὰ τὴν ἀγορὰ σύγχρονων ὅπλων ἢ γιὰ τὴν πρόσληψη τεράστιου ἀριθμοῦ σωματοφυλάκων, ἀσφαλιστῶν κ.λπ. Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν καταλαβαίνω, γιατί ἡ Αἴγυπτος καί ἡ Μεσοποταμία, πού κατοικοῦνται σήμερα ἀπὸ τοὺς συμπαθεῖς 'Αραβες, ξαφνικά κάποιος λέει ὅτι τοὺς ἀνήκει ὁ χρυσὸς αἰῶνας τοῦ Περικλῆ ἢ ὅτι εἶναι ἡ μήτρα τῶν 'Ολυμπιακῶν 'Αγώνων ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει κάποιος τοὺς ἀποδίδουν τὰ θαυμάσια 'Ελληνικά γεννήματα τοῦ πνεύματος, τὰ ὁποῖα δὲν τοὺς ἀνήκουν. Πρέπει νὰ ἀρχίσουν λοιπὸν οἱ διαψεύσεις.

Συντ.: *Μήπως ἐξ ὀρισμοῦ ἡ «Ρωμιοσύνη» ὡς ἐπίσημη ἰδεολογία τοῦ ἐλλαδικοῦ κράτους εἶναι ἀδύνατον νὰ προβάλλῃ ἀξίες καί πρότυπα ἑλληνικά; 'Όπότε καί ἡ οὐσία τῆς 'Ολυμπιάδος τοῦ 2004 εἶναι ἀπὸ χέρι χαμένη;*

Γ.Μ.: *Δὲν πρέπει νὰ νοιώθουμε ἀνίσχυροι. "Αν αὐτὴ ἡ ἰδεολογία ἐξακολουθῇ νὰ παίξῃ καθοριστικὸ ρόλο, αὐτὸ σημαίνει τὸ τέλος τοῦ διαλόγου καί ἐπέμβαση στὴν ἐλευθερία καί μὲ δημοκρατικὸν τρόπο κίνησι τῶν ἰδεῶν. Πρᾶγμα, πού πιστεῦν δὲν συμβαίνει. "Αν δέδομαι ἡ Ρωμιοσύνη (πού σημαίνει τὴ διατήρησι τῆς ρωμαϊκῆς δυναστείας μέσω τοῦ χριστιανισμοῦ) ὡς ἰδεολογία ἐπιβλήθῃ πραγματικά, τότε οἱ "Ελληνες σὺλλογικά ἢ ὡς ἀνεξάρτητες προσωπικότητες θὰ ἀντιδράσουν. Τὰ ἄλλα εἶναι μικρότητες.*

Συντ.: *'Εσεῖς τί θὰ προτεινάτε, γιὰ νὰ ἀλλάξῃ αὐτὸ τὸ θλιθερὸ σκηνικό;*

**‘Ο Γιάννης Μαρκόπουλος, ό ‘Ελλη-
νην δημιουργός, πού άδιάκοπα μέ-
σα άπ’ τό μουσικό του έργο έκφρά-
ζει τίς γνώσεις άξίες τής έλληνικό-
τητας.**

Γ.Μ.: Οί ‘Ολυμπιακοί ‘Αγώνες νά γίνουν μέσα στο πλαίσιο του Οικουμενικού ‘Ελληνισμού και νά γίνουν διορθωτικές κινήσεις. Νά άκουστούν όλες οί γνώσεις και άληθινές φωνές τής χώρας. ‘Όταν τό 1983 έγιναν οί πανευρωπαϊκοί άγώνες στην ‘Ελλάδα και μου άνέθεσε ό τότε πρωθυπουργός τής χώρας ‘Ανδρέας Παπανδρέου τό σχεδιασμό και τή μουσική τής έναρξης, τό πρώτο μας μέλημα ήταν νά διακηρυχθή ή Είρήνη. ‘Όλοι μας, όσοι συνεργαστήκαμε και μάλιστα άφιλοκερδώς, θέλαμε νά δώσουμε ένα σημαντικό μήνυμα άπό τή χώρα μας. ‘Ο ζωγράφος Δημήτρης Μυταράς, ό σκηνοθέτης Διαγόρας Χρονόπουλος, ό χορογράφος Χάρης Μανταφούνης, οί οργανωτές Νίκος Μπιλήρης και Φάνης Συνοδινός, οί γυμναστές τής ‘Ακαδημίας, οί φοιτητές και οί χορευτές (ύπήρχε ένα στιγμιότυπο μέ άντιπαράθεση σέ δύο μεγάλες σειρές μέ Πόντιους χορευτές, για νά έρθη μετά ή άνακωχή), έργαστήκαμε για τή δημιουργία μιās έλληνικής άτμόσφαιρας, πού έδωσε τό έναυσμα για νά άκουστή τή τραγούδι πού συνέθεσε, τό «Είρήνη». ‘Ως βασικό αίτημα τό τραγούδι περιείχε: «Έξω οί δόμβες και τά πυρηνικά» και «θέλουμε ειρήνη» ως έκχειρία. Θέλω νά τονίσω, ότι μέριμνα όλων μας ήταν νά περάση παγκόσμια τό μήνυμα, και γι’ αυτό ό,τι σάν έμπνευση δημιουργήθηκε (όμάδες κρουστών στις άκρες του ‘Ολυμπιακού Σταδίου, ό τρόπος πού οί χορευτές σχημάτισαν τή λέξη ΕΙΡΗΝΗ στον άγωνιστικό χώρο, ή θέση των μουσικών, ή έπιλογή των χρωμάτων, οί κινήσεις των ομάδων των παιδιών) ήταν άμέσως άνακοινώσιμο. ‘Όλα στο φώς.

Συντ.: Μήπως τελικά, κ. Μαρκόπουλε, ή ιδέα τής αναβίωσης των γνώσιων έλληνικων άξιων είναι άνέφικτη σήμερα; Μήπως ή «Νέα Τάξη του ‘Ελληνισμού», πού σέ παλιότερη συνέντευξή μας διακρίνατε νά γεννάται, έχει άκόμη πολύ δρόμο μπροστά της;

Γ.Μ.: Οί έλληνικές άξίες δέν άναβιώνουν. ‘Υπάρχουν συνέχεια. ‘Όμως αυτόν τόν καιρό πρέπει νά στεριώσουμε αυτό πού μās άπασχολεί πρωτίστως: Τήν παιδεία.

Παν. Α. Κουβαλάκης

Η «ΠΑΡΑΔΟΣΗ» ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Δὲν μᾶς ἀρκεῖ ἄραγε ὡς ἔθνος καὶ ὡς ζωσα κοινωνία ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς, οἱ ἀξίες του καὶ τὰ μεγαλουργήματά του, γιὰ νὰ ἔχουμε σήμερα μία ἐθνικὴ συνείδηση, ἱκανὴ νὰ μᾶς ἐνώση καὶ νὰ μᾶς ἐμπνεύση; Ἡ ἀπάντηση εἶναι βεβαίως αὐτονόητη. Ὑποθέτω ὅτι ἔξω ἀπὸ ἐμᾶς ὁλόκληρη ἡ ὑγιὲς παγκόσμια διανόηση –καὶ ὄχι μόνον ἡ Δυτικὴ– ἐδῶ καὶ τρεῖς αἰῶνες ἐννοεῖ τὴν Ἑλλάδα ὡς μητέρα παντὸς ἀγαθοῦ τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ ἐπιπλέον, σήμερα, ὡς μοναδικὴ ὁδὸ διαφυγῆς τῆς ἀνθρωπότητος ἀπ’ τὰ μεγάλα ἀδιέξοδά της. Ὅπως εἶπε ὁ ἀρχαῖος ἐκπρόσωπός της, ὁ Βιλαμόδις, τὸ διακηρύσσει: **«Κάθε λαὸς εἶναι ὑπερήφανος γιὰ τὴν πνευματικὴν του κτῆση. Ἀλλὰ ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ στέκεται ψηλότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη, διότι ἔχει τοῦτο τὸ προσόν, νὰ εἶναι ἡ μητέρα παντὸς πολιτισμοῦ»**. Ἐχομε λοιπὸν τὸ μοναδικὸ σὲ παγκόσμια κλίμακα προνόμιο: ἡ ἐν γένει ἐθνικὴ μας συνείδηση νὰ εἶναι ταυτόχρονα καὶ οἰκουμενικὴ.

- Ποιὸς λόγος καὶ ποιά ἀναγκαιότητα ἐπιβάλλουν σὲ μᾶς, νὰ νοθεύουμε καὶ ἔτσι οὐσιαστικὰ νὰ ἀκυρώσουμε αὐτὴ τὴν πανίσχυρη καὶ ὀλοζώντανη πνευματικὴ μας κληρονομιά μὲ τὴν ταυτόχρονη ἐμμονή μας σὲ ἓναν παράλογο καὶ ἀφύσικο κόσμον μιᾶς ἀσιατικῆς φαντασίωσης, πὺν διὰ τῆς βίας ἐπεβλήθη στὸν Ἕλληνα σὲ καιροὺς χαλεπούς;
- Ποιὸς λόγος καὶ ποιά ἀναγκαιότητα μᾶς ἐξωθοῦν νὰ παραχαράττουμε, νὰ ἀσελγοῦμε ἐκουσίως στὸ σῶμα τῆς Ἱστορίας, προσπαθώντας νὰ ἐξελληνίσουμε ὅλες τις ξένες ἰδεολογίες καὶ ὅλα τα ξενικά πρότυπα: Τὸ πολυεθνικὸ καὶ θεοκρατικὸ Βυζάντιο, τὸν χριστιανισμὸ καὶ τοὺς ἐκπροσώπους του, προσφάτως δὲ καὶ τὸν ἴδιον τὸν Ἰησοῦ;
- Ποιὸς λόγος καὶ ποιά ἀναγκαιότητα μᾶς ὀδηγοῦν στὸ νὰ παραπαίη ἡ πολιτισμικὴ μας ἔκφραση μεταξὺ τῶν «ἐξ ἀποκαλύψεως ἀληθειῶν» καὶ τῆς κούφιας ὑπερηφάνειάς μας γιὰ τὸ «μεγάλο» καὶ «ἐνδοξο» παρελθόν μας;

Οὐδεὶς λόγος καὶ οὐδεμία ἀναγκαιότητα ἐπιβάλλουν τὰ παραπάνω. Αἰτία δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπ’ τὴν σμικρότητά μας. Καὶ ἂς τὸ ποῦμε ξεκάθαρα: ἀπ’ τὴν μηδαμινότητά μας. Ἡ ρωμιοσύνη, προϊόν δουλείας αἰώνων, ἔφτασε ὡς «παράδοση» στὰ χέρια μας – καὶ τὴν πῆραμε ἄκριτα. Ἀκούσαμε ἄλλους νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ ἐνδοξο παρελθόν μας – καὶ ὡς ἀπληστοὶ ρωμίοι τὸ ἀρπάξαμε, γιὰ νὰ μὴν προλάβουν νὰ τὸ ἀποκτήσουν ἄλλοι.

* * *

Καὶ οἱ ἐξαιρέσεις; Αὐτὲς ἀπλῶς ἐπιβεβαιώνουν τὸν κανόνα. Ὅταν πάφουν νὰ εἶναι ἐξαιρέσεις, μόνον τότε ὁ ἄθλιος αὐτὸς κανόνας θὰ ἐκλείψῃ. Καὶ τότε θὰ ἐκλείψῃ ὁριστικά.

Παν. Α. Κουβαλάκης

Η ΟΡΘΗ ΚΑΙ Η ΛΑΘΑΣΜΕΝΗ ΧΡΗΣΗ ΤΗΣ «ΛΕΞΑΡΙΘΜΙΑΣ»

‘Η «περιπέτειά» της διὰ μέσου τῶν αἰώνων

Αφορμή για τὴν σύνταξη τοῦ παρόντος ἔδωσε ἡ χρησιμοποίη-
ση ἀπὸ μερικοὺς ἐρευνητὲς τῆς θεωρίας τῶν λεξαρίθμων κατὰ
λανθασμένο τρόπο, μὲ συνέπεια νὰ ἐξάγωνται περὶεργα συ-
μπεράσματα.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ λεξαριθμικὴ θεωρία εἶναι μία ἀρχαία ἑλληνικὴ ἐφεύρεση, ἡ ὁποία
ἔχει καθαρὰ μαθηματικὸ ὑπόβαθρο καὶ τὴν ὁποίαν πολὺ ἀργότερα ἀσπάσθηκαν καὶ ἄλλοι
λαοὶ (Ἑβραῖοι, Λατινο-Ρωμαῖοι, Ἀραβες κ.λπ.). Ὁ ἑβραϊκὸς λαὸς, ὅπως ἀποδεικνύεται
ἀπὸ διάφορα ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα (νομίσματα τῆς δυναστείας τῶν Ἀσμοδαίων), ἄρχι-
σε νὰ χρησιμοποιῇ τὴν ὡς ἄνω ἑλληνικὴ ἐφεύρεση ἀπὸ τὸν 1ο αἰῶνα π.Χ., προσαρμο-
σμένη βέβαια στὸ δικό τους εἶδος γραφῆς, γιὰ θεοσοφικοὺς κυρίως σκοποὺς καὶ μάλιστα
τὴν συμπεριέλαβαν στὸ κοσμογονικὸ τους βιβλίον, «καθόδαρα» μὲ τὸν ξεχωριστὸ τίτλον «Γκε-
ματρία». Ἀλλὰ καὶ οἱ Λατινο-ρωμαῖοι, καθὼς καὶ οἱ Ἀραβες ἄρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ χρη-
σιμοποιοῦν τὴν ἑλληνικὴ ἐφεύρεση τῶν λεξαρίθμων, προσαρμόζοντάς τιν καθένας στὸ δι-
κό τους τύπον ἀλφαβήτου πλὴν ὁμως μὲ λάθος τρόπο, παραβλέποντες τὸ μαθηματικὸ ὑπό-
βαθρον τῆς ἐφευρέσεως· καὶ ἔτσι ἐξήγαγον μὴ σοδαρὰ συμπεράσματα. (βλέπε σχετικὰ στὸν
4ον τόμον τοῦ βιβλίου μου «Ὁ Μυστικὸς κώδικας τοῦ Πυθαγόρα...», σελ. 87 κ.έ.).

Οἱ δύο κανόνες τῆς μεθόδου τῆς Λεξαριθμίας

Η λεξαριθμικὴ θεωρία εἶναι μία καθαρὰ μαθηματικὴ ἐφεύρεση καὶ βασίζεται σὲ δύο
μαθηματικοὺς κανόνες, ποὺ ἴσχυαν τότε στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ ὑπὸ μορφὴ μιᾶς
μαθηματικῆς συνθήκης.

1. Ὁ πρῶτος ἀριθμητικὸς κανόνας ἦταν ἡ συμβατικὴ ταύτιση τῶν συμβόλων τοῦ
ἀρχαίου ἑλληνικοῦ φθογγικοῦ ἀλφαβήτου τῶν 27 γραμμάτων μὲ τοὺς ἀριθμούς. Τὸ
ἀλφάβητον αὐτὸ τὸ χρησιμοποιοῦσε τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν γιὰ τοὺς δικούς του σκοποὺς,
πολλοὺς αἰῶνες πρὶν ἀπὸ τὸ ἔτος 403 τῆς γνωστῆς εὐκλείδειας μεταρρύθμισης τοῦ ἑλλη-
νικοῦ ἀλφαβήτου καὶ περιορισμοῦ αὐτοῦ στὰ 24 γράμματα.

2. Ὁ δεύτερος ἀριθμητικὸς κανόνας, ὁ ὁποῖος ἴσχυε στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ διε-
τηρήθη μέχρι τὴν ἐποχὴ τῶν Πτολεμαίων, ἦταν ὁ καλούμενος «Παραθετικὸς κα-
νὼν». Ὁ ἀριθμητικὸς αὐτὸς κανόνας καθώριζε τὸν τρόπο τῆς πρόσθεσης τῶν ἀριθμῶν.

Ἡ πρόσθεση γινόταν μὲ τὴν παράθεση τῶν ἀριθμογραμμάτων δίχως τὴν παρεμβολὴ
οὐδενὸς εἰδικοῦ σήματος, ποὺ νὰ δηλώνῃ τὴν πρόσθεση· π.χ. ὁ ἀριθμὸς ΑΒΓ στὴν ἀρχαία
ἐποχὴ φάνερωνε τὴν πρόσθεση τῶν ἀριθμογραμμάτων $A+B+Γ = (1+2+3) = 6$ (ἢ ζ') Ἡ
ἀριθμητικὴ ἀξία ἐκάστου ἀριθμογράμματος ἦταν πάντοτε ἡ ἴδια, σὲ ὅποιαδήποτε θέσει
καὶ ἐὰν βρισκόταν αὐτό, δηλαδὴ ὁ παραπάνω ἀριθμὸς ΑΒΓ θὰ ἰσοδυναμῇ ζ' πάντοτε μέ:

($AB\Gamma = BA\Gamma = B\Gamma A = \Gamma AB = \Gamma BA = \varsigma = 6$). Ὁ ἀριθμητικὸς αὐτὸς κανόνας τῆς παραθέσεως ἀπὸ κάποια ἐποχὴ τῶν Πτολεμαίων ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ ἄλλον κανόνα, τὸν καλούμενο «τῆς θέσεως τῶν ἀριθμογράμμάτων», ὁ ὁποῖος κανόνας οὐδεμίαν σχέσιν εἶχε μὲ τὴν ἐφεύρεση τῶν λεξαρίθμων. Μὲ δόσῃ τὸ νέο αὐτὸ κανόνα, ὁ ὁποῖος ἰσχύει καὶ σήμερα, οἱ ἀριθμοὶ ἢ τὰ ἀριθμογράμματα δὲν ἔχουν πάντοτε τὴν ἴδια ἀριθμητικὴ ἀξία, ἀλλὰ διαφέρουν ἀνάλογα μὲ τὴν θέση, στὴν ὁποία εὐρίσκονται στὸν ἐκάστοτε ἀριθμὸ· π.χ. ὁ ἀριθμὸς πλέον $AB\Gamma$ δὲν θὰ ἰσοῦται πάντοτε μὲ $\varsigma (= 6)$, ἀλλὰ θὰ εἶναι μόνο $AB\Gamma = 123$ (ἐκατὸν εἴκοσι τρία).

«Ἡ ἀναγκαία καὶ ἰκανὴ συνθήκη, ἴνα...»

Ὁ ἰ παραπάνω δύο ἀριθμητικοὶ κανόνες, ποὺ ἴσχυαν στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα, ἐσχετίζοντο μὲ τὴν περίφημη γνωστὴ μαθηματικὴ συνθήκη, ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὸ ἀναγκαῖο καὶ ἰκανό («*Ἀναγκαίαν καὶ ἰκανὴν συνθήκην, ἴνα...*»). Συγκεκριμένα ὁ μὲν πρῶτος προαναφερθεὶς συμβατικὸς κανόνας τῆς ἀριθμητικῆς ἀξίας τῶν ἀριθμογραμμάτων τοῦ πλήρους ἀρχαίου ἐλληνικοῦ ἀλφαβήτου τῶν 27 γραμμάτων ἀκολουθεῖ πλήρως τὴν μαθηματικὴ συνθήκη τοῦ ἀναγκαίου καὶ ἰκανοῦ, δηλαδὴ ἡ ἀριθμητικὴ ἀξία τοῦ γράμματος A εἶναι ἀναγκαστικὰ πάντοτε ἴση μὲ τὸν ἀριθμὸν (1), ὁποιαδήποτε θέση καὶ ἂν κατέχῃ αὐτό, ὅπως καὶ ἀντιστρόφως ὁ ἀριθμὸς (1) εἶναι πάντοτε τὸ γράμμα A τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου σὲ ὁποιαδήποτε θέση καὶ ἐὰν εὐρίσκεται αὐτός, μὲ τὴν οὐσιώδη παρατήρηση ὅτι ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἐφαρμόζονται ἐπάνω σὲ ἀριθμολέξεις ποὺ σχηματίσθηκαν μέχρι τὴν ἐποχὴ τῶν Πτολεμαίων. Ἐδῶ ἀκριδῶς ἔγκειται καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ λάθη τῶν νέων ἐρευνητῶν, ποὺ ἐπεκτείνουν τὴν ἐρευνα τῶν λεξαρίθμων ἐπάνω σὲ νεοελληνικὰς λέξεις, ὅπου πλέον δὲν ἰσχύει ὁ παραθετικὸς κανόνας τῆς προσθέσεως.

Ὁ δεῦτερος ὁμως ἀριθμητικὸς κανόνας τῆς προσθετικῆς παραθέσεως τῶν ἀριθμογραμμάτων γιὰ τὴν δημιουργία λέξεων μὲ ἀριθμητικὴ ἴση ὑπόσταση δὲν ἀκολουθεῖ πλήρως «τὴν συνθήκην τοῦ ἀναγκαίου καὶ ἰκανοῦ» ἀλλὰ μόνο μερικῶς... Συγκεκριμένα: ἔστω ἡ λέξις «*ΜΟΝΑΣ*» τῆς ὁποίας ὁ φυσικὸς λεξαριθμὸς τῆς εἶναι ὁ ἀριθμὸς 361. Στὴν ἐλληνικὴ γραμματεία ὑπάρχουν ἀάπολλες λέξεις, ποὺ ἐπίσης δίδουν τὸν αὐτὸν φυσικὸν λεξαριθμὸν, ὅπως π.χ. ἡ λέξις *ΑΜΝΟΣ* κ.λπ. Αὐτὸ ὁμως δὲν σημαίνει, ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ λέξεις εἶναι συγκρίσιμες μὲ τὴν «*Μονάδα*» καὶ δύνανται νὰ ἔχουν κάποια σχέση· πολλὰς μάλιστα δύνανται νὰ ἀποδίδουν καὶ ἀντιτιθέμενες ἔννοιες. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὁ φυσικὸς λεξαριθμὸς κάποιας λέξεως εἶναι μὲν ἀναγκαστικὸς, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἰκανὸς καὶ σὲ ἀντιστροφή. Ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν ἰσοτίμων λέξεων εἶναι δυνατόν νὰ βρεθοῦν μερικὲς λέξεις ποὺ νὰ σχετίζονται μὲ τὴν ἀρχικὴ λέξη. Αὐτὸ ὁμως δὲν ἀποτελεῖ «*ἀπόδειξιν ἀληθείας*» ἀλλ' ἀπλῶς ἔνδειξη· ἀνάλογα δὲ μὲ τὴν σοβαρότητα τοῦ ἀντικειμένου γίνεται ἀποδεκτὴ ἢ ὄχι.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἔγκειται τὸ δεῦτερο λάθος τῶν νεοερευνητῶν, διότι θεωροῦν ὅτι οἱ ἰσοτίμες λέξεις ἔχουν ἀποδεικτικὴ ἰσχύ, ἐνῶ ἡ ἰσχύς τους εἶναι μόνο ἐνδεικτικὴ καὶ μάλιστα γιὰ σοβαροὺς μόνο σκοποὺς, ὅπως κατωτέρω ἀναφέρονται. Σ' αὐτὸ ἀκριδῶς τὸ λάθος ὑπέπεσαν οἱ Λατινο-ρωμαῖοι καὶ γελοιοποίησαν τὴν λεξαριθμικὴ θεωρίαν μὲ τίς γνωστὰς διαμάχας Λουθήρου καὶ Πάπα τῆς Ρώμης, ποὺ προέρχονταν ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς λεξαριθμοὺς τόσο τοῦ ὀνόματος τοῦ Λουθήρου ὅσο καὶ τῆς Παπικῆς φράσεως τῆς τιάρας τοῦ Πάπα, ποὺ ἀμφότερα ἔδιδαν τὸν φυσικὸν λεξαριθμὸ 666!! Τέλος οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες χρησιμοποιοῦσαν τὸσον τοὺς φυσικοὺς λεξαριθμοὺς ὅσο καὶ τοὺς πυθμενικοὺς Πυθαγορείους τοιοῦτους γιὰ σοβαροὺς μόνο σκοποὺς καὶ ὄχι γιὰ ἀστεῖσμούς ἢ προφητικὸς ἢ σαμανιστικοὺς σκοποὺς, πράγμα ποὺ εἶναι τὸ τρίτο λάθος ἐνίων ἐρευνητῶν.

ΜΕΤΑΓΡΑΦΗ και ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ																																																																																																								
Ἀριστερὴ Κολώνα		Δεξιὰ Κολώνα																																																																																																						
	<table><tr><td>1</td><td>2</td><td>3</td></tr><tr><td>4</td><td>5</td><td>6</td></tr><tr><td>7</td><td>8</td><td>9</td></tr><tr><td>10</td><td>11</td><td>12</td></tr><tr><td>13</td><td>14</td><td>15</td></tr><tr><td>16</td><td>17</td><td>18</td></tr><tr><td>19</td><td>20</td><td>21</td></tr><tr><td>22</td><td>23</td><td>24</td></tr><tr><td>25</td><td>26</td><td>27</td></tr><tr><td>28</td><td>29</td><td>30</td></tr><tr><td>31</td><td>32</td><td>33</td></tr><tr><td>34</td><td>35</td><td>36</td></tr><tr><td>37</td><td>38</td><td>39</td></tr><tr><td>40</td><td>41</td><td>42</td></tr></table>	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	<table><tr><td>43</td><td>44</td><td>45</td></tr><tr><td>46</td><td>47</td><td>48</td></tr><tr><td>49</td><td>50</td><td>51</td></tr><tr><td>52</td><td>53</td><td>54</td></tr><tr><td>55</td><td>56</td><td>57</td></tr><tr><td>58</td><td>59</td><td>60</td></tr><tr><td>61</td><td>62</td><td>63</td></tr><tr><td>64</td><td>65</td><td>66</td></tr><tr><td>67</td><td>68</td><td>69</td></tr><tr><td>70</td><td>71</td><td>72</td></tr><tr><td>73</td><td>74</td><td>75</td></tr><tr><td>76</td><td>77</td><td>78</td></tr><tr><td>79</td><td>80</td><td>81</td></tr><tr><td>82</td><td>83</td><td>84</td></tr><tr><td>85</td><td>86</td><td>87</td></tr><tr><td>88</td><td>89</td><td>90</td></tr><tr><td>91</td><td>92</td><td>93</td></tr><tr><td>94</td><td>95</td><td>96</td></tr><tr><td>97</td><td>98</td><td>99</td></tr><tr><td>100</td><td>101</td><td>102</td></tr></table>	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100	101	102
1	2	3																																																																																																						
4	5	6																																																																																																						
7	8	9																																																																																																						
10	11	12																																																																																																						
13	14	15																																																																																																						
16	17	18																																																																																																						
19	20	21																																																																																																						
22	23	24																																																																																																						
25	26	27																																																																																																						
28	29	30																																																																																																						
31	32	33																																																																																																						
34	35	36																																																																																																						
37	38	39																																																																																																						
40	41	42																																																																																																						
43	44	45																																																																																																						
46	47	48																																																																																																						
49	50	51																																																																																																						
52	53	54																																																																																																						
55	56	57																																																																																																						
58	59	60																																																																																																						
61	62	63																																																																																																						
64	65	66																																																																																																						
67	68	69																																																																																																						
70	71	72																																																																																																						
73	74	75																																																																																																						
76	77	78																																																																																																						
79	80	81																																																																																																						
82	83	84																																																																																																						
85	86	87																																																																																																						
88	89	90																																																																																																						
91	92	93																																																																																																						
94	95	96																																																																																																						
97	98	99																																																																																																						
100	101	102																																																																																																						

Πίναξ Ι. Ἀπόσπασμα ἑλληνικοῦ παπύρου τοῦ τελευταίου τετάρτου τοῦ 3ου αἰῶνα π.Χ. Πρόκειται γιὰ πίνακα τετραγώνων. Ὁ ἀριστερὸς πίνακας δίνει τὰ τετράγωνα τῶν ἀριθμῶν 1 ὡς 10, ἔπειτα μὲ δεκάδες ἐκείνα τῶν 10 ὡς 40 (τὰ τετράγωνα τῶν 1, 2 καὶ 3 χάθηκαν μὲ τὸ κομμάτι τοῦ παπύρου ποὺ λείπει)· ὁ δεξιὸς πίνακας δίνει τέλος τὰ τετράγωνα τῶν ἀριθμῶν 50 ὡς 800.

Ὑπάρχει ὁμως καὶ τέταρτον λάθος ποὺ ἐντοπίζεται στὴν κατάλληλη ἐπιλογὴ τῶν ἰσοτίμων λέξεων.

Οἱ παράγοντες τῆς ὀρθῆς Λεξαριθμίας

Γιὰ τὴν ἐπιλογὴ τῶν συγκρίσιμων ἰσοτίμων λέξεων ἢ φράσεων δὲν ἀρκεῖ μόνο τὸ ἰσότιμο αὐτῶν. Ἀπαιτεῖται ὅπως ἡ κατάλληλη ἀποδεκτὴ λέξη ἢ φράση λαμβάνη ὑπ’ ὄψιν τῆς καὶ ἄλλους σοβαροὺς παράγοντες, ὅπως θὰ δείξουμε παρακάτω, πρᾶγμα ποὺ καθιστᾷ πολὺ δύσκολη τὴν ἀνεύρεση τοιούτων λέξεων, γι’ αὐτὸ τὸ λόγο μερικοὶ ἐρευνητὲς προτιμοῦν νὰ τοὺς ἀγνοοῦν. Οἱ παράγοντες αὐτοὶ εἶναι οἱ κάτω-θι:

- α. Οἱ ἐπιλεγόμενες ἰσοτίμες λέξεις δεόν νὰ εἶναι καὶ νοηματικῶς σχετικὲς μὲ τὴν δοθεῖσα π.χ. ἐὰν ἡ δοθεῖσα ἀρχικὴ λέξη, πρὸς τὴν ὁποία ζητεῖται ἡ εὕρεση νέας ἰσοτίμης τοιαύτης, ἔχη μέσα τῆς τὴν ἐννοια τῆς ῥοῆς, πρέπει καὶ ἡ ζητούμενη ἰσοτίμη λέξη νὰ ἔχη μέσα τῆς κάτι σχετικὸ μὲ τὴ ῥοή, δηλαδή ἤτοι νὰ εἶναι σχετικὰ ἰσονοηματικὴ· νὰ περιέχη ἢ νὰ ἀρχίζει μὲ τὸ γράμμα Ρ ποὺ φανερώνη ῥοή.
- β. Οἱ ἐπιλεγόμενες ἰσοτίμες λέξεις δεόν νὰ εἶναι καὶ κατὰ τὸ δυνατὸν ἰσοσχηματικές, δηλαδή ἐὰν ἡ ἀρχικὰ δοθεῖσα λέξη φανερώνη κάποιο κρυφὸ σχῆμα, τότε ἡ ἀναζητούμενη ἰσοτίμη λέξη ἢ φράση πρέπει καὶ αὐτὴ νὰ περιέχη τὸ αὐτοσχῆμα π.χ. ἡ φράση τοῦ Ἑμπεδοκλῆ «ΣΤΡΟΦΑΛΙΓΓΙ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ», ποὺ ὑπάρχει στὸ «περὶ φύσεως τῶν

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΧΟΡΔΩΝ ΚΑΤΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ								
	Περιφε- ρειών	Εὐθειῶν			Ἐξηχοστῶν			
		ο	λα	κε	ο	α	β	ν
5	Λ'	ο	λα	κε	ο	α	β	ν
	α	α	β	ν	ο	α	β	ν
	α Λ'	α	λδ	ιε	ο	α	β	ν
	β	β	ε	μ	ο	α	β	ν
	β Λ'	β	λζ	δ	ο	α	β	μη
	γ	γ	η	κη	ο	α	β	μη
10	γ Λ'	γ	λθ	νβ	ο	α	β	μη
	δ	δ	ια	ις	ο	α	β	μζ
	δ Λ'	δ	μβ	μ	ο	α	β	μζ
	ε	ε	ιδ	δ	ο	α	β	μς
	ε Λ'	ε	με	κζ	ο	α	β	με
	ς	ς	ις	μθ	ο	α	β	μθ
15	ς Λ'	ς	μη	ια	ο	α	β	μγ
	ζ	ζ	ιθ	λγ	ο	α	β	μβ
	ζ Λ'	ζ	ν	νδ	ο	α	β	μα
20	η	η	κβ	ιε	ο	α	β	μ
	η Λ'	η	νγ	λε	ο	α	β	λθ
	θ	θ	κδ	να	ο	α	β	λη
	θ Λ'	θ	νς	ιγ	ο	α	β	λζ
	ι	ι	κζ	λβ	ο	α	β	λε
	ι Λ'	ι	νη	μθ	ο	α	β	λγ
25	ια	ια	λ	ε	ο	α	β	λβ
	ια Λ'	ιβ	α	κα	ο	α	β	λ
	ιβ	ιβ	λβ	λς	ο	α	β	κη

Πίναξ 2: Ἀπὸ τὸ διδάλι «Μεγίστη» τοῦ Πτολεμαίου. Οὐσιώδης παρατήρηση: Ὁ πί-
νακας ἐμφανίζει τὴ χρήση τοῦ μηδενός («θ»).

ὄντων» ἔπος του (ἀπόσπασμα 35), περιέχει τὴν εἰκόνα τοῦ στροβιλισμοῦ, ποὺ τέτοια εἰκόνα ἐνέχει τὸ ἔκτο γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, τὸ καλούμενο ΣΤΙ ἢ ΣΤΙΓΜΑ (ζίγμα) ἥτοι τὸ γράμμα (ς)· συνεπῶς ἡ πρὸς ἐπιλογὴν ἰσοτίμη πρὸς τὴν δοθεῖσα φράση «Στροφαλίγγι γίγνεσθαι», ποὺ ἔχει φυσικό λεξάριθμο «1518» ἢ Πυθμενικὸ Πυθαγόρειο τοιοῦτο τὸν ἀριθμὸ «6», δέον ἀπαραιτήτως νὰ περιέχῃ ἢ νὰ ἀρχίζῃ μὲ τὸ γράμμα «ς», ὁπότε πράγματι ἡ νέα λέξις θὰ εἶναι καὶ ἰσοτίμη καὶ ἰσοσχηματική.

Υ. Τέλος γενικά οἱ ἐπιλεγόμενες ἰσοτίμες λέξεις δέον νὰ εὐρίσκωνται σὲ αἰτιώδη σχέση μεταξύ τους. Ἀκολουθῶς ἀναφορικά μὲ τὸ ποιοὶ καὶ γιὰ ποιοὺ σκοποὺ χρησιμοποιοῦσαν τοὺς λεξαρίθμους, ἔχουν διαπιστωθῇ τὰ παρακάτω, ποὺ ἀφοροῦν δέδαια στοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες:

1. Εἰδικὰ οἱ ἀλφάριθμοι ἐδιδάσκοντο ἀπὸ διδασκάλους γιὰ τὴ μαθηματικὴ παιδεία τῶν νέων. Σχετικὰ ἔχει ἀνακαλυφθῇ πάπυρος τοῦ 3ου π.Χ. αἰῶνα, ποὺ περιέχει πίνακα τῶν τετραγώνων τῶν ἀριθμῶν - γραμμάτων καὶ μάλιστα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου τῶν 27 γραμμάτων, τὸ ὁποῖο γιὰ ἐπιστημονικοὺς καὶ φιλοσοφικοὺς σκοποὺς οὐδέποτε καταργήθηκε (Πίναξ 1).

Ἐπιβεβαίωση αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁ ὑπάρχων πίνακας τῶν χορδῶν στὸ βιβλίον τοῦ Πτολεμαίου «Μεγίστη», ὅπου ἐπίσης ἐχρησιμοποιεῖτο τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ ἀλφάβητο τῶν 27 γραμμάτων, μαζί δέδαια μὲ τὰ χαμένα Στίγμα, Κόπα καὶ Σαμ-πί (πίναξ 2).

2. Ἐπίσης οἱ ἀλφάριθμοι ἐχρησιμοποιοῦντο ἀπὸ τοὺς λογιστὲς γιὰ ἐμπορικοὺς καὶ ἄλλους κοινωνικοὺς σκοποὺς. Τὰ εὐρεθέντα νομίσματα καὶ ἄλλα ἔγγραφα δεδαιώνουν τὸ ἀληθές.

3. Τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν χρησιμοποιοῦσε καὶ τοὺς λεξαρίθμους γιὰ τοὺς συμβολισμοὺς καὶ ἀποσυμβολισμοὺς τῶν χρησμών.

4. Οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες φιλόσοφοι χρησιμοποιοῦσαν τοὺς λεξαρίθμους γενικῶς, γιὰ νὰ ἀποσυμβολίζον καὶ νὰ συμβολίζον κρυμμένες ἀλήθειες καὶ γενικῶς γιὰ φιλοσοφικοὺς σκοποὺς. Πολὺ χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Μυστικοῦ Κώδικα τοῦ Πυθαγόρα, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιοῦσε τοὺς λεξαρίθμους σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν εἰδητικήν ἰδιότητα τῶν ἀριθμῶν, ἀποκάλυψη ποὺ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ὁλοκληρώσουμε τὴν πραγματικὴ διδασκαλία τοῦ Πυθαγόρα.

5. Γενικῶς οἱ λεξαρίθμοι χρησιμοποιοῦνταν γιὰ σοβαροὺς ἐπιστημονικοὺς καὶ φιλοσοφικοὺς σκοποὺς καὶ ὄχι γιὰ προφητικοὺς ἢ μαντικοὺς ἢ σαμανιστικοὺς ἢ ἄλλους μὴ σοβαροὺς τοιοῦτους. Δράττομαι τῆς εὐκαιρίας μὲ τὸ παρὸν πόνημα νὰ γνωστοποιήσω, ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ μέρος εὐρύτερας μελέτης ποὺ ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γλῶσσα εἶναι καθαρὰ μαθηματικὴ. Στὴν γενικὴ αὐτὴ μελέτη ἀποδεικνύεται, ὅτι τόσο τὸ ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο ὅσο καὶ ὁ σχηματισμὸς τῶν ἀρχαίων λέξεων ἀπὸ φιλοσοφικῆς, νοηματικῆς, σχηματικῆς καὶ ἡχητικῆς ἐκφράσεως ἀκολουθοῦν καὶ αὐτὰ τοὺς τρεῖς προαναφερθέντες μαθηματικοὺς νόμους, ποὺ ἰσχύουν στοὺς λεξαρίθμους. Στὶς σελίδες 114 ἕως 147 τοῦ 4ου τόμου τοῦ βιβλίου μου «Ὁ Μυστικὸς Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα» πραγματεύομαι ἓνα κεφάλαιο τῆς Ἀλγεβρας, τῶν συνδυασμῶν, χρησιμοποιώντας ἀρχαῖες ἑλληνικὲς λέξεις ἀπὸ τέσσερις ὁμάδες ἀριθμητικῶν ἐπιθέτων. Πλήρης ἐπιβεβαίωση τῆς μαθηματικότητος τῆς Ἑλληνικῆς Γλῶσσας.

Ἱποκράτης Π. Δάκογλου

Πολιτικὸς Μηχανικὸς

Μέλος τῆς Ἑλληνικῆς Μαθηματικῆς Ἑταιρείας

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Απὸ τὸ «Νέο Ὁρθογραφικὸ Λεξικὸ» τοῦ Δ. Δημητράκου καὶ στοὺς λήμματα «δίλημμα» δίδεται ὡς ἐρμηνεία ἡ ἐξῆς ἐκδοχή: «θέσις ἀμνηστίας, προκειμένης ἐκλογῆς μεταξὺ δύο ἐξ ἴσου ἐπικινδύνων». Στὴν περίπτωσή μου βέβαια τὸ «προκειμένου» δὲν ταιριάζει ἀλλὰ τὸ «ἐπικειμένου» σίγουρα! «προκειμένου» λοιπὸν τοῦ γάμου τῆς θυγατρὸς μου ἀδυνατῶ ν' ἀποφασίσω, ἂν πρέπη νὰ τελέσῃ πολιτικὸ γάμο ἢ τὸν πατροπαράδοτο θρησκευτικό.

Καὶ ἴδου τὸ δίλημά μου: διότι ἂν ἑνὸς μὲν μετὰ τὴν τέλεση πολιτικοῦ γάμου ἀρκετοὶ ἱερεῖς ἀρνοῦνται τὴν τέλεση βαπτίσματος τῶν τέκνων, κηδεῶν κ.λπ., ὅπως αὐτὲς οἱ περιπτώσεις ἀναφέρονται ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε.: ἂν ἑτέρου δέ, καὶ τὸ πλέον σοβαρὸ κατ' ἐμέ, τὰ ἀναφερόμενα κατὰ τὸ τελετουργικὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς στοὺς Μικρὸ Εὐχολόγιο (ἐκδόσεις 1988 τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος), ποὺ εἶναι ἐν χρήσει σήμερα καὶ «τοῦ ὁποῖου σκοπὸς εἶναι ἡ διευκόλυνσις τῶν ἐνλαβεστάτων ἱερέων καὶ Διακόνων εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ χάριν τῶν πιστῶν ἀγιαστικοῦ των ἔργου».

Εἰς τὴν «Ἀκολουθία ἐπὶ Μνήστορις ἡτοι τοῦ Ἀρραβῶνος» (σελὶς 94) ὁ ἱερεὺς μεταξὺ ἄλλων λέγει καὶ τὸ «ἀνεπανάληπτο»: «διὰ δακτυλίδιον ἐφανερῶθη ἡ ἀλήθεια τῆς Θάμαρ», κατὰ τὴν στιγμήν ποῦ περνᾷ τὰ δακτυλίδια στοὺς νεονύμφους. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τὴν πρακτικὴ σκοπιμότητα αὐτῆς τῆς εὐχῆς, διότι τὰ ὅσα ἀναφέρονται στὴν Παλαιὰ Διαθήκην (Κεφ. Λη' τῆς Γενέσεως) περὶ Θάμαρ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰ μεταφέρω ἐδῶ, σεβόμενος τὴν σοβαρότητα τοῦ «Δαυλοῦ». Μόνο ὅσοι ἀρέσκονται στὴν ἀνάγνωση πορνογραφημάτων θὰ τὸ εὐχαριστηθοῦν.

Ἀπὸ τὴ σελίδα 110 (πάντα τοῦ «Μικροῦ Εὐχολογίου») ἀντιγράφω: «Εἶτα ὁ ἱερεὺς ἐπαίρει τοὺς στεφάνους καὶ ἐπάρας τὸν στέφανον τοῦ νυμφίου λέγει: Μεγαλύνθητι Νυμφίε ὡς ὁ Ἀδραάμ καὶ εὐλογήθητι ὡς ὁ Ἰσαάκ καὶ πληθυνθήθῃ ὡς ὁ Ἰακώβ, πορευόμενος ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐργαζόμενος ἐν δικαιοσύνῃ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ» καὶ «ἐπάρας τὸν στέφανον» τῆς νύμφης λέγει: «Καὶ σὺ Νύμφη μεγαλύνθητι ὡς ἡ Σάρρα καὶ εὐφρανθήθῃ ὡς ἡ Ρεβέκκα καὶ πληθυνθήθῃ ὡς ἡ Ραχὴλ κ.λπ.». Προτοῦ ν' ἀναφερθῶ στὶς πράξεις τῶν παραπάνω «ἀγίων προπατόρων», ὅπως αὐτὲς καταγράφονται στὰ σχετικὰ κεφάλαια τῆς «Γενέσεως» τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, θὰ προσπαθῶ νὰ σχολιάσω ἀντικειμενικὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα κεφάλαια, ποὺ ἀφοροῦν στοὺς θέμα μας. Ἀπὸ τὴν Π.Δ. («Γένεσις» ιβ' 11-15 κ. 1-3, ιβ' 16 καὶ κ' 14-16) μπορῶ νὰ συμπεράνω, ὅτι ὁ Ἀδραάμ ἦταν μέγας μαστροπὸς ἀλλὰ καὶ εὐνοούμενος τοῦ Θεοῦ ἢ Κυρίου. Ἀκατόντητο τὸ ἐδάφιο ιβ' 17: Γιατί, ἀφοῦ ἡ Σάρρα προσφέρθηκε, ὁ Κύριος τιμώρησε τὸν Φαρώ: Ὁ Ἰσαάκ, ἀκολουθώντας τὴν τακτικὴν τοῦ πατρὸς του, ἔπραξε τὰ ἴδια (κς' 6-9), γι' αὐτὸ καὶ «εὐλογήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου» (κς' 12). Γιὰ τὸν Ἰακώβ ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς τουλάχιστον: α) Ἐκδισμός (κε' 29-34) γιὰ νὰ πάρῃ τὰ «Πρωτοτόκια» ἀντὶ ἐνὸς πιάτου φακῆς καὶ β) Ἐξαπάτηση (κς' 6-29 καὶ Λ' 31-43)· περὶ δὲ τῶν λοιπῶν δραστηριοτήτων του, εἰδικὰ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ πῶς «εἰσῆλθε» καὶ πῶς «ἐξῆλθε» περιγράφονται ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ εἰς τὰ κεφ. κθ' καὶ λ' (ὅπου ὁ Κύριος ὄχι ἀπλῶς εὐλογεῖ, ἀλλὰ λαμβάνει καὶ μέρος στὰ δρώμενα). Περὶ τῆς Σάρρας, τῆς Ραβέκκας καὶ τῆς Ραχὴλ ἀπαξιῶ νὰ μιλήσω, διότι δὲν ἔβλεπα τὸ παραμικρὸ ἠθικὸ στοιχεῖο στὶς πράξεις τους. Τέλος γιὰ τὰ ρήματα «μεγαλύνω», «εὐλογῶ» καὶ «πληθύνω» χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν προστακτικὴν; Ἀπὸ τὰ παραπάνω ποῦ παραθέτω, πιστεύω νὰ ἀντιλαμβάνεσθε τὸ «δίλημά» μου.

Καὶ μία ἀπορία: οἱ Συνοδικοί, οἱ ὅποιοι ἐπιμένουν ὅτι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εἶναι «θεόπνευστον ὠφέλιμον καὶ ἡθοπλαστικὸν διβλίον» δὲν τὴν διάδασαν;

Γεώργιος Μεθενίτης
Ὑποπτεύωντος ἐ.ἀ.

«ΠΟΡΝΗ BABYLON!»

Ἑρμηνεία τῶν συμβαινόντων σήμερα μέθασθαι τὶς κατάρεις τῆς Π. Διαθήκης

Στις 20 Μαρτίου τοῦ 2003 ὁ πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. Τζώρτζ Μπους ἐκθύμως ὑποστηριζόμενος ἀπὸ φονταμενταλιστικὲς θρησκευτικὲς ὁργανώσεις τῆς χώρας του, ἐκήρυττε τὸν πόλεμο κατὰ τοῦ Ἰράκ. Εἰδικοὶ ἀναλυτὲς μίλησαν γιὰ πόλεμο οἰκονομικῶν συμφερόντων, πὺν σχετίζονται μὲ τὰ πετρέλαια, τὶς συμφωνίες τοῦ Σαντάμ Χουσεῖν μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση, τὶς γεωπολιτικὲς θέσεις τῶν Η.Π.Α. στὴν Μέση Ἀνατολή καθὼς καὶ τὶς προεκτάσεις των. Λόγοι ἀρκετὰ σοδαροὶ γιὰ πόλεμο. Ὅμως ἂς ἀφήσουμε τὴν ἱστορία νὰ μᾶς μεταφέρῃ 3.000 ἔτη πρὶν, ὅταν σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς κυριαρχοῦσαν οἱ Ἀσσύριοι.

Ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀσσυρίου βασιλιᾷ Ἀσσοῦρ - Νασιμπάλ (883 - 859 π.Χ.) οἱ Ἑβραῖοι, πὺν εἶχαν ἤδη γενοκτονήσει τὴν περιοχὴ τῆς Φιλιστίνης καὶ εἶχαν ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ, εὐρέθησαν ὑποτελεῖς στοὺς Ἀσσυρίους. Τὸ 597 - 586 π.Χ. ὁ Βαβυλώνιος βασιλεὺς Ναβουχοδονόσωρ ὁ Β' κατέλαβε ὕστερα ἀπὸ δεκάχρονη πολιορκία τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐξώρισε χιλιάδες κατοίκους, κατέστρεψε τὴν πόλιν καὶ προσήρτησε τὴν χώρα στὴν ἐπικράτειά του. Οἱ Ἑβραῖοι ἔγιναν δοῦλοι τῶν Βαβυλωνίων («Βαβυλώνιος Αἰχμαλωσία» 586 π.Χ.) καὶ συνετελέσθη ἡ πρώτη ἐβραϊκὴ διασπορά. Ἐκτοτε τὸ μῖσος τῶν Ἑβραίων κατὰ τῶν Ἀσσυρο-βαβυλωνίων παρέμεινε ἄσβεστο.

«Βαβυλὼν ἡ μεγάλη μήτηρ τῶν πορνῶν καὶ τῶν δδελνγμάτων τῆς γῆς» (Ἀποκάλυψις ΙΖ' -5). Ἡ παγκόσμιος ἐβραιохριστιανικὴ κυριαρχία πὺν ἐπετεύχθη κατὰ τὸν 20ὸν αἰῶνα ἀναξωπύρωσε τὸ προαιώνιο μῖσος. Οἱ προστάτες καὶ συνοδοιπόροι τοῦ σιωνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς ἀνέλαβαν τὴν ὑπόθεση «ἐκδίκηση». *«Κι ἐγὼ θὰ ἐγερθῶ ἐναντίον τους, λέει ὁ θεὸς τῶν στρατευμάτων. Καὶ θὰ ἐκκόψω ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα ὄνομα, καὶ ὑπόλοιπον, καὶ παιδιὰ, καὶ ἐγγόνια, λέει ὁ θεός. Καὶ θὰ τὴν καταστήσω ἰδιοκτησία σκατσοχοίρων καὶ ὕγροτόπους καλαμιῶν, καὶ θὰ τὴν σαρώσω μὲ τὴν σκούπα τοῦ ἀφανισμοῦ... γιὰ νὰ συντρίψω τοὺς Ἀσσυρίους στὴν γῆν μου»* (Ἡσαΐας ΙΔ' 22-24).

Οἱ σημερινοὶ Ἰρακινοὶ εἶναι οἱ φυσικοὶ ἀπόγονοι τῶν Ἀσσυρο-βαβυλωνίων, ὁ δὲ Σαντάμ Χουσεῖν θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν του νόμιμο ἀπόγονο τοῦ Να-

δουχοδονόσορος². Κύριος στόχος τῶν γερακιῶν τοῦ Πενταγώνου ἀποτελοῦσε πρωταρχικῶς ἡ ἐκδίκησις καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ προστασία τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραὴλ ἀπ' τὸν «κακὸν» Σαντάμ, ὁ ὁποῖος περιφρονητικὰ ἀποκαλοῦσε τοὺς Ἑβραίους σιωνιστικὴ ἐθνότητα (zionist ethnish). Ὡς προσέξουμε ἐδῶ, ὅτι ὁ Γιαχβὲ - Ἰεχωβάς τῶν Ἑβραίων εἶναι ὁ ἴδιος θεὸς τῶν χριστιανο-σιωνιστῶν³ τῆς Ἀμερικῆς ἀλλὰ καὶ τῶν χριστιανῶν ὅλου τοῦ πλανήτη. Τὸ παράλογο εἶναι, ὅτι καὶ ὁ Ἀλλάχ τῶν μωαμεθανῶν - ἰσλαμιστῶν εἶναι μία παραλλαγή τοῦ ἴδιου θεοῦ.

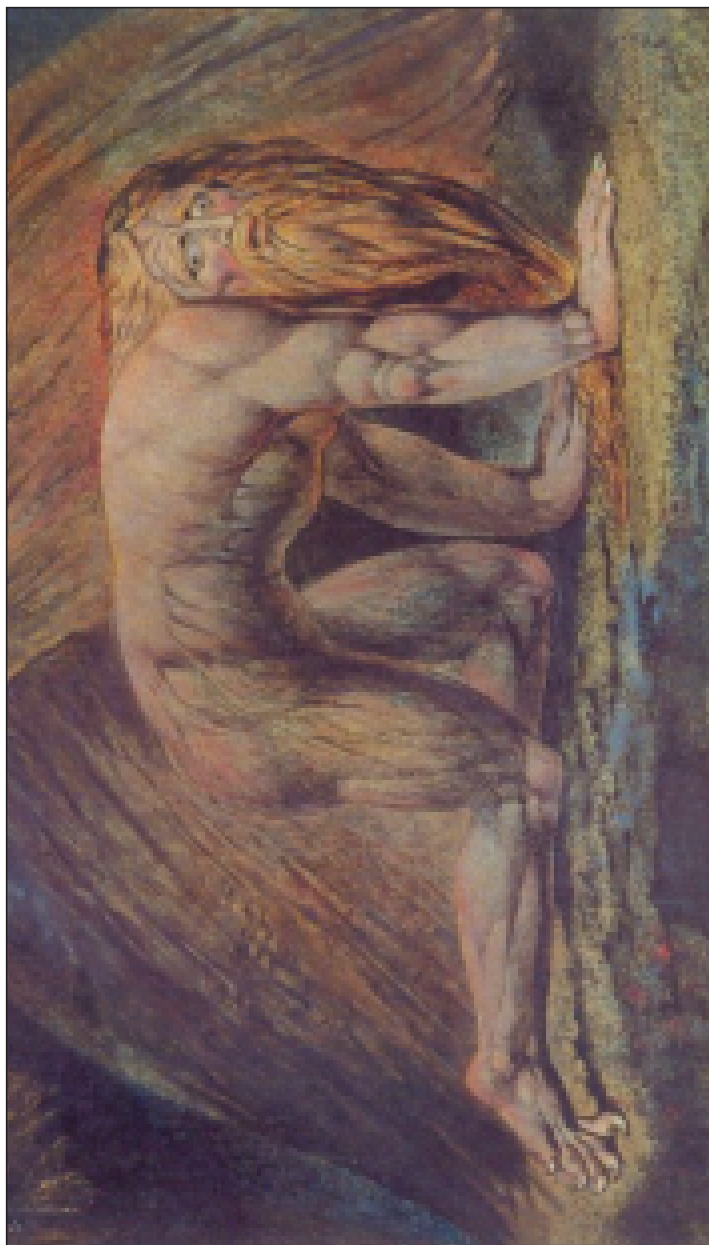
Μετὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον ὁ παγκόσμιος καὶ κυρίως ὁ ἀμερικανικὸς χριστιανισμὸς βοήθησε στὴν δημιουργία τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραὴλ μέσα στὰ παλαιστινιακά ἐδάφη. Τὸ 1980 ὁ πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. Ρόναλντ Ρήγκαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς προεκλογικῆς του ἐκστρατείας γιὰ τὴν ἀνάδειξή του ὡς ἀρχηγοῦ τῶν Ρεμπουπλικανῶν σὲ τηλεοπτικὴ του συνέντευξη ἐδήλωνε: «Ἵσως εἴμαστε ἡ γενιὰ πὺν θὰ δῇ τὸν Ἀρμαγεδῶνα. Τὸ Ἰσραὴλ εἶναι ἡ μόνη σταθερὴ δημοκρατία, στὴν ὁποία μποροῦμε νὰ βασισθοῦμε, σὲ μιὰ περριοχὴ πὺν θὰ μποροῦσε νὰ ἔλθῃ ὁ Ἀρμαγεδῶν. Ὡλλωστε τὸ κάθε τι παίρνει τὴν θέση του, γι' αὐτὸ δὲν πρόκειται ν' ἀργήσῃ τώρα»⁴.

Καὶ ἐνῶ οἱ Η.Π.Α. δημιούργησαν καὶ στήριξαν τὸ κοσμικὸ καθεστῶς τοῦ Σαντάμ Χουσεῖν, γρήγορα στράφηκαν ἐναντίον του. Τὸ πρῶτο χτύπημα κατὰ τῶν Ἀσσυρο-βαβυλωνίων τοῦ Ἰράκ ἐδόθη στίς 17 Ἰανουαρίου τοῦ 1991, μὲ τὴν γνωστὴ «Καταιγίδα τῆς Ἐρήμου». Τότε ὁ διάσημος ἱεροκῆρυκας Μπίλλυ Γκράχαμ προέτρεπε μὲ τίς εὐλογίες του τὴν ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ Ἰράκ. Στὸ πλευρὸ του εὐρίσκοντο φονταμενταλιστὲς εὐαγγελιστὲς, προτεστάντες, καὶ ἰησουῖτες ἱερεῖς ὅπως ὁ Πάτ Ρόμπερτσον, ὁ Ὁορλ Ρόμπερτς, ὁ Τζίμμυ Σάγκαρτ, ὁ Μάικ Ἐβανς, ὁ Κένεθ Κόπελαντ κ.ἄ. Ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν δικούς τους τηλεοπτικούς σταθμούς ἀλλὰ καὶ δικά τους πανεπιστήμια, μέσα πλύσεως ἐγκεφάλου τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ μέσα ἐπαφῆς μὲ τὴν πολιτικὴ σκηνὴ τῶν Η.Π.Α.⁵ Καὶ ἀκολουθεῖ στίς 20 Μαρτίου 2003 τὸ χρονικὸ τοῦ τρόμου, πὺν ζήσαμε πρόσφατα.

«Καὶ ἔσται Βαβυλὼν, ἡ καλεῖται ἐνδοξος ἀπὸ βασιλέως Χαλδαίων, ὃν τρόπον κατέστρεψεν ὁ Θεὸς Σόδομα καὶ Γόμορρα. Οὐ κατοικηθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα... οὐδὲ διέλθωσιν αὐτὴν Ἀραβες...» (Ἡσαΐας, ἸΓ 19-20). Μὲ τὴν μεταβίβαση τῆς προεδρίας τῶν Η.Π.Α. ἀπ' τὸν μετριοπαθεῖ Μπίλ Κλίντον στὸν Τζῶρτζ Μπους Τζούνιορ, ἕνα θρησκευόμενον κυδερνήτη, ἡ παγκόσμιος ἰσορροπία καὶ εἰρήνη ἀλλάξε ἀρδην. Ὁ Ντόναλντ Ράμφελντ, ὁ Πῶλ Γούλφοβιτς, ὁ Ντικ Τσέινυ, ὁ Τζέιμς Γούλσεϋ καὶ ὁ Ρίτσαρντ Πέρλ, πὺν παραιτήθη γιὰ οἰκονομικὸ σκάνδαλο, ἀποτελοῦν τὰ γεράκια τοῦ Πενταγώνου. Πρὶν ἀπὸ κάθε συμβούλιον προσεύχονταν διαβάζοντας ἀποσπάσματα τῆς Βίβλου. Μαζὶ

Χάρτης τοῦ κράτους τῶν Βαβυλωνίων κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς εἶχε κατακτήσει τὸ Ἰσραὴλ καὶ μετέφερε τοὺς Ἑβραῖους στὴν πρωτεύουσά του Βαβυλῶνα, ὅπου τοὺς κράτησε αἰχμαλώτους γιὰ 70 χρόνια.

Ὁ Σαντὰμ Χουσεὶν θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ἀπόγονο Βαβυλωνίων βασιλέων, καὶ μάλιστα εἶχε ὀνομάσει καὶ μία ἐπίλεκτη μεραρχία τοῦ «**Ναβουχοδονόσορ**». Ὁ παραπάνω πίνακας τοῦ William Blake, ποὺ χρονολογεῖται στὰ 1795 καὶ βρίσκεται στὴν Tate Gallery τοῦ Λονδίνου, ἀναπαριστᾷ τὸν βασιλιά Ναβουχοδονόσορα, ποὺ τιμωροῦντο ἀπὸ τὸν Γιαχβὲ γιὰ τὴν ἀλαζονεία του καὶ «**ᾠδηγήθηκε μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅπου ἔδωσε ὡς δοῦς καὶ τὸ σῶμα του ὑγραίνονταν ἀπὸ τὴν δρόσο τῶν οὐρανῶν, ὥσπου τὰ μαλλιά του ἔγιναν σὰν τὰ φτερὰ τῶν ἀετῶν καὶ τὰ νύχια του σὰν τὰ νύχια τῶν ὀρνέων**» (Δανιήλ, Δ' 33): Ἡ Τέχνη στὴν ὑπερησμία τοῦ θρησκευτικοῦ μίσους.

μέ τον πρόεδρο αποτελούν μία ομάδα θεοκρατών, που όνειρεύονται μία παγκόσμια κυριαρχία σ' όλόκληρο τον πλανήτη. «*Νέο Ἀμερικανικό Αἰῶνα*» ὠνόμασαν τὸ σχέδιό τους. «*Ὁ θεὸς νὰ εὐλογῇ τὴν Ἀμερική*», «*ἔχουμε θεία ἀποστολή*» κ.ἄ. ἀκούστηκαν ἐκ στόματος προέδρου. Φοβερότερο ὅλων ἦταν ἡ δήλωσή του, ὅτι ἡ 11η Σεπτεμβρίου ἀπετέλεσε «*εὐχάριστο γεγονός*»⁶.

Ἡ νέα αὐτοκρατορία ἐγκαθιδρύει στρατιωτική κυβέρνηση στὸ Ἰράκ, ἀλλάζοντας τὸν χάρτη τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. «*Παραταχθῆτε ἐναντίον τῆς Βαβυλῶνος κύκλω πάντες οἱ τοξεύσαντες τόξον, τοξεύσατε κατ' αὐτῆς καὶ μὴ λυπᾶσθε τὰ δέλη σας, διότι ἀμάρτησεν εἰς Κύριον... καταστήσατε αὐτὴν σωρὸν καὶ ἐξολοθρεύσατέ την· ἅς μὴν μείνῃ ἐξ αὐτῆς ὑπόλοιπον, οὐαὶ εἰς αὐτούς*» (Ἱερεμίας 14-15, 26).

Οἱ κύκλοι που πλαισιώνουν τὴν ἀμερικανικὴ κυβέρνηση ὁδηγοῦν τὴν χώρα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων σ' ἓναν πόλεμο ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητας. Ἄς θυμηθοῦμε τὴν δήλωση στὸν τύπο τοῦ πρώτου προέδρου τῶν Η.Π.Α. Τζώρτζ Οὐάσιγκτων γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς χώρας του: «*Θεωρῶ τὴν δράση τῶν Ἑβραίων μέσα στὸ κράτος μας ὡς πλέον ἐπικίνδυνη. Οἱ Ἑβραῖοι ἀποτελοῦν τὸν φανερό ἐσωτερικὸ ἀντίπαλο τῆς χώρας μας*». Ἡ σύγχρονη Ἀτλαντὶς προσπαθεῖ νὰ σύρῃ τὴν ἀνθρωπότητα στὸν Ἀρμαγεδῶνα, τὸ μεσσιανικὸ ὄραμα που κάποιοι εὐχονται νὰ συμβῇ.

«*Διὰ τοῦτο θέλω ταράξῃ τοὺς οὐρανούς καὶ ἡ γῆ θέλει σεισθῇ ἀπὸ τοῦ τόπου αὐτῆς ἐν τῷ θυμῷ τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἣ ἂν ἐπέλθῃ ὁ θυμὸς αὐτοῦ*» (Ἡσαΐας ΙΓ' 13).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ὁ Ἑβραϊσμός συνέπλεε πάντοτε μὲ τὶς μεγάλες δυνάμεις κατὰ τὴν διάρκεια τῶν τελευταίων 3.000 περίπου ἐτῶν. Ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο τῶν φαραῶ, συνέχισε μὲ τὴν Περσία, τὴν Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία μέσῳ τοῦ χριστιανισμοῦ, τὰ εὐρωπαϊκὰ κοινοβουλευτικὰ κράτη τοῦ 18ου αἰῶνος, τὴν Ρωσία τοῦ Λένιν καὶ τέλος τοὺς «συμμάχους» τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Τελευταῖο θῆμα τους οἱ Η.Π.Α.

2. Ὁ Σαντάμ Χουσεῖν, ὁ ἀδίστακτος δικτάτωρ τοῦ Ἰρακινοῦ λαοῦ, προσπάθησε νὰ περιορίσῃ τὸν ἰσλαμισμὸ τῆς χώρας του, ἀναβιώνοντας πρότυπα τῆς ἀρχαίας Ἀσσυρίας - Βαβυλωνίας.

3. «*Υπάρχει ἡ ἀνάγκη, νὰ ἐπιμορφώσουμε τοὺς Χριστιανούς, ὅσον ἀφορᾷ στὴν εὐθύνη μας γιὰ τὸν ἐβραϊκὸ λαὸ καὶ τὸ Ἰσραήλ... Ζοῦμε γιὰ σένα, Ἰσραήλ*». («The rebirth and restoration of Israel» Murray Dixon - 1988).

4. Μαρία Σεφέρου, «Ποιὸς Χριστός;», ἐκδ. Εὐρώτας, σελ. 34.

5. Οἱ ἴδιοι ἀκριδῶς φονταμενταλιστικοὶ κύκλοι ὥθησαν καὶ στήριξαν τὴν κυβέρνηση Μπους καὶ τὴν σταυροφορία του κατὰ τοῦ Ἰράκ.

6. Πυκνὴ ὁμίχλη καλύπτει ἀκόμη τὸ τρομοκρατικὸ χτύπημα τῆς 11ης Σεπτεμβρίου. Τὴν τραγικὴ ἐκείνη ἡμέρα 4.000 Ἑβραῖοι ἐργαζόμενοι στοὺς δίδυμους πύργους ἀπουσίαζαν λόγῳ ἀργίας: Ἦταν ἡ ἡμέρα τῆς πρωτοχρονιάς τῶν Ἑβραίων.

Βασίλειος Μαυρομαμάτης

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ «ΠΑΝΑΚΕΙΑΣ»

Στὸ πρόσφατο ταξίδι μου στὶς Ἰνδίες, γιὰ νὰ παραστῶ σὲ διεθνὲς συνέδριο γιὰ τὴν Μή-Βία στοὺς Νέους, συνάντησα τὸν Καναδὸ καθηγητὴ τῆς Ἀγγλικῆς Φιλολογίας κ. Timothy Watson, ὁ ὁποῖος διδάσκει στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Νοτίου Κορέας. Ὁ καθηγητὴς Γουάτσον ὕστερα ἀπὸ σχετικὴ συζήτησή μας μοῦ ἔστειλε πρὸ ἡμερῶν ἐπιστολὴ μὲ τὴν ἐξῆς λίαν ἐνδιαφέρουσα πληροφορία ἀναφορικὰ μὲ τὴν ἀμβροσία:

«Θυμᾶσαι ποὺ μιλούσαμε γιὰ τὴν Ἀμβροσία, τὸ νέκταρ τῶν θεῶν, στὴ διάσκεψη. Λοιπὸν στὴν Κορεατικὴ Χερσόνησο φυτεῖται ἓνα δένδρο, τοῦ ὁποῖου τὸ λατινικὸ ὄνομα εἶναι “Δένδρο Πάναξ” (Dentro Panax). Τοῦτο ἔχει ἓνα χυμὸ ἢ λάδι, τὸ ὁποῖο, ἐὰν τρυπηθῇ γεμίζει ἓνα κινέζικο φλυντσάνι τσαγιοῦ. Ὁ Τσεγκίς Χάν τὸ ἐκτιμοῦσε ὑπερβολικὰ καὶ τὸ ἔπινε σὰν τονωτικὸ μετὰ τὴν μάχη. Λέγεται, ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀρκετὲς φορὲς δυνατώτερο σὰν ἐλιξήριο ἢ τονωτικὸ ἀπὸ τὴν πανάκεια (ginseng). Ἔχει χρῶμα χρυσοχρουν, καὶ οἱ Κορεάτες τὸ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ δάφουν τὰ στέμματα καὶ ἄλλα χρυσὰ κοσμήματα. Μοιάζει μὲ πραγματικὸ χρυσὸ καὶ γίνεται σκληρότερο καὶ περισσότερο λαμπρὸ στὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Αὐτὸ ἐθεωρεῖτο ὅτι ἀπορροφᾷ τὴν ἡλιακὴ ἀκτινοβολία. Πιστεύω ὅτι αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ἐλιξήρια τῶν νέων ἢ τῶν ἀλχημιστικῶν τύπων. Ἐὰν τοῦτο δύναται νὰ ἀπορροφᾷ τὴν ἡλιακὴ ἀκτινοβολία, τότε, ἂν εἰσαχθῇ, εἶναι περισσότερο πιθανὸν νὰ μπορῇ νὰ ἀναχαιτίσῃ δλάδες στὰ κύτταρα τοῦ DNA ἔνεκα τῆς δηλητηριώδους ὑπεριώδους ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας· οὕτω προάγει τὴν μακροζωία. Τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι χρυσοχρουν εἶναι ἐπίσης σημαντικόν, διότι τοῦτο εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, καὶ ὁ ἥλιος εἶναι πηγὴ ζωῆς ὅλων τῶν ζώντων. Τὸ χρῶμα καὶ ἡ οὐσία τοῦ χρυσοῦ πάντοτε σχετίζεται μὲ τὴν ἀλχημεία, καὶ ἡ ἀλχημεία, σχετίζεται μὲ τὰ μυστικὰ τῆς ἀθανασίας.

» Ἀπορῶ ἐὰν τὸ “Dentro Panax” φυτεῖται καὶ στὴν Ἑλληνικὴ Χερσόνησο καὶ ἐὰν αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ νέκταρος τῶν θεῶν, ἢ “Ambrosia”».

Τοῦ ἔγραψα, γιὰ νὰ τὸν πληροφορήσω, ὅτι δὲν ἦσαν λατινικὲς οἱ λέξεις «Dentro Panax» ἀλλὰ σαφῶς ἑλληνικὲς. Τὸν πληροφορήσα ἐπίσης, ὅτι ὁ πρῶτος πολιτισμὸς στὸν κόσμον εἶναι ὁ Πολιτισμὸς τοῦ Αἰγαίου (ἡλικίας ἄνω τῶν 80.000 ἐτῶν)· καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξακτινώθηκε σὲ πανάρχαιες ἐποχὲς σὲ ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

Ὅπου κι ἂν πάῃ κανεῖς, συναντᾷ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμό. Τὸ Dentro Panax δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ Δένδρο Πανάκεια, ποὺ ὁ μῦθος του σφύζεται ἀκόμη στὴν μακρυνὴ Κορέα, ὅπως σφύζεται καὶ ὁ μῦθος τοῦ Δάφνιδος καὶ τῆς Χλόης, τὸν ὁποῖο παρακολούθησε ὁ γράφων στὴν ὄπερα τῆς Πιόνγκ Γιαγκ. Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι τὸ χοροδῶμα τοῦτο ἐθεωρεῖτο παραδοσιακὸς τους μῦθος.

Κ. Χ. Κωνσταντινίδης

ΟΡΓΙΟ ΠΑΡΑΝΟΜΙΩΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ ΘΗΒΩΝ ΣΤΟ ΑΛΣΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ

“Ένας καθρέφτης τῆς ρωμαϊκῆς ἀθλιότητος

Μία ἐξαιρετικῆς σημασίας ὑπόθεση ἐξελίσσεται ἐδῶ καὶ ἀρκετὸ καιρὸ στὴν μικρὴ κοινότητα Ἰ. Ἀσκη τοῦ Δήμου Θεσπιέων. Μία ὑπόθεση - σκάνδαλο μὲ δεδομένο τὶς παρατυπίες ποὺ ἔχουν διαδραματιστῇ καὶ τὴν προκλητικὴ ἀδιαφορία ποὺ ἐπέδειξαν φορεῖς τῆς αὐτοδιοίκησης. Ἡ ὑπόθεση εἶναι γνωστὴ, μιᾶς καὶ ὁ «Δαυλὸς» ἔρριξε φῶς δύο φορές κατὰ τὸ παρελθόν (τεύχη 249 καὶ 250) μήπως καὶ οἱ σχετικοὶ –ἄσχετοι τελικὰ– ἐνδιαφεροῦν γιὰ τὴν βαρβαρότητα ποὺ συντελεῖται σ’ ἓνα χωρὸ δέουσας σημασίας ἀπὸ ἀπόψεως πρωτίστως ἀρχαιολογικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἀναφερόμαστε στὴν καταπλάκωση μὲ χιλιάδες τόννους μπετόν τῆς Κοιλιάδας τῶν Μουσῶν καὶ τὴν παράλληλὴ αὐθαίρεση δόμηση στὴν περιοχὴ ἑνὸς μοναστηριοῦ. Ὅμως πίσω ἀπ’ ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεση ὑπάρχει μία μεγάλη ἱστορία, λεπτομέρειες ποὺ θὰ ἐνοχλήσουν πολλοὺς καὶ ποὺ ἐμεῖς θεωρήσαμε χρέος μας ἀπέναντι στὴν βαρεῖα ἀρχαία κληρονομιά μας νὰ καταγράψουμε.

Μητροπόλεις ἐπέχουν θέση Γραφείων Πολεοδομίας!

Ἐπανελημμένα καταγγέλλεται στὸ «**Δαυλό**», ὅτι χριστιανικὲς ὁρθόδοξες ἐκκλησίες κτίζονται γύρω ἀλλὰ καὶ ἐπάνω ἀπὸ ἀρχαιοελληνικοὺς ναοὺς. Ἐπειδὴ ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι αὐτὴ εἶναι μία ἀπαράδεκτη πράξη, ποὺ ἀντίκειται καὶ στοὺς νόμους τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἔψαξα τὸ θέμα μήπως καὶ καταλάβω τί συμβαίνει.

Παρ’ ὅλη τὴν μὸδα δὲν **«ἔπεσα ἀπ’ τὰ σύννεφα»** ὅταν μὲ διαβεβαίωσαν, ὅτι πράγματι τὰ μοναδικὰ οἰκοδομήματα ποὺ ἔχουν κτισθῇ ἢ κτίζονται ἀκριβῶς ἐπάνω στοὺς ἀρχαιοελληνικοὺς ναοὺς εἶναι χριστιανικὲς ὁρθόδοξες ἐκκλησίες ἢ ἄλλης χρήσεως χριστιανικὲς οἰκοδομὲς. Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα δημόσια ἢ ιδιωτικὰ οἰκοδομήματα ἔτσι παράνομα κτισμένα.

Καὶ καλὰ ἢ Πολεοδομία δὲν φημίζεται γιὰ τὴν ἀκεραιότητά της, ἀλλὰ,

Τὸ ἱστορικὸ τῶν παρανομιῶν

Η ἱστορία λοιπὸν ξεκινάει ἀπὸ τὸ 2001, ὅταν τὴν κοινότητα ᾽Ασκλης ἐπισκέπτονται δύο μοναχοὶ καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὸν τότε δήμαρχο καὶ νῦν δημοτικὸ σύμβουλο Χρῆστο Πελώνη τὴν ἀνέγερση ἱερᾶς μονῆς στὴν Κοιλιάδα τῶν Μουσῶν, πλησίον τῆς μεσαιωνικῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἀποτελεῖ διατηρητέο μνημεῖο. Μὲ τὴν συγκατάθεση τοῦ δημάρχου καὶ μὲ τίτλους ἰδιοκτησίας, ποὺ κατάφεραν νὰ ἀποσπάσουν ἀπὸ κατοίκους τῆς κοινότητας, οἱ μοναχοὶ ξεκινοῦν τὴν ἐκχέρσωση τῶν κτημάτων στὴν περιοχή. Ὅμως ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε, πὼς οἱ ἐν λόγω τίτλοι ἰδιοκτησίας δὲν ἀποδεικνύονται μὲ ἐπίσημα ἔγγραφα· ὑπάρχουν μόνο ἔνορκες βεβαιώσεις ὅπως καὶ ἐπίσημη διαβεβαίωση συμβολαιογράφου.

Τὸ αἶτημα γιὰ ἀνέγερση μοναστηριοῦ στὴν εὐρύτερη περιοχή τῆς κοιλάδας τῶν Μουσῶν γνωστοποιεῖται στὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ. Μὲ ὑπογραφή τῆς διευθύντριας τῆς 1ης Ἐφορείας Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Ἐλένης Γκίνη - Τσοφοπούλου, στίς 19 Ἰουλίου τοῦ 2001, κρίνεται ὅτι ἡ ἐκτεταμένη αὐτὴ ἐγκατάσταση θὰ ἐπιφέρει ἀνεπανόρθωτη αἰσθητικὴ βλάβη μὲ τὴν προσωρινὴ ἢ μόνιμη ἀργότερα μορφή τῆς σ' αὐτὸ τὸ σημαντικώτατο μνημεῖο καὶ στὸ ἄμεσο περιβάλλον τῆς Κοιλιάδας τῶν Μουσῶν, μὲ τὸ γαλήνιο χαρακτηρὰ – ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει.

Καὶ συνεχίζει: *«Εἰσηγούμεθα τὴν ἀπόρριψη τοῦ αἰτήματος γιὰ τὴν ἐγκατάσταση Μονῆς πλησίον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Χριστοῦ στὴν ᾽Ασκλη Βοιωτίας. Ἀντίθετα θὰ μπορούσε νὰ ἐξετασθῇ ἡ δυνατότητα ἐγκατάστασης τῆς μοναχικῆς κοινότητας σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐγκαταλελειμμένα μοναστηριακὰ συ-*

ὅπως δείχνουν τὰ πράγματα, κι ἐκεῖνο τὸ... «καμπόσικο» Κεντρικὸ Ἀρχαιολογικὸ Συμβούλιο κλείνει τὰ μάτια καὶ δὲν ἐπεμβαίνει νὰ σταματήσῃ τὸ παράνομο κτίσιμο ἐκκλησιῶν πάνω σὲ ἀρχαιοελληνικοὺς ναοὺς. Φαίνεται, ὅτι μόνο ἀπὸ χριστιανοὺς ἀπαρτίζεται!...

Πληροφορήθηκα ἐπίσης, σὰν νὰ μὴν ἔφταναν τὰ προλεχθέντα, ὅτι οἱ διάφορες χριστιανικὲς Μητροπόλεις ἐκδίδουν οἰκοδομικὲς ἄδειες, ὁ κάτοχος τῶν ὁποίων ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κτίσῃ ἐκκλησίαι κι ὅτι ἡ Πολεοδομία ἀποφεύγει συστηματικὰ νὰ ἐλέγξῃ τὴ δραστηριότητα κάθε τέτοιου ἀδειούχου. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, παραδείγματος χάριν, κάποιος ἀπὸ τὸ χριστιανικὸ ἀρχοντολόι, ἔχοντας μιὰ τέτοια ἄδεια, ἔχτισε δίπλα στὸ ἐκκλησιάκι του στὸ οἰκόπεδό του στὴ Μύκονο καὶ μιὰ διλλίτσα 2.000 τ.μ., μιὰ ποὺ τὸ ἐκκλησιάκι τοῦ ἐξασφαλίζει τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του, μιὰ θέση στὸν παράδεισο καὶ τὸν μὴ ἔλεγχο τῆς Πολεοδομίας!

Ἀλλὰ πὼς οἱ αὐτόκλητοι καὶ αὐτοχρισθέντες ἀντιπρόσωποι ἐνὸς ξένου

γκροτήματα, πού είναι γνωστό ότι υπάρχουν στην ευρύτερη περιοχή της Θήβας».

Τò σημαντικώτερο όμως στοιχείο είναι, ότι ύστερα από έρευνα πού υλοποιήθηκε στον περιβάλλοντα χώρο, δεν προκύπτει ότι στη θέση αυτή υπήρχε ποτέ μονή, αφού δεν έντοπίστηκαν ούτε ίχνη κτισμάτων ούτε και κεραμικής πού θα δικαιολογούσαν την λειτουργία της. Στο σχετικό αίτημα πού είχαν θέσει οί μοναχοί ζητούσαν την επαναλειτουργία της Μονής Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, μόνο πού, όπως προαναφέραμε, ποτέ στο συγκεκριμένο χώρο δεν υπήρξε μονή. Έκείνο πού υπάρχει είναι ο ναός του Χριστού. Ποιά είναι λοιπόν τὰ στοιχεία, πού τεκμηριώνουν την άποψη από την πλευρά των μοναχών, ότι στο παρελθόν υπήρξε κάποτε μονή; Μήπως ή παρουσία μιᾶς υποτιθέμενης μονής αποτελεί καλό πειστήριο για την απόσπαση χρηματοδοτήσεων; Κι αν αυτό αλήθεια δεν θεωρηται δλασφημία, τότε τί είναι; Καί παρὰ την απόρριψη του αίτήματος από την 1η Έφορεία Βυζαντινών Αρχαιοτήτων, οί ενέργειες συνεχίζονται, προκειμένου νά ανεγερθῇ καί νά επαναλειτουργήσῃ ή παλαιά υποτιθέμενη μονή.

Έτσι τò Έπουργείο Περιβάλλοντος Χωροταξίας καί Δημοσίων Έργων εγκρίνει τò ποσό των 20 εκατομμυρίων δραχμών για χρηματοδότηση. Ναι, αλλά πώς; Νά τò διευκρινίσουμε, γιατί έχει μεγάλο ενδιαφέρον, όπως θά διαπιστώσετε. Έγκρίνει την συγκεκριμένη πίστωση για διαμόρφωση του περιβάλλοντος χώρου της Ίερᾶς Μονής Μεταμορφώσεως Σωτήρος Χριστού στην Άσκη Βοιωτίας. Ποιάς μονής όμως; Εκείνης πού δεν υφίσταται, είναι ή απάντηση. Η απόφαση, όπως αναφέρει τò σχετικό έγγραφο πού φέρει ήμερομηνία 16 Οκτωβρίου 2001, κοινοποιείται μεταξύ άλλων στην Ίερά Μονή Μεταμορφώσεως του Σωτήρος. Δηλαδή

θεοῦ, ξένου θρησκευτικοῦ δόγματος, ρημάζουν ανενόχλητοι τὴν κληρονομία μας; Μήπως ἔχουν τὰ... «μέσα»; Ἐὰν πράγματι συμβαίνει κάτι τέτοιο, τότε ποιὸς τοὺς καλύπτει καὶ γιατί; Ἐὰν ὄχι, γιατί τὰ ἀρμόδια ὄργανα τῆς Πολιτείας δὲν συμμορφώνουν κι αὐτοὺς ὅπως τοὺς τὸ ἐπιβάλλει τὸ καθήκον τους;

Μερικὲς φορὲς ἔχω τὴν αἴσθηση, ὅτι κάποιοι συμπεριφέρονται σὰν νὰ ἔχουν καὶ... «**συνταγματική**»... κατοχύρωση, γιὰ νὰ καταστρέφουν ἀσύστολα τὴν κληρονομία τοῦ λαοῦ, πρὸς χάριν τοῦ ὁποῖου ἔγινε τὸ σύνταγμα. Ψάχνοντας πάντως γιὰ νὰ καταλάβω τί συμβαίνει, ἐπιθεδαίωσα τὸ παλαιό μου συμπέρασμα, ὅτι παρ' ὅλες τὶς «**κοροῖνες**» τῶν πολιτικῶν, ζοῦμε ἀκόμα ἐμεῖς οἱ «**ἐλεύθεροι πολιορκημένοι**» Ἑλλήνες ὑπὸ καθεστῶς κληρικокρατίας...

Νικηφόρος Πολίτης

Heswall, Ἀγγλία

σ' ένα φορέα που δεν υπάρχει! Και να διευκρινίσουμε εδώ, για να προλάβουμε τυχόν άστοχα συμπεράσματα, ότι το Υπουργείο δεν γνώριζε γι' αυτό το ψεύδος: διαφορετικά δεν θα υπήρχε λόγος να εγκρίνει την χρηματοδότηση. Η έκταμείωση των χρημάτων γίνεται και ξεκινάει ή ανέγερση του αυθαίρετου κτίσματος. Άλλος ήταν ο σκοπός αυτών των χρημάτων: διαμόρφωση περιβάλλοντος χώρου! το αναφέρει ξεκάθαρα η απόφαση του ΥΠΕΧΩΔΕ: «*Η επέλευση του έργου θα γίνη βάσει συγκεκριμένης μελέτης, σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις, το δε ποσό της ανωτέρω επιδότησης θα διατεθῇ αποκλειστικά για το παραπάνω έργο*». Πουθενά δεν γίνεται λόγος αξιοποίησης χρημάτων για ανέγερση μονής. Διπλή παρατυπία δηλαδή: μία ανύπαρκτη μονή και διαφορετική χρήση της χρηματοδότησης.

- Η «τύχη» όμως φαίνεται ότι δοθήσε τους μοναχούς, αφού σχεδόν παράλληλα χρονικά, στις 30 Οκτωβρίου του 2001, ο τότε ύπουργός Πολιτισμού Ευάγγελος Βενιζέλος εγκρίνει την προσωρινή εγκατάσταση της μοναστικής αδελφότητας στης Ιερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως του Σωτήρος σὲ δέκα προκατασκευασμένους οικόσικους, θέτοντας ὅμως μεταξύ ἄλλων τοὺς ἀκόλουθους ὅρους:
- Οἱ προαναφερόμενοι οἰκίσκοι νὰ τοποθετηθοῦν στὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ἀπόσταση ἀπ' τὸ ναὸ τοῦ Χριστοῦ.
 - Ἡ προκατασκευασμένη – προσωρινή – ἐκκλησία νὰ ἔχη ἐμβαδὸν μικρότερο ἀπὸ 150 τετραγωνικὰ μέτρα, ἐνῶ τὸ ἐμβαδὸν τῶν χώρων τῆς κουζίνας, τῆς τραπεζαρίας, τοῦ καθιστικοῦ καὶ τοῦ ἀρχονταρικοῦ νὰ μειωθῇ δραστηκᾶ, τουλάχιστον κατὰ τὸ 1/3 τοῦ προβλεπομένου στὴν ὑποβληθεῖσα μελέτη.

Ἐτσι ἡ παρανομία τῆς αυθαίρετης δόμησης καλύφθηκε πίσω ἀπὸ τὴν συγκεκριμένη ἀπόφαση. Θὰ ἀνατρέξουμε ὅμως στοὺς Γενικοὺς Κανόνες Δόμησης τοῦ ΥΠΕΧΩΔΕ καὶ στὸ Ἄρθρο 273 «περὶ Λυόμενων Κατοικιῶν», ποὺ ἀναφέρει: Ἐπιτρέπεται ἡ ἐγκατάσταση λυόμενων κατασκευῶν μὲ προκατασκευασμένα στοιχεῖα σὲ γῆπεδα ἢ οἰκόπεδα σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους καὶ περιορισμοὺς δόμησης ποὺ ἰσχύουν σὲ κάθε περιοχὴ, πλὴν τῶν περιοχῶν ἰδιαιτέρου φυσικοῦ κάλλους, ἱστορικῶν τόπων καὶ παραδοσιακῶν οἰκισμῶν, καθὼς καὶ τῶν περιοχῶν στίς ὁποῖες ἰσχύουν εἰδικὲς διατάξεις προστασίας ἢ γιὰ τίς ὁποῖες ρητὰ ἀπαγορεύεται ἡ ἐγκατάσταση λυομένων.

Ὁ ἀγῶνας ἐνὸς ιδιώτη, τοῦ κ. Ἰ. Κετσέα

Ὅμως ἀνατρέπονται μετὰ τὴν εὐαισθητοποίηση τοῦ μελετητῆ τοῦ ἀρχαίου μας πολιτισμοῦ κ. Ἰωάννη Κετσέα, ποὺ καταφεύγει στὸ «Συνήγορο τοῦ Πολίτη», γιὰ νὰ καταγγείλῃ τὴ δόμηση τοῦ κτίσματος στὴν Κοιλιάδα τῶν Μουσῶν. Ἐνα κτίσμα ποὺ ἀποδεικνύεται μέσα ἀπὸ νόμους καὶ σωρεῖα ἐγγράφων, ὅτι ἀνεγίρεται αυθαίρετα, χωρὶς ἄδεια ναοδομίας, σὲ εὐρύτερο ἀρχαιολογικὸ χῶρο, ποὺ ἀποτελεῖ ὅπως θὰ ἀναφέρουμε παρακάτω καὶ δασικὴ ἔκταση· καὶ ἐπιπλέον χωρὶς νὰ τηροῦνται οἱ προδιαγραφές καὶ οἱ ὅροι ποὺ εἶχαν θέσει τὸ ΥΠΕΧΩΔΕ καὶ τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ. Βλέποντας κανεῖς τίς φωτογραφίες, μπορεῖ πολὺ εὐκόλα νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἡ ἔκταση ποὺ καταλαμβάνει τὸ κτίσμα, σίγουρα δὲν περιορίζεται σὲ 150 τετραγωνικὰ μέτρα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΣΤΕΡΕΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΑΣΩΝ ΒΟΙΩΤΙΑΣ
ΔΑΣΑΡΧΕΙΟ ΘΗΒΩΝ

Θήβα 5/9/2002
Αρ.Πρωτ: 2772

Ταχ.Δ/ση: Αγ.Φωτεινή Μοσχοποδίου
Ταχ.Κώδικας: 32200 ΘΗΒΑ
Πληροφορίες: Κ.Αμοιρίδης
Τηλέφωνο: 0262-27824
Fax: 0262-24230

ΠΡΟΣ: Εισαγγελία Πρωτοδικών
Θηβών
Ενταύθα

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ:

ΘΕΜΑ: « Αποστολή δικογραφίας »

Χρ.Δι.Μοιρδού Χρ. Δασοφύλακα
Ενταύθα

Διαβιβάζουμε συνημμένως το πρωτόκολλο μηνύσεως του Δασοφύλακα Α/Α...
Χρ.Δι.Μοιρδού Χρ.Δι.Μοιρδού...κατά του/της/των...Λυσάνκη...
Γιανν.Αντωνίου...των...Κων.Ι.Καθ. Ι.Κηρυζώνων...της...Λαζα...
Μιχαήλ...Μ.Ι.Ζαχαριανού...Σωτή.Ραζ...Αθ.Α.Δια...Μιχαήλ...
για παράνομη...Στ.Χ.Σ.Β.Μ.Ε.Α...Δημόσια...Δασικά...Στ.Τ.Β.Σ...
Στ.Τ.Β.Σ...Αυθαίρετων...Κ.Τ.Β.Τ.Α.Σ...στη...
θέση...Χ.Τ.Β.Σ...Δημ. Διαμερίσματος...Α.Ε.Κ.Σ...
Δήμου...Θ.Ε.Π.Ι.Ω...και σας παρακαλούμε για την ποινική δίωξη του.
ΟΑΗ...Χρ.Δι.Μοιρδού Χρ.Δι.Μοιρδού...προς τον
οποίο κοινοποιείται το παρόν παρακαλείται όπως μετά την εκδίκαση της υποθέσεως
να αναφέρει το αποτέλεσμα της δίκης.

Πίνακας συνημμένων εννοράφων δικογραφίας

A/A	Ημερομηνία	Είδος εγγράφου
1	27-8-2002	Πρωτόκολλο μηνύσεως.
2.	11-3-2002	Εκτέλεση αυτεψίας των Κ.Αμοιρίδη Δασοφύλακα
3.		Πρόχειρο τοπικοδικό εγχειρίδιο.

A/A
Χρ.Χρ.Δι.Μοιρδού
Δασοφύλακα
Θ.Τ.Β.Σ. 5-9-02
Ο Δασάρχης

Το πρωτόκολλο διαβίβασης της μηνύσεως του δασαρχείου κατά του εκπροσώπου των καλογήρων της περιοχής Μητροπόλεως Θηβών για «παράνομη εκχέρσωση δημόσιας δασικής έκτασης και κατασκευή αυθαίρετου κτίσματος» – αυθαίρεσες που συνεχίζονται σάν να μην συμβαίνει τίποτε.

Ὁ Συνήγορος τοῦ Πολίτη μὲ ἔγγραφό του πρὸς τὸν διευθυντὴ Χωροταξίας Πολεοδομίας καὶ Περιβάλλοντος τῆς Νομαρχιακῆς Αὐτοδιοίκησης Βοιωτίας ἀναφέρει, πὼς διαπιστώνεται εἰδικώτερα ὅτι ἀνεγείρεται μεγάλο ὄγκου καὶ κακῆς ποιότητος κτίσμα, χωρὶς τὶς σχετικὲς προβλεπόμενες ἀπὸ τὴν νομοθεσία ἄδειες καὶ ζητάει ἄμεσα αὐτοψία, προκειμένου οἱ βλάβες στὸ εὐαίσθητο φυσικὸ καὶ πολιτιστικὸ περιβάλλον νὰ μποροῦν νὰ ἀποκατασταθοῦν σὲ περίπτωσι ἐνδεχόμενης παρανομίας.

Τὸ ἔγγραφο φέρει ἡμερομηνία 7 Ἰουνίου 2002. Μετὰ τὶς ἀπαιτούμενες διαδικασίες καὶ γνωστοποίηση τῆς κατάστασης, ἡ Διεύθυνση Χωροταξίας – Οἰκισμοῦ καὶ Περιβάλλοντος Πολεοδομίας Θήβας ἀποφασίζει καὶ διατάσσει στὶς 25 Ἰουνίου 2002 τὴν διακοπὴ τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν, ζητώντας ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸ Τμήμα νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ θέματος. Παράλληλα ζητάει ἀπὸ τὸν Διευθυντὴ Δασῶν Λιβαδειᾶς τὴν διερεύνηση τῆς ὑπόθεσης. Ἐνα μῆνα ἀργότερα, στὶς 30 Αὐγούστου τοῦ 2002, ἡ ὑπηρεσία διαβιβάζει ἔκθεση αὐτοψίας καὶ ὑπολογισμοῦ προστίμου στοὺς δύο μοναχοὺς, ποὺ ἀνέρχεται σὲ 5.503,44 εὐρὼ ἐτησίως. Γιὰ τὴν τήρηση συνεχῶς τῆς διακοπῆς ἐργασιῶν ἡ ἔκθεση αὐτοψίας κοινοποιεῖται καὶ στὸ Δῆμο Θεσπιέων. Στὶς 2 Σεπτεμβρίου τοῦ 2002 τὸ Γραφεῖο Πολεοδομίας Θήβας ἐπανερχεται, ζητώντας ἀπὸ τὴ Διεύθυνση Χωροταξίας Οἰκισμοῦ καὶ Περιβάλλοντος Λιβαδειᾶς τὴ σύσταση συνεργεῖου κατεδάφισης. Πρὸς ἔκκληξιν ὅμως ἐκείνων τουλάχιστον ποὺ ἔχουν δεῖξει μία στοιχειώδη εὐαίσθησία, οἱ ὑπάρχουσες ἐγκαταστάσεις δὲν ἔχουν κατεδαφιστῇ. Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ ἀμαυρώνουν τὴν ἱστορία τῆς περιοχῆς καὶ τὸ θαυμάσιο περιβάλλον παράλληλα.

Ἄν ὁρεθῇ κανεῖς σ' αὐτὸ τὸ χῶρο, ὑπάρχει τόση ἡρεμία· τὸ βλέμμα καθηλώνεται μπροστὰ στὴν ὁμορφιὰ ποὺ ξεδιπλώνεται. Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, ὅταν εἶχαν ἐπιλέξει αὐτὸ τὸ τοπίο γιὰ τὴν λατρεῖα τῶν Μουσῶν, γνώριζαν πὼς ἦταν τὸ πλέον κατάλληλο. Καὶ πραγματικὰ σὲ καθηλώνει τόσο δυνατὰ αὐτὸ τὸ μέρος, ἀποστειρώνει τόσο ἔντονα τὸ μυαλό σου, ποὺ λὲς ὅτι θὰ νιώσης τὴν αὖρα τῶν Μουσῶν. Ὁ Ὅμηρος τὸ ἐγκωμιάζει ὡς *Ἱερὸ Ἄλσος* καὶ γιὰ χιλιάδες χρόνια χρησιμοποιήθηκε σὰν ὕψιστο πνευματικὸ κέντρο γιὰ πανελλήνιους ἀγῶνες, τὰ «Μουσεῖα». Εἶναι ἀστείρευτα τὰ στοιχεῖα ποὺ συνδέονται μὲ τὴν ἀρχαιολογικὴ σημασία τῆς περιοχῆς καὶ μέσα ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ «*Δαυλοῦ*» γίνεται εἰδικὴ ἀναφορὰ σ' αὐτὰ (τ. 249). Ἡ προηγούμενη Δημοτικὴ Ἀρχὴ ἀποσιώπησε τὶς συνεχιζόμενες συστάσεις τῆς Πολεοδομίας γιὰ κατεδάφιση τοῦ αὐθαιρέτου, σὰν νὰ μὴν ὑπῆρξαν ποτέ. Ἀπεναντίας οἱ ἐργασίες συνεχίστηκαν στὴν Κοιλιάδα τῶν Μουσῶν, ὅπως καὶ οἱ κάθε εἵδους ἐνέργειες πρὸς πᾶσα κατεύθυνση γιὰ τὴν διεξαγωγὴ αὐτῶν ἀπὸ τὴν ὑποτιθέμενη «*Ἱερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος*».

Πέρα ἀπὸ τὴν ἀρχαιολογικὴ σημασία τῆς περιοχῆς, ποὺ παραβιάστηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπίπονη πραγματικὰ ὑπόθεση, ἔρχεται νὰ προστεθῇ καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ὡς *δασικῆς ἔκτασης*. Ἀποτελεῖ δηλαδὴ δασικὴ ἔκταση. Συγκεκριμένα στὶς 3 Νοεμβρίου τοῦ 1995 μὲ ἀπόφαση τοῦ τότε Περιφερειακοῦ Διευθυντῆ ἡ περιοχὴ κηρύχθηκε ἀναδασωτέα, δημόσια δασικὴ ἔκταση λόγῳ καταστροφῆς τῆς βλάστησης ἀπὸ πυρκαγιά. Σύμφωνα δὲ μὲ τὶς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 70 τοῦ Ν. 998/79 στὴν ἔκτα-

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΣΤΕΡΕΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
ΝΟΜΟΣ ΒΟΙΩΤΙΑΣ
ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΒΟΙΩΤΙΑΣ
Δ/ΝΣΗ ΧΩΡΟΤΑΞΙΑΣ-ΟΙΚΙΣΜΟΥ & ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΑΣ ΘΗΒΑΣ

3516
16/5/2002

ΘΗΒΑ 30/8...2002
Αριθ.Πρωτ. 012/2011

ΠΡΟΣ : 1. κ.Εισαγγελέα Πλημ/κών Θήβας
2. Α.Τ. ...Β.Α.Σ.Ι.Ε.Ν...

Ταχ. Δ/ση : Λοξής Φάλαγγος 4
322 00 ΘΗΒΑ
Πληροφορίες :
Τηλέφωνο : 0262-24525
FAX : 0262-29969

(Για την τήρηση συνεχώς της διακοπής εργασιών)

ΚΟΙΝ.: (με αντίγραφο της έκθεσης αυτοψίας)

1. ...Ι.Ε.Ρ.Α. ...Μ.Ο.Ν.Η. ...Μ.Ε.Τ.Α.Μ.Ο.Ρ.Φ.Σ.Ε.Φ.Σ.
...Σ.Τ.Η.Ρ.Ε.Σ.Ε.

...Μ.Η.Γ.Ρ.Ε.Ρ.Ο.Η. ...Θ.Η.Β.Ε.Ν. ...Σ.Π.Ε.Β.Α.Δ.Ε.Θ.Ν.

2. Δήμο ...Θ.Ε.Σ.Η.Ε.Σ.Ν.

3. Ι.Κ.Α. ...Θ.Η.Β.Ε.Ν.

4. ΣΥΝΗΓΟΡΟ ΤΩΝ ΠΟΡΙΤΩΝ ΑΘΗΝΑ

5. ΚΕΤΣΕΛ ΙΩΑΝΝΗ
ΛΑΣΚΟΥ 27 ΑΘΗΝΑ

ΘΕΜΑ : Διαβίβαση έκθεσης αυτοψίας και υπολογισμού προστίμου

Σας στέλνουμε συνημμένη έκθεση αυτοψίας αυθαίρετης κατασκευής του / της
Ι.Ε.Ρ.Α. ...Μ.Ο.Ν.Η. ...Μ.Ε.Τ.Α.Μ.Ο.Ρ.Φ.Σ.Ε.Φ.Σ. ...Σ.Τ.Η.Ρ.Ε.Σ.Ε. (557/29.8.2002)
στην περιοχή ...Α.Σ.Κ.Ρ.Η.Σ. ...Θ.Η.Β.Ε.Ν. (Ε.Α.Σ.Π. ...Ε.Χ.Ε.Σ.Ι.Ν.)
βάση του Π.Δ. 267/98 (ΦΕΚ 195 Α /21-8-98) και της υπ' αριθμό 5602/24-12-97 Εισαγγελικής
παραγγελίας.

Επισημαίνεται ότι το έγγραφό μας αυτό επέχει θέση ΣΗΜΑΤΟΣ ΔΙΑΚΟΠΗΣ
ΕΡΓΑΣΙΩΝ.

Συνημμένα

Έκθεση αυτοψίας

Εσωτ. Διανομή

1. Τμήμα Αυθ/των

» Αδειών

Η ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ

Σίβυλλα Παφύλα

Αρχ/των Μηχ/κός

Φωτοτυπία του σήματος διακοπής εργασιών, ή οποία διακοπή ούδέποτε πραγματοποιήθηκε. (Βλ. στο κείμενο.)

Τὸ ἀνθαίετο κτίσμα καὶ ἡ παρῳφονία τῆς ἀντίθεσης σὲ σχέσηι μὲ τὴν περιορῇ. Γύρω ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ ἐκκλησία κείμενα μέλη τῶν λαμπρῶν ἀρχαιοελληνικῶν γλυπτικῶν καὶ ἀρχιτεκτονικῶν ἔργων, τὰ ὅποια συνένειπεν καὶ συντόλιδεν «ὁ πελεγκὺς καὶ ἡ ἀξίνα» τῶν Βυζαντινῶν καὶ τῶν σημερινῶν συνεχιστῶν τους. Στὸ δάθος ἀριστέρᾳ τὸ παρῳφόμενον κατασκευασθέντος μοναστηριοῦ, ὅπου θάβονται ἑκατοντάδες στρόγγυλα τοῦ "Ἀλσους μὲ τόνους μπετόν (βλ. «Δ», τ. 249, 251).

ση αυτή απαγορεύεται κάθε επέμβαση και ή βοσκή ζώων ακόμη. Για τοῦ λόγου τοῦ ἀληθές τὸ ἔγγραφο φέρει ἀριθμὸ πρωτοκόλλου 3319. Ὁ δασοφύλακας κ. Χρήστος Χαλιμούρδας μὴνύει τὸν ἐκπρόσωπο τῆς τάχα «Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως Σωτῆρος» (ποὺ δὲν ὑφίσταται καὶ θὰ τὸ ἐπαναλαμβάνουμε κάθε φορὰ) Ἰωάννη Γιαννακούλια γιὰ παράνομη ἐκχέρσωση δημόσιας δασικῆς ἔκτασης καὶ κατασκευὴ ἀνθαιρέτου κτίσματος, ζητώντας τὴν ποινικὴ δίωξή του.

Στὶς 24 Σεπτεμβρίου τοῦ 2002 ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Θηβῶν καὶ Λεβαδείας αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ ἐπιστολὴ τῆς πρὸς τὸν Δασάρχη Θηβῶν ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων: «Σᾶς γνωρίζουμε, ὅτι δὲν διεκδικοῦμε δικαιώματα ἐπὶ τῆς συγκεκριμένης ἐκτάσεως. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο ζητοῦμε εἶναι νὰ παραχωρηθῇ ἡ ἔκτασις αὐτὴ εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Θηβῶν καὶ Λεβαδείας διὰ τὴν ἀνασύστασιν τῆς ἐρημωθείσης Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως Σωτῆρος Χριστοῦ Ἀσκηρῆς». Πάλι γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἀνύπαρκτη μονὴ καὶ πάλι θὰ διερωτηθοῦμε, ποιά εἶναι τὰ στοιχεῖα ποὺ διαθέτουν οἱ πρωταγωνιστὲς αὐτῆς τῆς ὑπόθεσης, ποὺ τεκμηριώνουν τὴν ὑπαρξὴ τῆς στοῦ παρελθόν. Νομίζω, ὅτι καμμιά θρησκεία δὲν θὰ δεχόταν ἓνα τέτοιο ψεῦδος.

Στὶς 9 Ἰανουαρίου τοῦ 2003 ἐρχόμαστε ἀντιμέτωποι μὲ ἄλλη μία ἐκπληξη: τὸ Δασαρχεῖο Θηβῶν μὲ τὸ σχετικὸ ἔγγραφο προτείνει στὴ Διεύθυνση Δασῶν Βοιωτίας τὴν παραχώρηση τῆς αἰτούμενης ἔκτασης πρὸς τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Θηβῶν καὶ Λεβαδείας. Λίγο καιρὸ πρὶν, ὅπως προαναφέραμε, γιὰ τὸ ἴδιο θέμα εἶχε προηγηθῇ μία μὴνυτήρια ἀναφορὰ γιὰ παράνομη ἐκχέρσωση δημόσιας δασικῆς ἔκτασης καὶ σὲ ταχεῖς χρόνους τὸ σκηνικὸ καὶ ἡ διάθεση ἀλλάζει! Ἀπὸ τὴ μήνυση στὴ συγκατάθεση! Ὑπάρχουν ἐκεῖνοι ποὺ λένε – ἄνθρωποι τῆς κοινότητος Ἀσκηρῆς ἀλλὰ καὶ τῆς περιοχῆς γενικώτερα – ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸ μητροπολίτη Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Ἱερώνυμο· ὅτι εἶναι ἓνας ἄνδρας ἰσχυρός· ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπι-

ΔΑΥΛΟΣ
■ ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
Παρακαλῶ ἀνανεώστε τὴ συνδρομὴ μου:

☐ Ἑτήσια Ἑλλάδος Κανονικὴ: 47 €	☐ Ἑτήσια Κύπρου: 73 €
☐ Ἑτήσια Ἑλλάδος Φοιτητικὴ: 38 €	☐ Ἑτήσια Ἐξωτερικοῦ: 80 \$

ΟΝΟΜΑ _____ ΕΠΩΝΥΜΟ _____
 ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _____ Τ.Κ. _____ ΠΟΛΗ _____
 ΧΩΡΑ _____ Τηλ.: _____ E-mail _____

Χρεώστε τὴν πιστωτικὴ μου κάρτα μὲ τὰ παρακάτω στοιχεῖα:

☐ VISA	ΑΡ. ΚΑΡΤΑΣ# _____	ΗΜΕΡ. ΛΗΞΗΣ _____
☐ MasterCard	ΟΝΟΜΑ ΔΙΚΑΙΟΥΧΟΥ ΚΑΡΤΑΣ _____	ΥΠΟΓΡΑΦΗ _____

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΕ
TAXYΔΡΟΜΕΙΟ:

Περιοδικό «ΔΑΥΛΟΣ», Κυδαθηναίων 29, 105 58, Ἀθήνα

FAX: (+30) 210 33 14 997

ρεάξη καταστάσεις και συνειδήσεις. Στο πεδίο δράσης του, όπως διαπιστώνουμε, δεν έχουν ισχύ οι νόμοι.

Γιατί τηρήθηκε σιγή ιχθύος σέ μία τέτοια υπόθεση; Γιατί υποχώρησαν εκείνοι που αρχικά είχαν αντιδράσει; Γιατί τόσα έγγραφα θάφτηκαν καλά μέσα στα συρτάρια; Γιατί αγνοήθηκε το περιεχόμενο αυτών των εγγράφων και γιατί συνεχίστηκαν οι παρανομίες σ' ένα αρχαιολογικό χώρο τόσο σημαντικό; Είναι τόσα πολλά τα ερωτήματα όσα και όλες αυτές οι παρατυπίες που συντελέστηκαν. Ένα μεγάλο κουδάρι με μπλεγμένο νήμα που έχει δημιουργήσει τέτοιους κόμπους, ώστε είναι αδύνατο να βρής την άκρη.

Ή ακόμη και ό πιο άσχετος να αντικρύση το αυθαίρετο κτίσμα στην Κοιλάδα των Μουσών, διαπιστώνει την παραφωνία του σέ σχέση με τὸ περιβάλλον. Ένα μίγμα λυομένων και μονίμων τμημάτων, ένσωματωμένων σ' ένα ακαθόριστο και καινοφανές αρχιτεκτονικό κατασκεύασμα παντελώς ασύμβατο με δυσαντηνή έκκλησιαστική αρχιτεκτονική και με τὸν ιστορικό και παραδοσιακό χώρο τῆς Κοιλάδας τῶν Μουσών.

Τὸ Δημοτικό Συμβούλιο Θεσπιέων

Μία πολυτάραχη συνεδρίαση τοῦ ἀρμόδιου Δημοτικοῦ Συμβουλίου πραγματοποιήθηκε στίς 29 Φεβρουαρίου, προκειμένου νά συζητηθῇ μεταξύ άλλων τὸ θέμα τῆς αυθαίρετης κατασκευῆς στήν Κοιλάδα τῶν Μουσών. Στῇ συνεδρίαση παρευρέθηκε καί ὁ Μητροπολίτης Θηβῶν κ.κ. Ἱερώνυμος.

ΔΑΥΛΟΣ		■ ΝΕΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ	
Παρακαλῶ ἐγγράψτε με συνδρομητῇ γιά τήν περίοδο ἀπό/200... ἕως :...../200...			
☐ Ἐτήσια Ἑλλάδος Κανονική:	47 €	☐ Ἐτήσια Κύπρου:	73 €
☐ Ἐτήσια Ἑλλάδος Φοιτητική:	38 €	☐ Ἐτήσια Ἐξωτερικοῦ:	80 \$
ΟΝΟΜΑ _____	ΕΠΩΝΥΜΟ _____		
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _____	Τ.Κ. _____	ΠΟΛΗ _____	
ΧΩΡΑ _____	Τηλ.: _____	E-mail _____	
Χρεώστε τήν πιστωτική μου κάρτα με τὰ παρακάτω στοιχεῖα:			
☐ VISA	ΑΡ. ΚΑΡΤΑΣ# _____	ΗΜΕΡ. ΛΗΞΗΣ _____	
☐ MasterCard	ΟΝΟΜΑ ΔΙΚΑΙΟΥΧΟΥ ΚΑΡΤΑΣ _____	ΥΠΟΓΡΑΦΗ _____	
ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΕ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ: Περιοδικό «ΔΑΥΛΟΣ», Κυδαθηναίων 29, 105 58, Ἀθήνα FAX: (+30) 210 33 14 997			

Ἔχουν ἐνδιαφέρον τὰ ὅσα εἰπώθηκαν ἀπὸ τὸν μητροπολίτη, μιᾶς καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν κατασκευή, παρουσιάζοντας μάλιστα καὶ ἐπιχειρηματολογία γι' αὐτό. Ἐμμένει στὴν ἀντίληψή του, ὅτι στὴν περιοχὴ ὑπῆρξε ἐπὶ παλαιότερων χρόνων μοναστήρι, ἀμφισβητώντας τὴν ἐπίσημη ἄποψη τῆς 1ης Ἐφορείας Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων καὶ τῆς ἐκπροσώπου τῆς κυρίας Κοιλάκου, ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἵχνη πού νὰ δικαιολογοῦν τὴν παρουσίᾳ μονῆς στοῦ παρελθόν.

Ἐπακριδῶς ἡ ἀπάντηση τοῦ Μητροπολίτη ἔχει ὡς ἑξῆς: «*Ἡ κυρία Κοιλάκου ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς γνώμης της, ἄνθρωπος εἶναι καὶ κάνει λάθη. Ἄλλοι ἀποφασίζουν. Τὸ κατὰ πόσον ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ κρίνῃ κατὰ πόσον ὑπῆρξε μονὴ εἶναι ἀμφισβητήσιμο. Τὸ μόνο πού θὰ ἀποδεχθῶ εἶναι πὼς ὑπάρχουν ἐγκαταλελειμμένες μονὲς στὴν περιοχὴ σας, ὅπως αὐτὴ τοῦ Προδρόμου, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ βοηθήσω τὴν Ἀσκρη. Φανταστῆτε, ὅταν θὰ ἀρχίσουν νὰ ἔρχονται τὰ πούλμαν ἐδῶ. Δὲν θὰ σταματήσουν νὰ πιοῦν τὴν πορτοκαλάδα τους στὴν Ἀσκρη*»;

Νὰ ἓνα μελανὸ σημεῖο πού πολὺ μᾶς προβληματίζει. Αὐτὸς εἶναι ἀλήθεια ὁ στόχος; Τὸ κέρδος; Τὰ χρήματα πού θὰ ἀφήνουν στοῦ πέρασμά τους ἐκεῖνοι πού θὰ ἐπισκέπτονται τὴν μονή; Αὐτὴ ἡ δήλωση, ἂν δὲν εἶναι μία ἔμμεση ὁμολογία γιὰ κέρδος, τί ἄλλο εἶναι; Μέσα σ' ὅλα ὑπάρχει καὶ ἓνα θετικὸ στοιχεῖο: ἡ παραδοχὴ ἀπὸ μέρους τοῦ μητροπολίτη, ὅτι πράγματι οἱ παράνομες ἐγκαταστάσεις εἶναι ὑπερβολικὲς ὡς πρὸς τὸ μέγεθος, γι' αὐτὸ καὶ ζήτησε τὴν ἀναπροσαρμογὴ τῶν σχεδίων κάτι πού σημαίνει, ὅτι ὑπάρχει πρόθεση γιὰ τὴ συνέχιση αὐτῆς τῆς αὐθαίρετης δόμησης. Ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον ἔχει καὶ ἡ ἄποψή του περὶ τῆς διαφορετικῆς ἀξιοποίησης τῶν χρημάτων τοῦ ΥΠΕΧΩΔΕ. Ἀναφέρει χαρακτηριστικά: «*Δὲν ξέρετε, πὼς ἐδῶ πού ζοῦμε ὑπάρχει ἐλαστικότητα ἀνάμεσα στοῦ τί λὲς καὶ στοῦ τί πράττεις; Ἄν τὰ χρήματα δοθοῦν γιὰ τὸ ποτάμι καὶ ἐσὺ χτίσεις γεφύρι, ἔ, καὶ τί ἔγινε*»; Ἐ, ὄχι καὶ τί ἔγινε! Ὑπάρχει κάπου τέτοιος κανόνας, ἔχει θεσπισθῇ τέτοιος νόμος πού νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν αὐθαίρετη δούληση; Νὰ σοῦ ὀρίζουν ἐκεῖνο πού πρέπει νὰ κάνῃς καὶ ἄλλο νὰ πράττῃς, γιατί κρίνεις ὅτι εἶναι ἐπιτρεπτό; Ξέφραγο ἀμπέλι δηλαδή. Καὶ ἡ δήλωση δόμδα ἦρθε στοῦ τέλος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη: «*Πρὶν ἀπὸ τοῦ Θωμᾶ σᾶς διαβεβαιῶνω, πὼς θὰ ἔχω λύσει τὸ θέμα τὸ ἰδιοκτησιακό. Καὶ θὰ ἔχω ἀποκτήσῃ οἰκοδομικὴ ἄδεια. Ἔτσι καὶ ἀλλιῶς γιατί πρέπει ἡ Ἐκκλησία νὰ πάρῃ ἐγκρίσεις γιὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ ἓνα δασικὸ χῶρο*»; Ὅλοι δὲν ἔχουν κατακλέψῃ τὴν παρουσίᾳ τῆς Ἐκκλησίας; Ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Καὶ τὴν ἡμέρα πού θὰ ἀνοίξῃ τὸ μοναστήρι θὰ δῆτε 50 πούλμαν στὴν Κοιλάδα τῶν Μουσῶν».

Αὐτὸ εἶναι πού φοβόμαστε. Αὐτὰ τὰ 50 πούλμαν πού θὰ καταπατᾶνε μὲ τίς ἀγριεμένες τεράστιες ρόδες τους τὸν ἱστορικὸ αὐτὸ χῶρο στοῦ δωμὸ τοῦ χρήματος. Καὶ κάτι ἀκόμη: ποία εἶναι ἡ θρησκεία ἐκεῖνῃ πού ἀναφέρει, πὼς, ἂν σὲ κλέψουν, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ κλέψῃς καὶ ἐσύ; Εἶναι αὐτὸ ἐπιχείρημα ἱκανό, γιὰ νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν αὐθαίρεσίᾳ; Δὲν γίνεται νὰ παραβλέψουμε καὶ τὴν συγκατάθεση στὴν συνεδρίαση τοῦ πρώην δημάρχου καὶ νῦν δημοτικοῦ συμβούλου Ἰωάννη Πελώνη γιὰ τὴν συνέχιση τῆς κατασκευῆς, μιᾶς καὶ θεωρεῖ πὼς δὲν εἶναι τὰ μέλη τοῦ Δημοτι-

κοῦ Συμβουλίου τὰ ἀρμόδια γιὰ τὸν τίτλο τοῦ ἔργου. Μὰ ἂν δὲν εἶναι ὁ Δήμος ὁ πλέον ἀρμόδιος γιὰ τὸ θέμα αὐτό, ἀφοῦ τὸ ἐν λόγῳ κτίσμα θρίσκεται στὴν Διοικητικὴ Περιφέρεια τοῦ Δήμου Θεσπιέων, τότε ποιὸς εἶναι;

Οἱ νεώτερες ἐξελίξεις ἀνάβουν τὴν λυχνία τῆς λύτρωσης

Απὸ 1η Ἰανουαρίου τοῦ 2003 τὰ πρόσωπα στὴ Δημοτικὴ Ἀρχὴ ἄλλαξαν καὶ ἡ διαλεύκανση αὐτῆς τῆς ἱστορίας ἀποτελεῖ μία ἀπὸ τὶς βασικότερες προτεραιότητές της. Τὰ ἔγγραφα ποὺ τόσο καιρὸ ἐπηρεμαίνον τὴν παρανομία, ξεθάφτηκαν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ συρταριοῦ, ἡ ὑπόθεση ἦρθε στὸ φῶς, ὅπως καὶ ἓνα ἀποκαλυπτικὸ στοιχεῖο τὸ ὁποῖο εἶναι καθοριστικὸ γιὰ τὶς μετέπειτα ἐξελίξεις. Ἡ ἔκταση, ὅπου ἔχει ἀνεγερθῇ τὸ αὐθαίρετο, εἶναι δημοτικὴ ἔκταση. Ἀποτελεῖ δηλαδὴ περιουσία τοῦ Δήμου μὲ νόμιμους τίτλους ιδιοκτησίας. Γεγονὸς ποὺ ἀγνοοῦσε προφανῶς ἡ προηγούμενη Δημοτικὴ Ἀρχή! Γιατὶ ἂν τὸ γνόριζε καὶ μὲ δεδομένο ὅτι δὲν εἶχε ἐκφέρει καμμία ἀντίρρηση γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ κτίσματος, τὸ πιθανώτερο εἶναι νὰ εἶχε παραχωρήσει ἐξαρχῆς τὴν συγκεκριμένη ἔκταση στοὺς μοναχοὺς, ὅπου ἀνενόχλητοι θὰ συνέχιζαν τὸ ἔργο τους, χωρὶς νὰ χρειαστῇ νὰ ἀπολογηθοῦν σὲ κανένα.

Ἡ νέα Δημοτικὴ Ἀρχή, ἀφοῦ πληροφορήθηκε ἀπὸ τὸν κ. Ἰωάννη Κετσέα ὅλες τὶς λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς κατάστασης, ξεκίνησε ἓνα ἀγῶνα, προκειμένου νὰ κατεδαφιστοῦν οἱ αὐθαίρετες ἐγκαταστάσεις. Ἡ ἔκταση ἀνήκει στὸν Δήμο καὶ γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἔχει ἐξ ὀλοκλήρου τὸν πρῶτο καὶ τελευταῖο λόγο. Καὶ ἐπειδὴ θὰ ἀκολουθηθοῦν ὅλες οἱ νόμιμες διαδικασίες, σίγουρα δὲν μπορεῖ νὰ εἰσβάλῃ μὲ ἐκσκαφικὰ μηχανήματα μέσα στὸν χώρο – παρόλο ποὺ τοῦ ἀνήκει – καὶ νὰ ξεκινήσῃ τὴν κατεδάφιση. Τὸ συνεργεῖο κατεδάφισης θὰ συσταθῇ σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τῆς Πολεοδομίας. Θὰ ὑπάρξῃ διαφάνεια καὶ ἀπόλυτος σεβασμός, ὅπως ἀρμόζει σ' ἓνα τέτοιο χώρο. Ὅλα εἶναι θέμα χρόνου πλέον· παρακολουθοῦμε τὶς ἐξελίξεις καὶ θὰ ἐπανεέλθουμε. Τὸ τέλος δρομολογεῖται καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἰσχὺς κανενὸς ἀνδρα ἢ φορέα, ποὺ δὲν ἔχει δικαιοδοσία στὴν περιοχὴ, δὲν θὰ ἀμαυρώνῃ περαιτέρω τὴν ἱστορία ἀλλὰ καὶ τοὺς ὕμνους, ποὺ ἀκόμα πλανῶνται θαρρεῖς, ἀπὸ τὴν λατρεία τῶν Μουσῶν.

Ταξιαρχούλα Λαδᾶ

Ὁ «Δ» εὐχαριστεῖ τὸν κ. Ἰωάννη Κετσέα καὶ τὸν ἀντιδήμαρχο Θεσπιέων κ. Γιώργο Λυμπέρη γιὰ τὶς πολύτιμες πληροφορίες τους, χωρὶς τὶς ὁποῖες δὲν θὰ ἦταν δυνατὴ ἡ πληρότητα τῆς ἔρευνας αὐτῆς· καὶ τοὺς συγχαίρει θερμὰ γιὰ τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα ποὺ δίνουν, μὲ σκοπὸ νὰ ἀποτρέψουν τὶς ἱερόσυλες δραστηριότητες στὴν Κοιλιάδα τῶν Μουσῶν καὶ γενικώτερα στὴν περιοχὴ τῆς ἱερῆς καὶ πανάρχαιας Ἀσκρας. – **Δ.Ι.Λ.**

ΟΙ ΓΕΝΝΗΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ξζ'. Λεύκιππος

Ὁ Λεύκιππος γεννήθηκε στὴν Μίλητο γύρω στὸ 485 π.Χ.. Ἀνήσυχο πνεῦμα καὶ κάτοχος τῶν φιλοσοφικῶν κι ἐπιστημονικῶν θεωριῶν τῆς πατρίδος του μετέβη στὴν Ἑλέα, ὅπου παρακολούθησε τὶς διδασκαλίες τοῦ Ζήνωνος καὶ τοῦ Μελίσσου, πού, καθὼς φαίνεται, τὸν κατεγοήτευσαν. Στὴν σχολή πού ἱδρύσε ἀργότερα στὰ Ἱωνία, δλάστησε ἕνα νέο θανμάσιο «δένδρο», πού φέρει τὰ χαρακτηριστικά καὶ τῆς Ἰωνίας καὶ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος: Πρόκειται γιὰ τὴν Ἀτομικὴ Θεωρία, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε ὁ ἀδιαμφισβήτητος (σύμφωνα μὲ τὸν Ἀριστοτέλη καὶ τὸν Θεόφραστο) **πατὴρ καὶ γεννήτωρ**. Τὸ γεγονός ὅτι γιὰ ἕνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα παραγκωνίσθηκε ἡ καὶ ἀγνοήθηκε δὲν ὀφείλεται στὸν μαθητὴ καὶ ἐταῖρο του Δημόκριτο ἀλλὰ στὸν Ἐπίκουρο, ὁ ὁποῖος εἶτε ἀπὸ ὑστεροβουλία (στὸν Κῆπο ἐδιδάσκετο ἀποκλειστικά ἡ ἀτομικὴ θεωρία) εἶτε χάριν ἀστειότητος ἔλεγε τὴν φράση: «**Λεύκιππον οὐδ' εἰ γέγονεν οἶδα**», πού τελικά «**πέρασε**».

Ὁ Λεύκιππος, γνώριζε τὸ ἀναξιμάνδρειον **ἄπειρον**, ὅπως γνώριζε καὶ τὴν ἀρχὴ τοῦ Ἐμπεδοκλέους, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ ὁποιαδήποτε μεταβολὴ ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ **ἀνακατάταξη τῶν στοιχειακῶν ὄντοτήτων**, οἱ ὁποῖες κατὰ τὸν Μελίσσο εἶναι **αἰδιες** κι **ἀμετάβλητες**. Ἡ «**διαλεκτικὴ**» κι οἱ «**διχοτομίες**» τοῦ Ζήνωνος καὶ τὸ «**ἀμετάπτωτον**» τοῦ Μελίσσου τὸν συγκλόνισαν. «**Ἄν μεταβληθῇ τὸ ὄν, τότε θὰ καθῇ καὶ τὴν θέσιν του θὰ καταλάβῃ τὸ μὴ ὄν... καὶ ἂν ὑπάρχῃ πολλαπλότητα τῶν ὄντων, τότε πρέπει ἕνα - ἕκαστον ἐξ αὐτῶν νὰ εἶναι ὅπως ἀκριβῶς εἶναι καὶ τὸ ἕνα ὄν**», ἔλεγε ὁ Σάμιος. Ὁ Ἀκραγαντίνος κι ὁ Ἀναξαγόρας, ἂν καὶ τὰ γνώριζαν αὐτά, δὲν μπόρεσαν νὰ ξεπεράσουν τὸν Παρμενίδη, πού οὔτε ν' ἀκούσῃ ἤθελε γιὰ **μὴ ὄν ἢ κενό**, ἀφοῦ τὸ «**πάν ἐμπλεον ἐστὶ ἐόντος**». Ὁ Λεύκιππος τόλμησε νὰ «**υἰοθετήσῃ**» τὴν ἔννοια τοῦ μὴ ὄντος ἢ κενοῦ ὡς πρωταρχικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ φυσικοῦ κόσμου, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπαρξὴ ὀφείλεται στὴν κίνηση ἢ στὸν «**ἡρακλειτικὸν πόλεμον**».

Τὸ κενό, κατὰ τὸν Λεύκιππο, ἀποκτᾷ μιὰ μορφή ὑπαρξῆς, πού δὲν εἶναι καθόλου ὑποδεέστερη ἐκείνης τῶν ἀτόμων καὶ **τὸ μὴ ὄν** ὑπολαμβάνεται **ὡς ὄν** ἐπίσης, κάτι γιὰ τὸ ὁποῖο δικαίως διαμαρτύρεται ὁ Πλάτων στὸν «**Πολιτικόν**» του, διότι τὸ κενὸ μόνον ὡς ἄρνηση καὶ ἀπουσία ὑπαρξῆς ἀτόμων ἢ ὄντων ἐννοεῖται καὶ καθόλου δὲν ταυτίζεται μὲ τὸν **χῶρο**, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου κινοῦνται τὰ ἄτομα καὶ οἱ κόσμοι. Τὰ ἄτομα διαχωρίζονται ἀνάμεσά τους διὰ τοῦ κενοῦ, τὸ ὁποῖο τοὺς ἐπιτρέπει πλῆθος συνδυασμῶν καὶ συσχετισμῶν, πού ὡς ἀποτέλεσμα ἔχουν τὴν δημιουργία ἀπείρων ποικιλιῶν ὄντων καὶ κόσμων.

Τὰ ἔσχατα δομικά στοιχεῖα τῶν ὄντων δηλαδὴ τὰ ἀπειροελάχιστα σωματίδια τῆς ὕλης ὀνομάζονται πλέον **ἄτομα**: διατηροῦν δὲ ὅλες τὶς ἐλατικὲς ιδιότητες ἥτοι τῆς ὁμοιογένειας, τῆς συμπάγειας, τῆς ἀμεταβλητότητος καὶ τῆς φυσικῆς (ὄχι ὅμως καὶ μαθηματικῆς) ἀ-διαιρετότητος. Προικίζονται ὥστόσο καὶ μὲ τὸ χάρισμα τοῦ ἡρακλειτικοῦ «**ἀεικίνητον**», ἐνῶ ὡς μέσα διαφοροποιήσεως ἀνάμεσά τους διατηροῦν τὸ ἴδιον σχῆμα, τὴν ἰδίαν διάταξη καὶ τὴν ἰδίαν κατάστασι (θέσι) τους.

Μὲ τὴν κίνηση («**ἀεικίνητον**») συνδέεται ἅμεσα ἡ ἔννοια τῆς βαρύτητας. Τὰ σμπαγῇ καὶ ἄτμητα δομικά στοιχεῖα τῆς ὕλης διαφέρουν ἀναμεταξύ τους ὡς πρὸς τὸ μέγεθος, σύμπωμα τοῦ ὁποῖου εἶναι τὸ βάρος, πού προσδιορίζεται οὐσιαστικά ἀπὸ

τὴν μᾶζα. Ἡ βαρύτητα ἀποτελεῖ θεμελιακὴ ιδιότητα τῶν ὁλοκληρωμένων αὐτῶν ὄντων, πὺν ὠνομάσθησαν ἄτομα. Τὸ κενὸ βέβαια δὲν ἔχει μέγεθος καὶ κατὰ συνέπεια βάρος, ιδιότητες πὺν ἀφοροῦν ἀποκλειστικὰ στὰ ἄτομα. Ἐξαιτίας καὶ τῆς βαρύτητος προκαλοῦνται διάφορες συγκρούσεις, ἀναπηδήσεις καὶ παλμοὶ στὰ ἄτομα, τῶν ὁποίων ἡ «**συμπεριφορά**» στὸ κενὸ προσδιορίζεται ἀπὸ μηχανικὲς μονάχα αἰτίες. Ὁ Λεύκιππος δὲν αἰσθάνθηκε καθόλου ὑποχρεωμένος νὰ ἐξηγήσῃ τὴν πρωταρχικὴ κίνηση τῶν ἀτόμων, διότι τόσο ἡ κίνηση, πὺν προκαλεῖται ἀπ' τὶς θίαιες συγκρούσεις τῶν ἀτόμων, ὅσο καὶ ἡ ἴδια ἡ κίνηση πὺν προκαλεῖ τὶς συγκρούσεις αὐτὲς εἶναι σύμφυτες μὲ τὴν ὕλικὴ φύση τῶν ἀτόμων, ὅπως σύμφυτη εἶναι καὶ ἡ κίνηση τῶν τελευταίων, τὰ ὁποῖα, καθὼς εἶπαμε, εἶναι προαιώνια. Προαιώνια ἄρα εἶναι καὶ ἡ κίνησή τους στὸ κενό...

Ἀποτέλεσμα τῶν συγκρούσεων τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κινήσεών τους εἶναι ἡ δημιουργία κόσμων μέσα στοὺς κόλπους τοῦ ἀναρχοῦ (= χωρὶς ἀρχίνισμα, αἰώνιον) σύμπαντος. Συγκρουόμενα τὰ ἄτομα, συγκεντρώνονται πολλὰ μαζὶ καὶ δημιουργοῦν τὴν **δίνη**. Ἀρχίζει δηλαδὴ νὰ μπαίνει ἡ ὕλη σὲ μιὰ στροβιλικὴ κίνηση, ἡ ὁποία αὐξάνεται διαρκῶς λόγῳ τῆς ἐπιτάχυνσης. Μὲ τὴν μηχανικὴ ἐτούτῃ κίνηση τὰ ἄτομα ἀλλάζουν θέσεις στὸ δυναμικὸ πεδίο τῆς κοσμικῆς δίνης ἀνάλογα μὲ τὸ βάρος τους· συναντώμενα δὲ μὲ ἄλλα ὁμοιά τους τείνουν νὰ συγκροτήσουν τὰ μεγάλα ὀλικά σύνολα ἥτοι τῆς **γῆς**, τοῦ **νεροῦ**, τοῦ **ἀέρος** καὶ τοῦ **πυρός**. Αφοῦ σχηματισθοῦν αὐτὰ τὰ ὕλικά σύνολα, οἱ στοιχειακὲς μᾶζες, τότε ἡ δίνη ἐξαφανίζεται, διότι στὰ συγκεντρωμένα τοιουτοτρόπως ἄτομα ἐπέρχεται ἰσορροπία: «**Ἰσορρόπων διὰ τὸ πλῆθος μηκέτι δυναμένων περιφέρεσθαι**», σύμφωνα μὲ τὸν Δ. τὸν Λαέρτιο. Στὸ ἐρώτημα: «**πὼς διευθετήθηκαν μὲ τὴν περιστροφικὴ κίνηση τὰ ἄτομα**», ὁ Λεύκιππος ἀπαντᾷ: «**Μὲ τὴν δίνη ἀναπτύσσονται μηχανικὲς δυνάμεις, πὺν ὁδηγοῦν τὰ βαρύτερα ἐκ τῶν ἀτόμων πρὸς τὸ κέντρο ὅπου δημιουργοῦν τὴ γῆ καὶ τὸ ὕδωρ, τὰ δὲ ἐλαφρύτερα πρὸς τὰ ἄκρα τοῦ κενοῦ, ὅπου δημιουργοῦν τὸν ἀέρα καὶ τὸ πῦρ. Τὰ τέσσαρα μεγάλα ὕλικά σώματα ὁμοῦ ἀποκοτῶν ἓνα σφαιρικὸ σχῆμα καὶ περιβάλλονται ἀπὸ ἓνα περικάλυμμα δίκην ὕμενος**». Δεδομένου ὅτι τὰ ἄτομα εἶναι ὑπεράριθμα καὶ ἄπειρο τὸ κενὸ, ἐπιτρέπεται ἡ δημιουργία ἀπείρων κόσμων, ὅπως καὶ ἡ ἐξαφάνισή τους...

Ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὸν Λεύκιππο, εἶναι κι αὐτὸς ἓνας μικρὸς κόσμος, πὺν ὑπόκειται στὴν γένεση καὶ τὴν φθορὰ (μόνο τὰ ἄτομα εἶναι ἀδιάφθορα καὶ αἰώνια)· ἐπικοινωνεῖ δὲ μὲ τοὺς ἄλλους κόσμους διὰ τῶν αἰσθήσεων κυρίως. Οἱ αἰσθήσεις, κατὰ τὸν σοφὸ, ἀποτελοῦν ἀποτέλεσμα τῶν πόρων καὶ τῶν ἀπορροῶν τῶν ἀντικειμένων, μιὰ θεωρία πὺν καθὼς φαίνεται, τὴν δανείσθηκε ἀπ' τὸν Ἐμπεδοκλῆ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει. Οἱ συναντήσεις τῶν ἀτόμων, πὺν ἀπορρέουν ἀπὸ τὰ ὄντα ἀφ' ἐνὸς καὶ ἀπ' τὰ αἰσθητήρια ὄργανά μας ἀφ' ἑτέρου, δημιουργοῦν στὴν κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν εἰκόνα. Βέβαια οἱ ἐν λόγῳ ἀπορροὲς δὲν συναντῶνται στὸν ὀφθαλμὸ ἀλλὰ στὸν ἀέρα, μεταξὺ ἀντικειμένων καὶ κόρης, ὅπου σχηματίζεται ἡ εἰκόνα, πὺν φανερώνεται ἐν συνεχείᾳ στοὺς ὀφθαλμούς μας. Μ' ἓνα παρόμοιο τρόπο λειτουργοῦν καὶ οἱ ἄλλες αἰσθήσεις. Τὴν θεωρίαν αὐτὴν περὶ αἰσθήσεων νιοθέτησαν ὁ Δημόκριτος, ὁ Πλάτων καὶ ὁ Θεόφραστος.

Ὁ Λεύκιππος ὑψώνει τὴν Ἀναγκαιότητα στὴν θέση τῆς ὑπέρτατης θεότητος. Τὸ τυχαῖο ἐκτοπίζεται ἀπὸ τὴν φυσικὴ τοῦ Μιλησίου, διότι λέει ἀδυνατοῦμε νὰ τὸ προσδιορίσουμε αἰτιακὰ καὶ ἴσως δὲν πρόκειται καὶ περὶ αἰτίου: «**Οὐδὲν χρῆμα <λοιπὸν> μάτην γίγνεται, ἀλλὰ πάντα ἐκ λόγου τε καὶ ὑπ' ἀνάγκης**»!

Σαράντος Πάν

ΟΛΑ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ «ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»

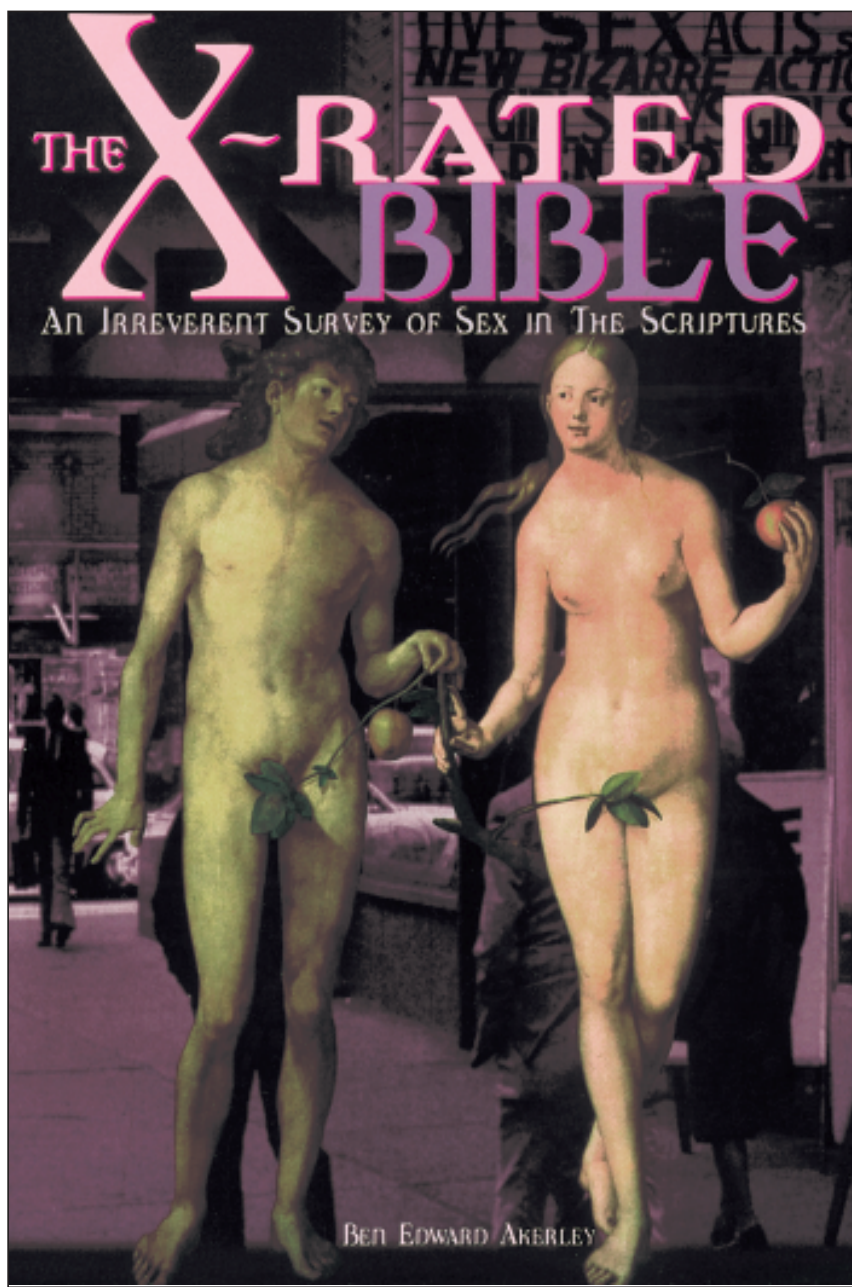
Καὶ τά... τσίγγινα σὸρτς τῶν Καθολικῶν ἱερέων...

Τὰ σεξουαλικά σκάνδαλα ἱερέων καὶ ἱεραρχῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Βοστώνης (Η.Π.Α.) μετεδόθησαν λεπτομερῶς ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε. καὶ τὸ Διαδίκτυο. Ὅπως ἦταν φυσικό, συγκλόνισαν τὴν παγκόσμια κοινὴ γνώμη καὶ προβλημάτισαν γιὰ τὴν ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ ὑπόσταση ὠρισμένων λειτουργῶν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Τὰ βαθυτέρα γενεσιουργὰ αἷτια τῆς ἠθικῆς αὐτῆς κατάπτωσης εἶναι κατὰ κύριο λόγο ὠρισμένα δόγματα τῶν ἰουδαιογενῶν θρησκειῶν, ὅπως τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς, τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, τὰ περὶ Παραδείσου καὶ Κολάσεως καὶ ἄλλες παρωχημένες φαντασιοπληξίες.

Μέσω τῆς Π. Διαθήκης ἐκθειάζεται ἡ ἠθικὴ κατάπτωση καὶ ἡ καταρράκωση τῆς ἀνθρώπινης ἀναπαραγωγικῆς σεξουαλικότητας, ὅπως ἀνάγλυφα ἐκτίθεται στὸ νέο βιβλίον τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου τῆς Ν. Καλιφόρνιας Ben Ed. Akerley, μὲ τίτλο «*The X-rated Bible - An Irrelevant survey of sex in the Scriptures*» καὶ σὲ ἐλεύθερη μετάφραση «Ἀκτινοσκόπηση τῆς Βίβλου - Ἡ ἀπαρίθμηση ἀνευλαδῶν σεξουαλικῶν πράξεων τῆς Ἀγίας Γραφῆς».

Στὸ βιβλίον αὐτὸ (σελ. XIX) ἀπαριθμοῦνται καὶ καταγράφονται σεξουαλικὲς ἀτασθαλίαι μὲ ἀποκαλυπτικὲς λεπτομέρειες, ἀπὸ τίς ὁποῖες θὰ μπορούσε νὰ ἐρυθρίασῃ ὁ κάθε ἀναγνώστης. Τὶς ἀναφέρουμε ὀνομαστικῶς μόνο, διότι ἡ λεπτομερὴς περιγραφὴ τοὺς εἶναι μακροσκελὲς καὶ πληροῖ τίς 250 σχεδὸν σελίδες τοῦ βιβλίου τοῦ καθηγητοῦ Akerley. Σ' αὐτὸ θ' ἀναγνώσουμε λεπτομερῆ περιγραφὴ μὲ ἐπεξηγηματικὰ σχόλια διαφόρων εἰδῶν: 1) αἰμομιξίας, 2) διασμοῦ, 3) μοιχείας, 4) ἀσέμνων ἐπιδείξεων, 5) μαστροπίας, 6) ὁμοσεξουαλικῶν διασμῶν, 7) διγαμίας, 8) τελετουργικῶν περιτομῶν, 9) ἀποπλάνησης νεολαίας, 10) πορνείας, 11) χρήσης ἀφροδισιακῶν φαρμάκων, 12) πορνείας μὲ τὸν διάβολο, 13) καταδικαστέων στερώσεων γυναικῶν, 14) Ἀνταλλαγῆς συζύγων, 15) ἀννανισμοῦ, 16) διαγωνισμῶν γονιμότητος μεταξὺ ἀνδρῶν κ.ἄ.

Ἡ συγκυριακὴ ἀναφορὰ στὰ σκάνδαλα τῆς Βοστώνης τοῦ βιβλίου ποὺ ἀναφέραμε, μᾶς προβληματίζει γιὰ τυχὸν διασύνδεση καὶ ἐξήγησίν των μὲ τὰ σεξουαλικά κείμενα τῆς Βίβλου. Οἱ καθολικοὶ ἱερεῖς ἀποκτοῦν ἀνώτερη πανεπιστημιακὴ μόρφωση σὲ σύγκριση μὲ τοὺς ἱερεῖς ἄλλων θρη-

Το εξώφυλλο του διβλίου του καθηγητῆ Ἀκερλεϋ «Ἀκτινοσκόπηση τῆς Βίβλου», τὸ ὁποῖο σημειώνει μεγάλη κυκλοφορία στὴν Ἀμερική.

Εικόνα 1. (δίλεπε στο κείμενο.)

σκειών π.χ. ὀρθοδόξους, τῶν ὁποίων ἡ μόρφωση εἶναι ἐλλιπής καὶ στοιχειώδης. Ἐξ αὐτοῦ προκύπτει, ὅτι οἱ μορφωμένοι ἱερεῖς κατανοοῦν πλήρως τὶς σεξουαλικές περιγραφές τῆς Βίβλου καὶ ἴσως νὰ ἐπηρεάζωνται εὐκολώτερα ἀπὸ αὐτές.

Ἡ **Εἰκόνα 1** ἀπεικονίζει γελοιογραφία τῆς ἐφημερίδος “New York Post” τῆς 21 Μαρτίου τοῦ 2002. Ὁ σκιτσογράφος ἐκφράζει τὴν οὐσία καὶ τὸ περιεχόμενο τῶν σκανδάλων αὐτῶν μὲ τὴν ἐπιγραφή τοῦ σκίτσου του: «*Ἡ Ἐκκλησία (Ρωμαιοκαθολικὴ) καθιέρωσε νέα ράσα διὰ τοὺς κληρικούς της*». Βλέπομε, ὅτι τὰ ἀπόκρυφα μέλη τοῦ σώματος τῶν κληρικῶν ἐπενδύονται μὲ σιδερένια «*σορτσάκια*», κλειδωμένα ἐρμητικὰ μὲ μεγάλα μεταλλικὰ λουκέττα. Τὰ νέα ἐνδύματα τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ὑπενθυμίζουν μεσαιωνικοὺς χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ «*ἀγνεία*» καὶ ἡ προστασία τῆς τιμῆς τῶν γυναικῶν ἐξασφαλιζόνταν μὲ παρόμοια σύνεργα.

“Ὅλα τὰ ἐγκλήματα «στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ»

Ἡ πιὸ ἐμπεριστατωμένη, βαθεῖα καὶ ἀξιόλογη κριτικὴ στὸ θέμα τῆς ἠθικότητας ὠρισμένων θρησκευτικῶν δογμάτων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας γίνεται ἀπὸ τὸν καθηγητὴ τῆς Βιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης Rishard Dawkins σὲ ἄρθρο του στὸ περιοδικὸ “Free Inquiry Magaz’in” (τεῦχος φθινόπωρου 2002, σελ. 9-14). Ὁ Dawkins ἔγινε παγκοσμίως γνωστὸς μὲ τὸ βιβλίο του τὸ «*Ἐγωιστικὸ Γονίδιο*», μεταφρασμένο καὶ στὴν Ἑλληνικὴ. Γιὰ τὸ βιβλίο του αὐτὸ ἔχει τιμηθῇ μὲ τὸ βραβεῖο Faraday τῆς Βασιλικῆς Ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου. Τὸ βιβλίο ἔχει γυρισθῇ σὲ τηλεοπτικὸ φιλμ ἀπὸ τὸ BCC, τὸ ὁποῖο κέρδισε τὸ βραβεῖο καλύτερης ἐπιστημονικῆς ταινίας· ἔχει δὲ μεταφρασθῇ σὲ πολλὰς ξένες γλῶσσες καὶ εἶναι παγκόσμιος «μπέστ- σέλλερ».

Ὁ Dawkins εἶναι ἐπίσης συγγραφέας τοῦ βιβλίου “The Blind Watchmaker” (Ὁ Τυφλὸς Ὁρολογιοποιός), μεταφρασμένο ἐπίσης καὶ στὴν Ἑλληνικὴ, λόγῳ τοῦ ὁποίου θεωρήθηκε ὁ Δαρβῖνος τῆς ἐποχῆς μας. Στὸ βιβλίο του αὐτὸ γράφει: «*Ὁ Ὁρολογιοποιός... ἢ ἡ συσσωρευτικὴ φυσικὴ ἐπιλογὴ ἢ ἐξέλιξη δὲν ἀποβλέπει στὸ μέλλον καὶ δὲν ἔχει κανένα μακροπρόθεσμο στόχο, καμμία ἀπώτερη τέλεια κατάσταση ποὺ νὰ λειτουργῇ ὡς κριτήριον ἐπιλογῆς, ἀν καὶ ἡ ἀνθρώπινη ματαιοδοξία τρέφῃ τὴν παράλογη ἰδέα, ὅτι τὸ εἶδος μας εἶναι ὁ τελικὸς στόχος τῆς ἐξέλιξης*» (σελ. 98).

Ὁ Dawkins, ἀναφερόμενος στὰ σεξουαλικά σκάνδαλα τῶν Καθολικῶν τῆς Βοστώνης, γράφει στὸ ὡς ἄνω περιοδικό. «*Ὅσον ἀπεχθὴς χωρὶς ἀμφιβολία καὶ ἂν εἶναι ἡ σεξουαλικὴ διαφθορὰ τῶν παιδιῶν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, ὑποθέτω ὅτι αὐτὸ τοὺς κάνει μικρότερο κακὸ σὲ σύγκριση μὲ τὴν διανοητικὴ ζημιὰ, ποὺ τοὺς γίνεται μὲ τὴν ἀνατροφή τους στὸν Καθολικισμό πρὶν ἀπ’ ὅλα... Κανένας δὲν νομίζει, ὅτι τὰ σωματικὰ σεξουαλικά τραύματα τῶν παιδιῶν διαρκοῦν ἐπὶ δεκαετίες· τὰ μετέπειτα ὅμως καταγγελλόμενα πνευματικὰ τραύματα εἶναι μεταγενέστερες ἐπιπτώσεις τῶν*

ἀρχικῶν αὐτῶν τραυμάτων». Ἐν συνεχείᾳ ἀπαριθμεῖ ἅπτα παραδείγματα αὐτῶν τῶν πνευματικῶν παρενεργειῶν καὶ συνεχίζει: «Ἡ οὐσία εἶναι αὐτή. Ἐάν καταγγέλλωμε τὴν μακροπρόθεσμη ζημιὰ πὺν προκαλεῖται στὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν σωματικὴ κακομεταχείριση, γιατί νὰ μὴν καταγγέλλωμε καὶ τὴν μακροπρόθεσμη ζημιὰ πὺν προκαλεῖ ἡ πνευματικὴ πλύση ἐγκεφάλου τῶν παιδιῶν... Γιατί Καθολικοὶ καὶ μὴ νὰ μὴν ἐνωθοῦμε καὶ νὰ καταγγέλλωμε τὴν Ἐκκλησία, γιὰ τὴν ἐφ' ὅρου ζωῆς ψυχολογικὴ ζημιὰ πὺν προκαλεῖ. Ἡ ἀπειλὴ τῆς αἰώνιας κόλασης εἶναι ἓνα ἀκραῖο παράδειγμα πνευματικῆς κακομεταχείρισης ὅπως καὶ ἡ ἀρσενικοκίττα εἶναι μιὰ ἀκραία μορφή σωματικῆς τοιαύτης». ὁ Dawkins καυτηριάζει τὴν διὰ μέσου ψυχολογικῶν ἀπειλῶν καὶ τρομοκρατίας κατήχηση, προῖόν τῶν πὺν ἀκραίων θρησκευτικῶν δογμάτων, κατήχηση ἡ ὁποία εἶναι ἀπείρως πὺν βλαβερὴ ἀπὸ τὴν σωματικὴ κακοποίηση, διότι ἐπενεργεῖ μακροπρόθεσμα καὶ ὑποσκάπτει τὴν πνευματικὴ ὑγεία τῶν παιδιῶν.

Παραθέτω ἐπίσης ἓνα μικρὸ ἀπόσπασμα ἄρθρου τοῦ R. Dawkins ἀπὸ τὸ ὡς ἄνω περιοδικὸ (τ. 18, No. 3, τῆς 30.5.02), τὸ ὁποῖο δανερίζομαι ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα τοῦ Ἰντερνετ (<http://secularhumanism.org/library/fi/dawkins18.3.html>): «Οτιδήποτε κανὸν οἱ ἄνθρωποι, τὸ κανὸν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἰρλανδοὶ ἀνατινάσσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον στὸ ὄνομά του. Οἱ Ἀραβες αὐτοανατινάσσονται στὸ ὄνομά του. Οἱ Ἰμάμηδες καὶ Ἀγιατολάχηδες καταπιέζουν τίς γυναῖκες τους στὸ ὄνομά του. Ἀγαμοὶ Πάπες καὶ παπάδες ἀναταράσσουν τὴν σεξουαλικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων στὸ ὄνομά του. Οἱ Ἐβραῖοι ἱερεῖς κόβουν τὰ λαρύγγια τῶν ζώων καὶ περιτέμνουν στὸ ὄνομά του. Οἱ ἐπιδόσεις τῆς θρησκείας σὲ παρελθούσες ἐποχὲς εἶναι γεμάτες ἀπὸ αἱματηρὲς ἐκστρατεῖες, φρικτὲς ἱεροεξετάσεις, μαζικὴ σφαγὴ τῶν κατακτωμένων, ἱεραποστολὲς τῆς καταστροφῆς τῆς κουλτούρας τῶν λαῶν, νομικὲς ἀντιστάσεις σὲ κάθε νέα ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια... Σὲ τί ὠφελοῦν ὅλα αὐτά. Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀπλὴ: σὲ ἀπολύτως τίποτα. Δὲν δικαιολογούμε νὰ πιστεύουμε, ὅτι ὑπάρχει ὁποιοδήποτε εἶδος Θεοῦ, ἀλλὰ εἴμαστε ἀπόλυτα δικαιολογημένοι νὰ πιστεύουμε, ὅτι οἱ Θεοὶ δὲν ὑπάρχουν καὶ ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξαν. Ὅλα αὐτά εἶναι μιὰ γιγαντιαία σπατάλη χρόνου, σπατάλη ζωῆς. Θὰ ἦταν ἓνα ἀστεῖο παγκοσμίων διαστάσεων, ἐὰν ὅλα αὐτά δὲν ἦταν τόσο τραγικά».

Οἱ ἀπόψεις αὐτὲς στὸν ἐπικρατοῦντα κοινωνικο-ἰδεολογικὸ δρόμο τῆς ἐποχῆς μας, ἐναρμονίζονται ἀφ' ἑνὸς μὲν μὲ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ προσωκρατικὴ φιλοσοφία τοῦ «ἐσωσυμπαντικοῦ Θεοῦ - ἀνθρώπου» μὲ ὑπέρτατες πνευματικὲς καὶ σωματικὲς ἀρετὲς καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ τὴν ἀπόρριψη τοῦ «ἐξωσυμπαντικοῦ Θεοῦ», ἐκφραζόμενη διὰ τῆς καὶ ἐπιστημονικὰ ἀποδειγμένης ρήσης τοῦ Ἡρακλείτου: «Κόσμον τόνδε τὸν αὐτὸν ἀπάντων οὔτε τίς Θεῶν οὔτε ἀνθρώπων ἐποίησεν, ἀλλ' ἦν αἰεὶ καὶ ἔστιν καὶ ἔσται πῦρ αἰεῖζων, ἀπτόμενον μέτρα καὶ ἀποσβεννύμενον μέτρα» (Ἀπ. 30).

Δρ Ἰωάν. Κυπαρισσός

Ο ΑΓΙΟΣ, ΜΕΓΑΣ, ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ... ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

‘Ο γεννήτορας του σημερινού καισαροπαπισμού

‘Ο επίσκοπος Καισαρείας Ευσέβιος (γενν. τὸ 265 μ.Χ.) εἶναι συγγραφέας τριῶν κυρίως ἔργων. Ἡ «*Εκκλησιαστικὴ Ἱστορία*» βέβαια εἶναι τὸ πιὸ ἀξιόλογο, γιατί διασφίζει μαζί με τὴν ἱεραρχία τῶν θρόνων τὴν ἱστορικὴ ὑπαρξὴ τῶν πόλεων, ποὺ ἦσαν ἐπικέντρα ἐκκλησιαστικῆς - ἐπισκοπικῆς δράσεως. Δεύτερο συγγραφικὸ ἔργο του ὡς συμβούλου στὴ θρησκευτικὴ Κωνσταντινεία πολιτικὴ εἶναι τὸ «*Εἰς Βίον τοῦ Κωνσταντίνου*», ὅπου ἀντὶ ἱστορικῶν γεγονότων παραθέτει ὁμιλίες του «*Υπὲρ τῶν θεοστέπτων καὶ θεοφόρων Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης*». Τὸ τρίτο ἔργο του, «*Παπτοδαπὴ Ἱστορία*», ἀποτελεῖ συγκομιδὴ περιγηγητικῶν ἐντυπώσεων ἀπὸ διάφορες ἐπισκέψεις του καὶ πληροφορίες ποὺ εἶχε συγκεντρώσει γιὰ «*ἀλλοδαπὲς περιοχάς*».

Γιὰ νὰ ἔχουμε μιὰ ἰδέα περὶ τῆς ποιότητος τῶν ἔργων τοῦ Εὐσεβίου, παραθέτουμε τὶς ἀπόψεις περὶ αὐτοῦ τοῦ σπουδαιότερου ἱστορικοῦ τῆς «*Εκκλησιαστικῆς Ἱστορίας*» καὶ καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας τῶν χριστιανικῶν δογμάτων στὴν πολύφημη φιλοσοφικο-θεολογικὴ σχολὴ τῆς Τυβίγγης Ἀντολφ Χάρνακ, ὅπως αὐτὲς ἀναλύονται στὸ κλασικὸ πλέον ἔργο του «*Di Mission und ausbreitung des Christentums*» (= Ἡ ἀποστολὴ καὶ ἡ ἐξάπλωση τῆς χριστιανοσύνης στοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνες τῆς). Ὁ καθηγητὴς κρίνοντας τὴν ἐκκλησιαστικὴ πολιτικὴ τοῦ Κωνσταντίνου λέγει, ὅτι «*ἔθεσε τὶς βάσεις τῆς βυζαντινῆς θεοκρατίας...*», καὶ ὅτι ὁ ἐκκλησιαστικὸς μυστικοσύμβουλός του Εὐσέβιος, ὁ Ἐπίσκοπος Καισαρείας, «*μετὰ τὴν δουλοπρεπῆ κείμενά του ἀντὶ νὰ φωτίξῃ, σκότιζε τὰ διανοήματα τοῦ καλοπροαίρετου γιὰ τὸ Χριστιανισμὸ αὐτοκράτορα*». Τὰ ἴδια λέγει καὶ ὁ δικός μας ἐκκλησιαστικὸς ἱστορικός, ἀρχιμανδρίτης Βασίλειος Στεφανίδης, ὁ ὁποῖος ἀποφαίνεται ὡς ἐξῆς γιὰ τὴ συγγραφικὴ προσφορὰ τοῦ Εὐσεβίου: «*Σκοπίμως ἢ ὅχι ὁ Εὐσέβιος δὲν ἐσεδάσθη τὴν ἱστορικὴν ἀλήθεια, ἰδιαιτέρως εἰς τὰ περὶ τοῦ πολυταράχου βίου τοῦ Κωνσταντίνου Α΄*» («*Εκκλησιαστικὴ Ἱστορία*», ἐκδόσεις «*Ἀστὴρ*» Παπαδημητρίου, 6᾽ ἐκδοση).

Ἀπομονώνουμε ἓνα ἐξώφθαλμο παράδειγμα, γνωστὸ σ’ ὅλους τοὺς ἱστορικοὺς τῆς ρωμαιο-βυζαντινῆς Κωνσταντινείας περιόδου, ἡ ὁποία τελειώνει μετὰ τὸ θάνατο τοῦ μετανόησαντος γιὰ τὰ πολλαπλὰ του ἐγκλήματα, ὅπως ἀκριδῶς καὶ ὁ διάδοχος ποὺ «*ὅταν γεράσῃ γίνεται καλογεράκι*». Ἔτσι καὶ ὁ αὐτοκράτορας Κώνστας Χλωρὸς ἐγκαινίασε τὴ μακροβίω - καὶ μέχρι σήμερα ἰσχύουσα - «*Βαθυλάνεια αἰχμαλωσία*» τῆς Ἐκκλησίας. Στὰ ἐγκαίνια τῆς «*Νέας Ρώμης*» ἢ «*Νέας Σιών*» ἡ Κωνσταντινούπολις (330 μ.Χ.) ὡς ὁμιλητῆς ὠρίσθηκε ὁ αὐτοκρατορικώτερος τῶν ἐπισκόπων Εὐσέβιος, ὁ ὁποῖος δὲν μίλησε δυστυχῶς τὴ γλῶσσα τῆς ἀλήθειας, ἀλλὰ κολάκηνεσε τὰ «*μιξοδόρβα*» ἡθῆ τοῦ Κωνσταντίνου Χλωροῦ, ποὺ παρέμεινε «*Ἰσόδιος κατηχούμενος χριστιανο-πολυθεϊστής, χωρὶς ποτὲ νὰ βαπτισθῇ*». Ὁ ἐν λόγῳ αὐτοκράτορας ὑπῆρξε ὁ «*ἀσυγχώρητος δολοφόνος τῆς συζύγου του φάντας, τοῦ γιου τοῦ Κρίσπου, τοῦ γυναικάδελφου του καὶ ἄλλων δέκα περιίπων ἐμπιστων θαλαμηπόλων καὶ φρονιῶν του, ἐπειδὴ τοὺς ὑποψιαζόταν ὅτι συνωμοτοῦν ἐναντίον του*», γράφει ὁ Gibbon στὸ ἔργο του «*Ἀνοδος καὶ Πτώσις τοῦ Ἀνατολικοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους*». Ὅλ’ αὐτὰ

Ὁ Μέγας εὐεργέτης τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι δολοφόνησε τουλάχιστον 15 συγγενεῖς του, σύμφωνα με τοὺς χριστιανοὺς εὐνοοῦμένους του ἱστορικούς. Στὴ φωτογραφία ρωμαϊκὴ προτομὴ τῆς ἐποχῆς.

δὲν τὰ γνώριζε ἄραγε ὁ πανιερώτατος ἀλλὰ γλοιώδης ἐπίσκοπος Καισαρείας, ὁ ὁποῖος ἀνέκλυψε ὡς «Ἰσαπόστολον» καὶ «ἅγιον» τὸν Κωνσταντῖνο Α'; «*Ἡ πρόσκαιρη ὁμῶς λάμψη τῶν ἀξιωματίων καὶ ἡ ψευδαισθήσεις τῆς ἐξουσίας*» φθείρουν ἀπόλυτα, σύμφωνα με τὴ διβλικὴ ρήση.

Εἶναι γνωστό, ὅτι στὰ βυζαντινὰ χρόνια «*ὑπῆρχε καὶ δροῦσε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ (330 μ.Χ.) μέχρι τὴν ἀποφράδα ἡμέρα τῆς Ἀλώσεως (1453 μ.Χ.), δηλαδή ἐπὶ 1123 ἔτη, μιὰ σκοτεινὴ καὶ ἄγνωστη παραεξουσία, ποὺ 'χε στὴν ὑπηρεσίᾳ τῆς πλῆθος συμμοριῶν. Οἱ δυνάμεις αὐτές, ἂν καὶ ἄγνωστες καὶ σκοτεινές, ἐξεπήγαζαν ἀπὸ τίς τάξεις τοῦ κλήρου, ποὺ ἐνεργοῦσε πάνω ἀπὸ νόμους, ἀρχές καὶ σχήματα...*».

Οἱ ὀχλοκρατούμενες καὶ καταπιεσμένες μᾶζες ἐπαιρναν ζωὴ καὶ ὑπόσταση κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ κλήρου καὶ κυρίως τῶν ὑψηλόβαθμων (Θεοφίλου, Κυρίλλου, Σχολαρίου...), οἱ ὁποῖοι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν καταδικασθῇ γιὰ τὴν αὐταρχικὴ, δεσποτικὴ πολιτικὴ τους. Τὰ συντάγματα ὁμῶς τῆς κάθε ἐποχῆς περιλαμβάνουν κάποιο ἄρθρο, ποὺ ὄχι μόνο καλύπτει ἀλλὰ καὶ καθαγιάζει τὸ σκοτεινὸ ρόλο τους ὅπως γιὰ παράδειγμα τὸ σημερινό, ποὺ ὀρίζει: «*Ἐπίσημος θρησκεία (κρατικὴ ἀποδομένη) εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (δηλαδή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Χριστοδούλου Α' καὶ τῶν κατετανάντων του)*»... Ἡ ἀντιμετώπιση τῆς ἀλλοπρόσας παπο-καισαρικῆς πολιτικῆς, ποὺ ἐπιβλήθηκε ἀπὸ τὴν συμμαχία τοῦ «Καισαρο-πάπα» Ἀγίου Κωνσταντίνου καὶ τοῦ Εὐσεβίου (καὶ διακρίνεται γιὰ τὴν εὐφύβια καὶ τὴν διορατικότητά της), πρέπει ν' ἀποκαλυφθῇ κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν, ἀφοῦ θὰ 'χῃ δημιουργηθῇ ἓνα διαφωτισμένο ἐκκλησίασμα, νὰ ὑποχρεωθῇ ν' ἀκολουθήσῃ τίς δημοκρατικὲς καὶ συνταγματικὲς διαδικασίες, ἐγκαταλείποντας ὀριστικὰ τίς αὐταρχικὲς καὶ δεσποτο-καθολικὲς μεθόδους. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λέμε πῶς ἔχουμε δημοκρατικὸ πο-

λίτευμα και να λειτουργή ταυτόχρονα μέσα στους κόλπους του ή «Εὐσέβειο-Κωνσταντίνηα» δεσποτοκρατία. Σήμερα έχουμε ένα «κράτος ἐν κράτει» ἐκκλησιαστικό κατεστημένο, με ιεροκρατικές ἐξουσίες και μεθόδους, γεγονός που ἀποτελεῖ φαλκίδευση τῆς Δημοκρατίας. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἀγωνισθοῦμε, ὥστε ἡ θρησκευτικὴ ἐξουσία τοῦ τόπου μας νὰ αὐτοπεριορισθῇ στὰ «Interna Corporis» τῶν τριῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων, ὅπως ὁ Χάρνακ, ὁ Στεφανίδης, ὁ Μακράκης καὶ ὁ Καΐρης ὑποστηρίζουν ἀπὸ τὶς παλαιότερες γενεές, καὶ ὁ Ροΐδης, ὁ Λασκαράτος, ὁ Μπαλάνος καὶ ὁ Καζαντζάκης ἀπ' τὶς νεώτερες.

Τὸ χριστιανο-παγανιστικὸ δίδυμο Κωνσταντίνου - Εὐσεβίου, ποὺ χάραξε αὐτὴν τὴν Ρωμαιο-βυζαντινὴ πολιτικὴ, ἡ ὁποία κρατᾷ χίλια ἑπτακόσια χρόνια περίπου, καιρὸς εἶναι νὰ πάρουν τὴ θέση ποὺ τοὺς ἀξίζει. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε τὴν χριστιανικὴ «μεγαλο-κωνσταντίνηα» στάση καὶ πολιτικὴ, τὴν ὁποία χαρακτηρίζουν τὰ ἑξῆς:

1. Ὁ φιλοπόλεμος αὐτὸς τύπος κατέσφαξε μιὰ δωδεκάδα τουλάχιστον «οἰκείων καὶ συγγενῶν του». Μᾶς λένε πὼς μετανόησε, ὅμως τί σημαίνει αὐτό; «Νὰ σὲ κάψω Γιάννη μ', νὰ σ' ἀλλεῖψω λάδι», καθὼς λέγει ὁ σοφὸς λαὸς μας;

2. Ὁ Ἐπίσκοπος Καισαρείας Εὐσέβιος γράφει ὑποκριτικά: «ὄραμα εἶδε τ' ἀφεντικό του στὸ γαλάζιο οὐράνιο θόλο: ἓνα ὀλόχρυσο σχῆμα σταυροῦ μετὰ τὴν ἐπιγραφή «ἐν τούτῳ νίκα»! Αὐτὴν τὴν κουτοπόνηρη καὶ λαϊκίστικη μεγαλοκωνσταντίνηα ἀπάτη τὴν ἔχουμε 1700 χρόνια περίπου ὡς ἐπίσημη ἰδεολογία καὶ αὐτὴν τὴν δόλια πολιτικὴ ἐνσταλάζουμε στὰ παιδιά μας ἀπὸ τὸ νηπιαγωγεῖο μέχρι καὶ τὸ πανεπιστήμιο, πρᾶγμα ποὺ συγκρούεται μετὰ τὴν ἐπίσημη κρατικὴ ἰδεολογία τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

3. Ὁ ἐν λόγῳ αὐτοκράτορας, ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος, ἀναμείχθηκε σὲ πολὺ λεπτὰ θεολογικὰ θέματα (ἐξ οὗ καὶ «Τραχηλάς»), τὰ ὁποῖα ἀδυνατοῦσε νὰ κατανοήσῃ – ὅπως γιὰ παράδειγμα τὶς φιλοσοφικο-θεολογικὲς διαφορὲς ἀνάμεσα στὸ «Ὁμοούσιο» καὶ «Ὁμοιούσιο» Ἀριανῶν καὶ Ὁρθοδόξων – μ' ἀποτέλεσμα νὰ παλαντζάρῃ πότε ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ καὶ πότε ἀπ' τὴν ἄλλη, σφάζοντας ὅμως σταθερὰ καὶ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη...

4. Γιὰ νὰ ἐξουσιάζῃ μὲ πιότερη σιγουριά, δημιούργησε τὰ στρατόπεδα τῶν εἰκονολατρῶν καὶ εἰδωλο-λατρῶν, ὥστε νὰ τρώγονται μεταξύ τους κι αὐτοὶ νὰ κυθερνᾷ ἀπερίσπαστος. Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα, ὅλη αὐτὴ ἡ βρώμικη πολιτικὴ ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργῇ καὶ σήμερα ἀκόμη στὸν τόπο μας. Γι' αὐτὸ καὶ εἶν' ἀνάγκη κάθε ἐχέφρονas, φιλελεύθερος καὶ δημοκρατικὸς πολίτης ν' ἀναλάβῃ τὶς εὐθύνες του καὶ ν' ἀρχίσῃ ἀσυνμίδιστο ἀγῶνα «ἐκ τοῦ συστάδην» γιὰ τὸ χωρισμὸ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας. Τὰ στραβά καὶ τ' ἀνάποδα τῆς πολιτικῆς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ποὺ ἰσχύουν καὶ σήμερα στὴν Ἐκκλησία μας καὶ ἀποτελοῦν τροχοπέδη κι ἀνασταλτικὸ παράγοντα γιὰ κάθε πολιτιστικὴ καὶ κοινωνικὴ πρόοδο, ἀνάγκη νὰ ἀναθεωρηθοῦν καὶ ν' ἀποβληθοῦν.

Ὁ καισαρο-παπισμὸς εἶν' ἐπαίσχυντο σχῆμα, γιατί εἶναι πέρα ἀντιδημοκρατικὸ κι ἀντιλαϊκὸ, ἀφοῦ ἀναδεικνύει τὴν Ἐκκλησίαν «ὡς κράτος ἐν κράτει» (βλέπετε καὶ τὸ διβλίο μου «Οἱ πέντε μεγάλες θρησκείες»). Ἀνάγκη λοιπὸν διαχωρισμοῦ Κράτους - Ἐκκλησίας. Τί ἐπέτυχε ὁ Κωνσταντῖνος Χλωρὸς μετὰ τὶς θεοκρατικὲς καὶ ἐξουσιαστικὲς του σχέσεις; Ἐπέτυχε τὸ νὰ μὴν γνωρίζῃ κανεὶς, οὔτε νομικοὶ ἀκόμη, ποῦ τελειώνει τὸ Κράτος καὶ ποῦ ἀρχίζει ἡ Ἐκκλησία... Αὐτὴ εἶναι ἡ Κωνσταντίνηα κληρονομία: προνόμια καὶ παραχωρήσεις στοὺς δεσποτάδες τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ στοὺς μελανοχίτωνες γενικά, πρᾶγμα ποὺ ὤθησε στὸ μοναχισμὸ 150 χιλιάδες (κάποτε) πολῖτες τοῦ Βυζαντίου, οἱ ὁποῖοι μετεβλήθησαν σὲ ροπαλοφόρους τυράννους τοῦ κοσμάκη, τοὺς γνωστοὺς «ταυροαδάδες» ποὺ καθάλλικευαν ἀγριεμένους ταύρους καὶ μετέβαιναν στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ στὶς ἄλλες πόλεις καὶ ἔκαναν τὰ πάντα «γυαλιὰ καρφιά». Ἴδου τὸ «γιατί Τούρκεψε τὸ Βυζάντιο», ὅπως ἀναλυτικὰ ἐξηγῶ στὸ ὁμώνυμο Βιβλίο μου (αὐτοέκδοση, 1975).

Δρ Γεώργιος Μουστάκης
Καθηγητῆς Θεολογίας

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ

«Πιστοί» ὑπὲρ «ἀπίστων»

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀνακοίνωσε πρόσφατα, πὼς δὲν θὰ ἀντιταχθῇ στὴ δημιουργία τεμένους στὴν Ἀθήνα, τὸ ὁποῖο θὰ ἐξυπηρετῇ τὶς λατρευτικὲς ἀνάγκες τῶν Μουσουλμάνων. Ἐξέφρασε ὅμως τὴν ἀπόλυτη διαφωνία της στοῦ αἵτημα γιὰ ἴδρουση «Κέντρον Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν», ἐπειδὴ, ὅπως λένε, φοβοῦνται τὴν ἄσκηση προπαγάνδας καὶ προσηλυτισμοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἰσλάμ.

Σίγουρα δὲν μᾶς πείθουν γιὰ τὴν εὐλικρίνειά τους οἱ εὐσεβεῖς ρασοφόροι, ὅταν ἀνακοινώνουν τέτοιες ἀποφάσεις. Διότι ἓνα τέμενος στὴν Ἀθήνα, πού θὰ συγκεντρῶνῃ δεκάδες ἢ καὶ ἑκατοντάδες χιλιάδες Μουσουλμάνων, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀσκῇ μικρότερης ἐκτασης προπαγάνδα ἀπὸ ἓνα κέντρο σπουδῶν. Μᾶλλον ἄλλῃ κατάστασιν ἐπιθυμοῦν νὰ δημιουργήσουν: Τὸ τζαμί θὰ «νομιμοποιήσῃ» τὴν μουσουλμανικὴ θρησκεία στὴν Ἑλλάδα καὶ σίγουρα θὰ ἐγείρῃ θρησκευτικὰ πάθη, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν πολυπόθητη συσπείρωσι τοῦ χριστιανικοῦ ποιμνίου, ἐνῶ ἀντίθετα ἓνα «Κέντρο Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν» τὸ ἐλάχιστο πού θὰ κάνῃ, εἶναι νὰ δείξῃ τὴν ἀδελφικὴ συγγένεια τῶν δύο θρησκειῶν, τέκνων τοῦ πατρὸς Ἰεχωῦδ᾽ καὶ τότε τὰ πράγματα δυσκολεύουν...

Π.Α.Κ.

Περιούσια πιτσιλίσματα λάσπης

Πιθανὸν νὰ σᾶς σταλῇ στοῦ σπίτι σας, χωρὶς νὰ τὸ ἔχετε ζητήσῃ. Ἐμφανίζεται ὡς περιοδικό. Ἡ «εἰδικότητά» του; «Ἐπιθεωρεῖ» τὶς ἐκδόσεις πού ἐκτίθενται στὶς προθήκες τῶν ἐλληνικῶν βιβλιοπωλείων. Δὲν ἔχει διευθυνση. Δὲν ἔχει τηλέφωνο. Ἀποστέλλεται κατὰ χιλιάδες σὲ ἀκούσιους παραλήπτες «ἐντελῶς δωρεάν», ἂν καὶ πρόκειται γιὰ ἐξαιρετικὰ πολυδάπανη πολυσέλιδη ἐκδόσι μὲ πανάκριβο χαρτί, τυπωμένη ὁλόκληρη σὲ τετραχρωμία. Ἰδιοκτήτης, ἐκδότης, διευθυντής, συνεργάτες; Ἄγνωστοι, κρυπτόμενοι ἅπαντες πίσω ἀπὸ ἓνα καὶ μόνο ὄνομα, πού, ὅπως ἔλεγαν οἱ παλαιότεροι, «δὲν τὸ γνωρίζει οὔτε ὁ θυρωρὸς τῆς πολυκατοικίας τους».

Μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ὑπογράφεται κι ἓνα ὁλοσέλιδό του, ὅπου ὁ «Δ» φιγυρονάρεi πρῶτος μεταξὺ τῶν ἐκδόσεων τοῦ «ἐλλαδεμπορίου» (ἂν καὶ ὅλοι ξέρον – καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μυστηριῶδες ἔντυπο τὸ ἀναφέρει ἐπίσης – ὅτι ὁ «Δ» πρῶτος κατήγγειλε καὶ καταγγέλλει συνεχῶς τὸ θλιβερὸ φαινόμενο τοῦ «ἐλλαδεμπορίου»). Τὸ πρόβλημα τοῦ ἀσχολούμενου αὐτόκλητα καὶ τζάμπα μὲ τὶς ἐλληνικὲς ἐκδόσεις ἐντύπου; Τὸ ὁμολογεῖ εἰρωνικὰ μὲν, ἀλλὰ καθαρὰ: Ἐπειδὴ, τὸ μόνο πού ἀκόμη δὲν γράψαμε, εἶναι ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν ἀνακαλύψει καὶ τὸν ἀξονικὸ τομογράφο!

Ἄχ! αὐτοὶ οἱ τρισκατάρατοι ἀρχαῖοι Ἕλληνες! Πόσα πιτσιλίσματα λάσπης δέχτηκαν γιὰ χιλιάδες χρόνια – καὶ πόσα, θὰ δεχθοῦν ἀκόμη! – ἀπὸ τὴν ἴδια πάντοτε περιούσια πηγὴ λάσπης...

Γ.Σ.Π.

Οἱ Ἀμερικανοί, οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ ὁ Ὅμηρος

Ἡ χολιγουντιανὴ ἐταιρία Warner Bros μὲ μία πολυδάπανη ὑπερπαραγωγή ἀποφάσισε νὰ μεταφέρει τὴν ὁμηρικὴ «Ἰλιάδα» στὶς κινηματογραφικὲς αἰθουσες. Ἔχει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον νὰ δῇ κανεὶς μέσα ἀπὸ τὴν κινηματογραφικὴ ἀπόδοσι τοῦ Τρωικοῦ Πολέμου, τί ἰδεολογικο-πολιτικὰ μηνύματα θὰ ἐπιδιώξῃ νὰ περάσῃ στοῦ παγκόσμιου κοινὸ ἢ ἀμερικανικὴ πλανηταρχία.

Πάντως τὸ θετικὸ τῆς ὑπόθεσις εἶναι, πὼς ἡ σκηνοθεσία τῆς ὑπερπαραγωγῆς ἀνατέθηκε στοῦ Γερμανοῦ σκηνοθέτη Β. Πέτερσεν, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὴν ἐξῆς δήλωσι: «Ἐμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι γνωρίζουμε καλύτερα τὸ ἔργο τοῦ Ὀμήρου ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς. Λογικὸ ἦταν λοιπὸν ἡ ταυνία νὰ ἀνατεθῇ σ' Εὐρωπαῖο σκηνοθέτη».

Μένει νὰ δοῦμε ἐμπρόκτως τὴν ἔμμεση ὑπόσχεσι τοῦ Β. Πέτερσεν γιὰ ἱστορικὴ ἀξιοπιστία τῆς ταυνίας, καθ' ὅτι ὡς σημεῖρα τὸ Χόλγουντ ἔχει κάνει τὴν ἱστορία... σαλάτα κι ὄχι δεδαίως ἀπὸ ἄγνοια.

Καὶ κάτω ἀκόμη πρὸς ἐνημέρωση: τὰ γυρίσματα ξεκινοῦν τὸν Ἀπρίλιο καὶ τὸν Ἀχλλέα θὰ ἐρμηνεύσῃ ὁ Ἀμερικανὸς Μπράντ Πίτ.

Π.Α.Κ.

«Μυθωδία» ἐνοχλητική

Δὲν γνωρίζω γιὰ ποιοὺ λόγους ἡ ΝΑΣΑ ἐπέλεξε τὸν Βαγγέλη Παπαθανασίου ὡς μουσικοσυνθέτη γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ ἔργου μουσικῆς κάλυψης τῆς διαστημικῆς ἀποστολῆς στὸν πλανήτη Ἄρη, οὔτε γνωρίζω γιατί ὁ συνθέτης συνέθεσε «ὅ,τι προέκυψε» καὶ γιὰ ποιοὺ λόγους ἐπέλεξε τὴν ἀρχαία Ἀθήνα (κυριολεκτικῶς) γιὰ τὸ ὀπτικοακουστικὸ συνανλιακὸ θέαμα ποὺ προσέφερε.

Ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα δὲν καταλαβαίνω, γιατί ἐκδηλώθηκαν ὅλες αὐτὲς οἱ ἀντιδράσεις στὸ οἰκονομικὸ τίμημα τῆς ὑπερπαραγωγῆς αὐτῆς, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὑπῆρξε ἓνα ὑπέροχο πολιτιστικὸ ἀποτέλεσμα οἰκονομικῆς ἐμβέλειας: τὴ στιγμὴ ποὺ ἀμύθητα ποσὰ κατασπαταλῶνται παγκοσμίως γιὰ ρεμούλες, γιὰ ὅπλα, γιὰ ναρκωτικὰ καὶ γιὰ ὅσα ἄλλα εἶδη ἀπανθρωπιᾶς. Καταλαβαίνω ὅμως, ὅτι κάποιο ἰδιαίτερο νόημα ἔχει ἡ «Μυθωδία» καὶ κάποια εὐρηματικὴ σημασία κατέχει ὁ τρόπος καὶ ὁ χρόνος της. Σίγουρα δὲν εἶναι τυχαῖα ὅλα αὐτά.

Α.Μ.

Ἱερὸς ἐπενδύσεις

Ἡ ἐλλαδικὴ Ἐκκλησία ἀνταποκρινόμενη στὰ «κελεύσματα τῶν καιρῶν» φαίνεται νὰ μπαίνει γιὰ τὰ καλά στὸν κόσμο τῆς οἰκονομίας καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων. Ἄλλωστε διαθέτει καὶ ἄφθονο ρευστὸ καὶ βεβαίως ἀμύθητη περιουσία. Αὐτὸ ποὺ τελευταίως ἀποκαλεῖ «ἄξιοποίηση ἀκίνητης ἰδιοκτησίας», μεταφράζεται σὲ ἀνάπτυξη τουριστικῶν κυρίως ἐπιχειρήσεων καὶ ἀνέγερση μεγάλων ξενοδοχειακῶν μονάδων. Ἦδη ἔχει ἀποφασίσει τὴν ἀνέγερση ἐνὸς γιγάντιου ξενοδοχειακοῦ συγκροτήματος στοὺς πρόποδες τοῦ Ἀνκαδητοῦ, στὸ χωρὸ ποὺ παλαιότερα στεγαζόταν τὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο Ἀθηνῶν, πλησίον τοῦ Ναυτικοῦ Νοσοκομείου. Παρὰ τὸ ὅτι ἡ ἀνέγερση ξενοδοχείου στὸ συγκεκριμένο χωρὸ παραβαίνει τὸν πολεοδομικὸ κανονισμό (ἐφημ. «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» 23-2-2003), ἐν τούτοις οἱ ἅγιοι πατέρες ἔλαβαν ἤδη ἀδεια κατεδάφισης τῶν παλαιῶν κτισμάτων.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἐλάχιστοι Ἕλληνες ἀναρωτιοῦνται σήμερα, μὲ ποιοὺ δικαίωμα αὐτὸς ὁ γιγάντιος ὀργανισμὸς κατέχει σχεδὸν ὅλη τὴν ἐθνικὴ γῆ, αὐτὴ ποὺ κάποιοι μὲ τὸ αἶμα τους ἐλευθέρωσαν (καὶ μάλιστα ἀφωρισμένοι καὶ καταραμένοι), ἐνῶ ταντόχρονα διὰ τῆς μισθοδοσίας καὶ τῶν λοιπῶν ἐπιχορηγήσεων, ἀπομνύει καὶ μεγάλο μέρος τοῦ ὑπόλοιπου ἐθνικοῦ πλούτου.

Νά, γι' αὐτὴν τὴ ρωμιοσύνη μιλάμε...

Π.Α.Κ.

Κίνδυνος δημιουργίας κοινωνικοῦ ζητήματος

Ἀρκετὰ περιοδικὰ καὶ διδλία ποὺ ἐκδίδονται σήμερα, στηρίζονται ἀποκλειστικὰ εἴτε στὰ πρωτότυπα θέματα ποὺ «ἔπιασε» ὁ «Δ», εἴτε στὴν ἐν μέρει ἀναδημοσίευση τῶν πρὸ 10, 15 καὶ 20 ἐτῶν δημοσιευθέντων στὸ «Δ» ἄρθρων καὶ ἐρευνῶν εἴτε στὸ φραστικὸ ἀναμίσγμά τους (καὶ οἱ τρεῖς αὐτὲς περιπτώσεις στοιχειοθετοῦν τὰ ποινικὰ καὶ ἀστικά ἀδικήματα τῆς κατηγορίας «λογοκλοπία») εἴτε φθάνουν στὸ σημεῖο τῆς «φωτογραφικῆς» ἀνατύπωσης ὁλόκληρων κειμένων μας (ἀδίκημα κλειψιτυπίας), χωρὶς νὰ λένε οὔτε λέξη γιὰ τὸ πόθεν τὰ «ξεσηκόνουν».

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἔχει πάρει τέτοιες διαστάσεις, ποὺ πραγματικὰ βρισκόμαστε μπροστὰ στὸ δίλημμα, ἢ νὰ μὴνύσουμε καὶ νὰ ἐναγάγουμε ἀρκετὲς δεκάδες «ἐκδότες» καὶ «συγγραφεῖς» – «ἀρθρογράφους», ἢ νὰ ἀφήσουμε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς νὰ δγάζουν τὸ ψωμάκι τους, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἀγνοία ἢ τὴν ἀφέλεια τῶν ἀνυποψίαστων μαζῶν ποὺ «ἀρμέγουν». Μέχρι στιγμῆς δὲν ἀκολουθήσαμε τὴ δικαστικὴ ὁδὸ, φοβούμενοι –λόγῳ τῶν ἀπίστευτων διαστάσεων ποὺ ἔχει λάβει ὁ τρόπος αὐτοῦς ἀποκτήσεως τῶν πρὸς τὸ ζῆν καὶ τῆς «αἴγλης»– μήπως δημιουργηθῇ κοινωνικὸ ζήτημα ἀνεργίας.

Γ.Σ.Π.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ:

«ΕΙΜΑΙ ΕΛΛΗΝΑΣ ΟΧΙ ΡΩΜΙΟΣ. – Ο ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ ΠΕΡΑΣΕ ΠΙΑ ΓΙΑ ΜΑΣ»

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΓΕΜΑΤΗ ΣΚΛΗΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Ο Νίκος Καλογερόπουλος θεωρείται κατά γενικήν παραδοχή ως ένας από τους σημαντικότερους και δημοφιλέστερους σύγχρονους Έλληνες ήθοποιους. Ἀφορμή για τὴ συνέντευξη αὐτὴ ἔδωσαν τόσο οἱ θαρραλέες θέσεις – πὺν συχνὰ παίρνει δημόσια ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας – ὅσο καὶ ἡ εἰδηση ὅτι ἐτοιμάζει μίαν θεατρικὴ παράσταση μὲ τίτλο: «Οἱ Κυνικοὶ Ξανάρχονται» μὲ σενάριο καὶ σκηνοθεσία δικὰ του. Συναντηθήκαμε στὸ χωρὸ, ὅπου γινόταν ἡ πρόβα καὶ δέχτηκε νὰ μᾶς μιλήσῃ, ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ παρακολουθήσωμε πρῶτα ὅλο τὸ ἔργο. Ἡ δίωρη πρόβα μᾶς ἄφησε τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις καὶ μπορούμε νὰ δεβαιώσουμε, ὅτι «οἱ Κυνικοὶ» του ἀποτελοῦν μίαν ἀπὸ τὶς οὐσιαστικότερες παραστάσεις πὺν ἔχουμε δεῖ ποτέ, διότι συνδυάζονται πετυχημένα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχαίας κωμωδίας μὲ τὴ σύγχρονη πραγματικότητα.

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΩΣ

Ἡ διαχρονικότητα τοῦ ἑλληνικοῦ Ὅρθου Λόγου καὶ οἱ σκληρὲς ἀλήθειες πὺν πραγματεύεται, καθιστοῦν τὸ ἐν λόγῳ ἔργο τὴν πὺδ πετυχημένη ἴσως ἀπόπειρα ἀναβίωσης τοῦ ἀρχαίου θεατρικοῦ πνεύματος μὲ σύγχρονο κείμενο. Λογικὸ εἶναι λοιπὸν ἡ πρώτη μας ἐρώτηση νὰ «ἀνήκῃ» στοὺς Κυνικούς:

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ἐτοιμάζετε θεατρικὴ παράσταση μὲ τίτλο «Οἱ Κυνικοὶ Ξανάρχονται». Γιατί διαλέξατε ὡς θέμα σας τοὺς Κυνικούς;

Ν. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ: Πιστεύω, ὅτι αὐτὴ τὴ χρονικὴ στιγμή πὺν δίνουμε, ὁ λόγος τῶν Κυνικῶν εἶναι ὅ,τι πὺδ σύγχρονο καὶ ἐπιβεβλημένο ν' ἀκουστῇ. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς ἐπέλεξα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοὺς Κυνικούς τοὺς κουβιάω μέσα στὴ ψυχὴ μου.

ΕΡΩΤ.: Στὸ ἔργο σας ἔχετε καταφέρει μ' ἐπιτυχία ἓνα ταξίδι στὸ χρόνο, ὅπου ὁ λόγος τοῦ χθὲς ἀνταποκρίνεται στὸ σήμερον. Πιστεύετε, ὅτι ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται κι ἔτσι μπορούμε νὰ διδαχτοῦμε ἀπ' τὸ παρελθόν;

Ν.Κ.: Βέβαια! Ἄν ἔχουμε διδαχτῇ τὴν ἱστορία μας, θ' ἀποφεύγουμε λάθη τοῦ παρελθόντος. Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι ἀπαραίτητο καὶ ἀναγκαῖο ὅλοι οἱ λαοὶ νὰ γνω-

ρίζουν την ιστορία τους. Γιατί αν τη γνωρίζεις, θα τη σεβαστής και θα την τιμήσης· αλλιώς θα χαθής με τους χαμένους...

«Δέν άρέσει σ' όλους αυτό πού κάνω»

ΕΡΩΤ.: *Ύπηρεξαν άρνητικές αντιδράσεις για τὸ θέμα τοῦ ἔργου σας;*

Ν.Κ.: Ναι. Δέν μπορεί νά άρέση σ' όλους αυτό πού κάνω. Έδῶ ὑπάρχουν άνθρωποι πού βρίζουν και τὸν Ἡλιο ακόμα...

ΕΡΩΤ.: *Ο θεατρικός σας λόγος βέβαια εἶναι ιδιαίτερα τολμηρός. Κριτικάρετε τούς ισχυρούς, κάθε εἶδους ἐξουσία, ακόμα και τὴν Ἐκκλησία...*

Ν.Κ.: Στρέφομαι ἐναντία στο ἄδικο. Τὴ δικαιοσύνη ψάχνω νά βρῶ. Γνωρίζεις τὸ τρίπτυχο τῶν Κυνικῶν: «Α», «Δ», «Λ», δηλαδή Ἀλήθεια, Δικαιοσύνη, Λιτότης; Αυτό ἦταν τὸ «λάβαρο» τῶν Κυνικῶν. Καὶ τὸ τιμοῦσαν. Έδῶ ἔγκειται καὶ ἡ διαφορά τους με τούς ὑπολοίπους, ὅτι δηλαδή βίωσαν τὴ φιλοσοφία τους και τὴν ἔκαναν πράξη.

ΕΡΩΤ.: *Στὴν ἐποχή μας οἱ ἰδέες τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ Ἑλληνικός Πολιτισμός και ἡ Ἑλληνική Φιλοσοφία γνωρίζουν ἀνθηση. Ποῦ νομίζετε ὅτι ὀφείλεται αὐτό;*

Ν.Κ.: Θά σᾶς πῶ κάτι. Οἱ Ἕλληνες ποτέ δέν ἔφυγαν. Σ' ὅλο τὸν πλανήτη ὑπάρχουν οἱ κατὰ Ἴσοκράτην Ἕλληνες. Ὅποιος σκέφτεται ἑλληνικά και χτυπᾷ ἡ καρδιά του ἑλληνικά, εἶναι Ἕλληνας. Ὅποιος χρησιμοποιεῖ τὴ λογική και τὴ φιλοσοφία, εἶναι Ἕλληνας. Ὁ σύγχρονος πολιτισμός στο σύνολό του εἶναι ἑλληνικός. Ὅτιδὴποτε και νά σκεφθῆς, ὀφείλεται στο ἀρχαῖο Ἑλληνικό Πνεῦμα: Τὴν προηγμένη τεχνολογία θέλεις, τούς ἠλεκτρονικούς ὑπολογιστές και τὸ διαδίκτυο; Ποῦ στηρίζονται; Ποῦ βασίζονται; Ἀπαντῶ; Στὸν Πυθαγόρα, στοὺς λογάριθμους, στὰ μαθηματικά και τὴν ἑλληνική ἐπιστήμη. Ποῦ ἄλλου νά ἀναφερθῶ; Στὴν τέχνη, στὴν ἱατρική; Σ' ὅλο τὸν κόσμο ἡ ἱατρική ὀρολογία εἶναι ἑλληνική. Στὰ μαθηματικά; Τό ἴδιο! Ὅ,τι σπουδαῖο και σημαντικό ὑπάρχει γεννήθηκε στὴν Ἑλλάδα. Πρὶν ἀπὸ δέκα περίπου χρόνια μπορεῖ νά μ' ἄκουγες νά τὰ λέγω διαφορετικά. Τότε συχνά προσπαθοῦσα νά πείσω κάποιον, νά τοῦ δώσω νά καταλάβῃ ὅτι τὰ πράγματα δέν εἶναι ὅπως τὰ νομίζει. Τώρα, τὰ τελευταία χρόνια, δέν με νοιάζει καθόλου νά πείσω κανένα. Δέν στεναχωριέμαι πλέον, ὅταν βλέπω τὸν κατ' ὄνομα Ἕλληνα, τὸ «Συνέλληνά» μου νά εἶναι ἀνόητος, γιατί ἀπὸ τὴν ἄλλη συνειδητοποιῶ ὅτι οἱ ἀπανταχοῦ στον κόσμο συνειδητοὶ ἄνθρωποι εἶναι Ἕλληνες. Τώρα πού τὸ συζητᾷμε θυμήθηκα τί εἶπε ὁ Κλίντον, ὅταν ἦρθε στὴν Ἑλλάδα· δήλωσε: «Ὅλοι εἴμαστε Ἕλληνες». Αὐτὸ δέν τὸ εἶπε τυχαῖα· κάτι ἤθελε νά μᾶς τονίση...

ΕΡΩΤ.: *Στὸ ἔργο σας ἀσκεῖτε ἔντονη κριτική κατὰ τῆς δεισιδαιμονίας, ἡ ὁποία στὴν ἐποχή μας ἐπιστρέφει...*

Ν.Κ.: Κοίταξε. Ἡ δεισιδαιμονία δέν εἶναι τωρινὸ φαινόμενο· ὑπῆρχε πάντοτε. Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ὑπῆρχε ἀπὸ τὴ μία ὁ Σωκράτης, ὁ σοφός, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἦταν ὁ Μέλητος, ὁ τυφλὸς κατήγορός του. Θέλω δηλαδή νά πῶ, ὅτι πάντα ὑπῆρχαν σοφοὶ και βλάκες, συνειδητοὶ και ἀσυνείδητοι. Μ' αὐτὴν τὴν ἔννοια τὸ ἔργο μου ἀπευθύνεται στοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς συνειδητοὺς πολίτες.

ΕΡΩΤ.: *Έχετε πάρει πολλές φορές δημοσίως θέση ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ και τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας...*

N.K.: Τιμή μου και χρέος μου!

«Οί Βυζαντινοί μᾶς ἔκοψαν τίς ρίζες μας»

ΕΡΩΤ.: Τὸ τελευταῖο διάστημα πολλοὶ γνωστοὶ καὶ μεγάλοι καλλιτέχνες, ὅπως ὁ Μίκης Θεοδωράκης καὶ ὁ Γιάννης Μαρκόπουλος, ἔχουν τοποθετηθῇ καὶ ἔχουν δηλώσει ὅτι εἶναι Ἑλληνες καὶ ὄχι Ρωμιοί. Ἐσεῖς συμφωνεῖτε μ' αὐτὴν τὴν ἀποψη;

N.K.: Βεβαίως καὶ συμφωνῶ! Οἱ Ἕλληνες ὑποχρεώθηκαν ἀπ' τοὺς Βυζαντινοὺς, δηλαδὴ τὰ φιρμάνια τῶν αὐτοκρατόρων ποὺ ἀπαγόρευαν τὴν Ἑλληνικὴ Παιδεία καὶ κατεδίωκαν τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμό, ν' ἀποδεχθοῦν τὴν ὀνομασία «Ρωμιός»· δηλαδὴ συμβιδάστηκαν καὶ ἐγιναν νομιμόφρονες Ρωμαῖοι πολῖτες. Οἱ Βυζαντινοὶ αὐτὸ ποὺ ἤθελαν ἦταν νὰ μᾶς ἀποκόψουν ἀπὸ τίς ρίζες μας. Βέβαια δὲν τὸ κατάφεραν, παρὰ μόνο καθυστέρησαν τὴν πρόοδο καὶ τὴν ἐξέλιξη τοῦ πολιτισμοῦ μὲ τὸν Μεσαίωνα τους.

ΕΡΩΤ.: Ἐχει λοιπὸν νόημα σήμερα νὰ αὐτοπροσδιορίζεται κανεὶς ὡς Ἕλληνας καὶ ὄχι ὡς ρωμιός;

N.K.: Σαφῶς καὶ εἶναι ἀναγκαῖο! Προσβάλλομαι ὡς ἄνθρωπος, ν' ἀκούω πὼς γεννιέμαι δούλος τοῦ θεοῦ, πὼς βαφτίζομαι δούλος τοῦ θεοῦ, παντρεύομαι πάλι ὡς δούλος τοῦ θεοῦ, πεθαίνω ξανά ὡς δούλος τοῦ θεοῦ· δὲν θέλω νὰ εἶμαι δούλος κανενός! Οὔτε θεοῦ οὔτε ἀνθρώπου! Ἔτσι λέω καὶ σ' ἓνα τραγούδι μου: «Δὲν εἶμαι δούλος κανενός, οὔτε θεοῦ οὔτε ἀνθρώπου. Εἶμαι ἀεράκι καὶ φωτιά στοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου».

ΕΡΩΤ.: Σᾶς ἔχουν κοστίσει οἱ ιδέες σας;

N.K.: Ὑλικά μὲν ἔχουν κοστίσει. Πολλὲς φορὲς ἔχω στερηθῇ καὶ τὰ ἀπαραίτητα. Ἀλλὰ εἶναι τόσο ἰσχυρότερο τὸ πνεῦμα ποὺ ὑπηρετῶ. Νὰ σᾶς πῶ ἓνα στιχάκι μου, ποὺ τὸ ἐξηγεῖ καλύτερα: «κοιτάξτε τους πὼς πολεμοῦν σὲ ὅλες τίς συνθήκες, ἂν καὶ σπαρτιατικὰ περνοῦν, φέρνουνε πάντα νίκες». Σπουδάσαμε στὴ Σπάρτη... Καὶ καλὰ κάναμε ποὺ σπουδάσαμε στὴ Σπάρτη. Τὸ μόνο ποὺ κατεφέρανε ἦταν νὰ μὲ καθυστερήσουν, ὥστε νὰ μὴν μπορέσω νὰ ἀνεβάσω στὴ σκηνὴ τίς θεατρικὲς δουλειὲς ποὺ ἐγὼ ἐπιθυμῶ. Εἶναι τὰ συρτάρια μου γεμάτα ἀπὸ ἐργασίες μου, ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα θὰ μπορέσω νὰ δώσω στὸ κοινό, ὅ,τι ἔχω συγκεντρώσει τόσα χρόνια, γυρίζοντας τὴν πλάτη στὰ πολλὰ χρήματα καὶ στὶς ἀνοησίες. Γιατί δυστυχῶς ὅσο μεγαλύτερη βλακεία εἶναι αὐτὸ ποὺ σοῦ προτείνουν νὰ κάνης, τόσο περισσότερα χρήματα σοῦ δίνουν. Δυστυχῶς αὐτὸ συμβαίνει κατὰ κανόνα. Εἶναι κρῖμα ὥστόσο ποὺ σπουδαῖοι ἡθοποιοὶ γεμίζουν τὰ προγράμματα τῆς τηλεόρασης μ' ἀνοησίες γιὰ τὰ χρήματα. Ἀποτέλεσμα νὰ τρέμουμε, μήπως δοῦν τὰ παιδιὰ μας τηλεόραση. Δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ μὴν ἔχη παιχτὴ στὴν ἑλληνικὴ τηλεόραση ὁ Αἰσώπος; Νὰ μὴν ἔχουν γίνει ταινίες οἱ ἄθλοι τοῦ Ἡρακλῆ; Ἐχῶ ἐτοιμάσει ἓνα παιδικὸ θεατρικὸ ἔργο μὲ θέμα τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου καὶ ἐλπίζω σύντομα νὰ τὸ ἀνεβάσω. Χρειάζομαι ἀπλῶς ἀνθρώπους ποὺ νὰ πονοῦν τὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ συνεργαστῶ.

ΕΡΩΤ.: Γιατί φοβοῦνται οἱ ἰθύνοντες νὰ ἐπενδύσουν σὲ ἔργα μὲ ὑποθέσεις παρμένες ἀπ' τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα;

N.K.: Κατ' ἀρχὴν γιατί δὲν εἶναι Ἕλληνες. Γιατί ἂν ἦταν Ἕλληνες, θὰ ἔψαχναν

Ν. Καλογερόπουλος: «Δὲν εἶμαι δοῦλος κανενός, οὔτε θεοῦ οὔτε ἀνθρώπου.»

νὰ βροῦν ἑλληνικά ἔργα. Καὶ δὲν εἶναι ὅτι μᾶς λείπουν οἱ σημαντικοὶ Ἕλληνες συγγραφεῖς· φταίει ἡ ξενομανία τους. Τὰ περισσότερα ἔργα ποὺ εἰσάγονται ἀπ' τὸ Παρίσι, τὴν Ἀμερική κ.λπ. εἶναι γιὰ τὰ σκουπίδια.

ΕΡΩΤ.: *Θὰ ἤθελα τὸ μήνυμα τοῦ Νίκου Καλογερόπουλου σ' ὅσους αἰσθάνονται Ἕλληνες.*

Ν.Κ.: *Ὅτι ὁ Μεσαίωνας πέρασε κι ὅτι εἶναι καιρὸς πλέον νὰ βροῦμε ὡς Ἕλληνες τὸ δρόμο μας...*

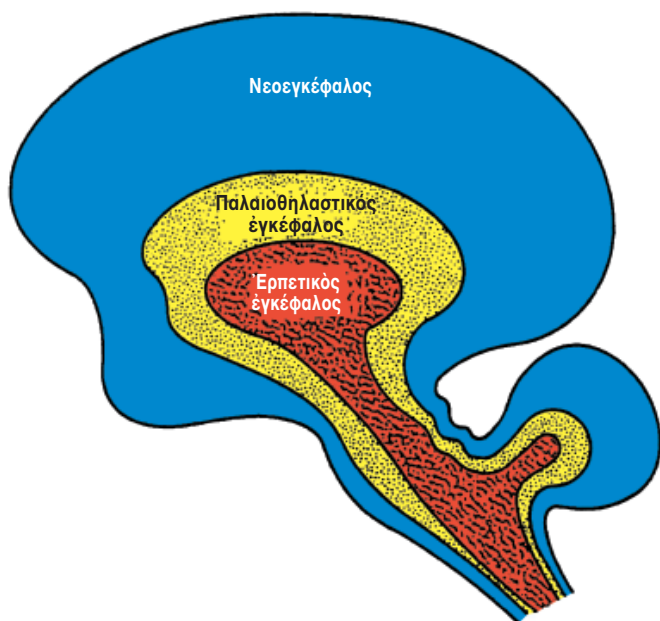
Στέφανος Μυτιληναῖος

ΤΑ ΕΡΠΕΤΑ, ΤΑ ΠΑΛΑΙΟΘΗΛΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ Ο «ΕΛΛΟΓΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ» ΣΥΓΚΑΤΟΙΚΟΥΝ ΣΤΟ ΚΡΑΝΙΟ ΜΑΣ

Πώς η σύγχρονη έπιστήμη έρμηνεύει τήν παρανοϊκή ανθρώπινη συμπεριφορά

«Πότε οί τρεῖς μας θά συναντηθοῦμε πάλι...;» (Ουίλιαμ Σαίξπηρ, «Μάκβεθ»)

Στὸ Μπρόνξ τῆς Νέας Ὑόρκης βρίσκεται ὁ μεγαλύτερος στὸν κόσμο ζωολογικὸς κήπος, ὅπου τὰ ζῶα κατέχουν χώρους σύμφωνα μὲ τὴν ἐξελικτικὴ τους σειρὰ (ἀπὸ τὰ κατώτερα πρὸς τὰ ἀνώτερα θηλαστικά). Πρὸς τὸ τέλος τοῦ ζωολογικοῦ κήπου ὑπάρχει μιὰ μεγάλη πινακίδα, ποὺ ἀναγράφει: «Τὰ σπίτια τῶν πιθήκων». Προχωρώντας, καταλήγεις στὸ τελευταῖο σπίτι, καθ' ὅλα ὅμοιο μὲ τοῦ γορίλλα, τοῦ χιμπατζῆ, τοῦ γίδωνα κ.ἄ.· ὅμως μὲ δύο διαφορές: Στὴ θέση τῆς πόρτας βρίσκεται ἓνας μεγάλος καθρέφτης καὶ τὸ σπίτι περιβάλλεται ἀπὸ μεγάλα χοντρά κάγκελλα. Καθὼς κοιτάζουμε

Μιὰ πολὺ σχηματικὴ
ἀναπαράσταση τοῦ
τριάδικου ἐγκεφάλου
(κατὰ Maclean).

ανάμεσα από τὰ κάγκελλα, αντικρύζουμε ἔκπληκτοι τὸ ἴδιο μας τὸ πρόσωπο καὶ μιὰ πινακίδα πὺν ἀναγράφει: «*Αὐτὸ τὸ ζῶο πὺν βλέπετε εἶναι τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο πάνω στὸν πλανήτη μας*».

Ἔτσι ἀπὸ παρατηρητὲς περνᾶμε στὴ θέση τοῦ παρατηρούμενου, κάτι πὺν μᾶς κάνει νὰ συνειδητοποιοῦμε ἀπόλυτα τὴν παραπάνω φράση, πὺν ἀνέγραψαν οἱ Ἀμερικανοὶ ζωολόγοι. Πέρα ἀπὸ κάθε ἀνθρωποκεντρικὴ νοοτροπία εἶναι καιρὸς νὰ δοῦμε τὴν ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα. Εἴμαστε ἓνα βιολογικὸ εἶδος κάθε ἄλλο παρὰ φυσιολογικὸ. Εἴμαστε τὸ μόνον εἶδος στὸν πλανήτη μας, ὅπου παρατηρεῖται ἐνδοεidos ἀλληλοσφαγισμὸς. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς Ἱστορίας τὸ φαινόμενο τῆς ἀλληλοεξοντώσεως τῶν ἀνθρώπων συνεχίζεται μέχρι τώρα ἀδιάλειπτα σ' ὅλο του τὸ μεγαλεῖος: μαζικὰ καὶ μὲ τίς πιὸ τέλειες ἐπιστημονικὲς μεθόδους.

Ἀπὸ τὴ μέρα πὺν ἡ πρώτη ἀτομικὴ δόμδα ξεπέρασε σὲ λάμψη τὸν ἥλιο πάνω ἀπὸ τὴ Χιροσίμα, ὁ ἀνθρώπος δὲν ζῇ πιά μὲ τὴν προοπτικὴ τοῦ θανάτου του ὡς ἀτόμου, ἀλλὰ ζῇ μὲ τὴν προοπτικὴ τῆς ἐξαφάνισής του ὡς εἶδους. Καὶ ἂς μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ πυρηνικὸ μας ὄπλοστάσιο παραμένει ἀπείραχτο· ἰσοδυναμεῖ δὲ μὲ πενήντα παγκόσμιες καταστροφὲς καὶ περιμένει... Ἀλλὰ ἡ συμπεριφορὰ μας δὲν εἶναι διαφορετικὴ καὶ ἀπέναντι σ' ὁλόκληρο τὸν ὑπόλοιπο ζωντανὸ καὶ μὴ ζωντανὸ κόσμον. Ἀφανίσσαμε ἑκατοντάδες εἶδη ζώων, καταστρέφουμε τὴ χλωρίδα, καταστρέφουμε τὸ ὄξον, προκαλοῦμε τὸ «*φαινόμενο τοῦ θερμοκηπίου*», μολύνουμε, σπαταλᾶμε... Ἐχοῦμε ἀνοίξει τοὺς «*ἀσχοὺς τοῦ Αἰόλου*», πὺν σημαίνει ὅτι ἡ οἰκὸσφαιρὰ μας - ἴσως μιὰ ἀπὸ τίς σπάνιες στὴν κοσμικὴ μας γειτονία ἢ ὅπως τὸ θέλει ὁ J. Monod ἴσως καὶ ἡ μοναδική - πλησιάζει στὴ δύση της. Τί πῆγε λοιπὸν στραβὰ στὸ εἶδος μας; Γιατί ξεχωρίζουμε ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα ζωικὰ εἶδη, ὅπως ἀπὸ τὴ θετικὴ πλευρὰ ξεχωρίζουμε γιὰ τὴ γλῶσσα, τὴν ἐπιστήμη, τὴν τέχνη;

Ἐχοῦν γίνεαι πολλές προσπάθειες ἀπὸ ψυχολόγους, ἠθολόγους, κοινωνιολόγους κ.ἄ. γιὰ κάποια ἐξήγηση τοῦ φαινομένου, ὅμως καμμιά ἀπ' αὐτὲς δὲν ἐρεύνησε τὸ βιολογικὸ μας ὑπόδαθρο, κάτι ὅμως πὺν ἔγινε ἀπὸ τοὺς νευρο-φυσιολογο-ανατόμους Papez καὶ Maclean - οἱ ὅποιοι ἔκαναν ἐπὶ τριάντα χρόνια πειραματικὲς ἔρευνες - καὶ ἀπὸ πολλοὺς σύγχρονους ἐρευνητὲς. Ἔτσι τὸ συμπέρασμα πὺν βγήκε εἶναι, ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐξέλιξης τῶν εἰδῶν ἔχοῦν γίνεαι πολλὰ λάθη, πὺν ἔχοῦν ὁδηγήσει εἴτε στὴ στασιμότητα εἴτε στὴν ἐξαφάνιση.

Πρὶν ἀναφερθοῦμε στὸ μοιραῖο λάθος τοῦ Homo Sapiens, εἶναι χρήσιμο νὰ ἀναφέρουμε δύο παραδείγματα γελοίων σφαλμάτων κατασκευῆς. Οἱ χελῶνες καὶ τὰ σκαθάκια, ἂν ἀπὸ κάποιο ἀτύχημα γυρῶσιν ἀνάσκελα, δὲν μποροῦν νὰ ξανασηκωθοῦν καὶ πεθαίνουν ἀπὸ ἀσιτία. Ὁ ἐγκέφαλος τῶν ἀσπόνδυλων ἀναπτύχθηκε κατὰ παράλογο τρόπο σὰν δακτύλιος γύρω ἀπὸ τὸν οἰσοφάγο, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ οἰσοφάγος νὰ συμπίεζεται ὅλο καὶ πιὸ πολὺ. Αὐτὸ φαίνεται ἐντονα στὶς ἀράχνες καὶ στοὺς σκορπιούς, πὺν μποροῦν νὰ περάσουν ἀπ' τὸν οἰσοφάγο τοὺς μόνον ὑγρὰ· καὶ γι' αὐτὸ πίνον ἀῖμα. Ἐδῶ θὰ ἔλεγε κανεῖς, ὅτι τίθεται γιὰ τὰ ζῶα αὐτὰ ἓνα δίλημμα: ἢ ἀρκετὴ νοημοσύνη δίχως τροφή ἢ ἀρκετὴ τροφή δίχως νοημοσύνη.

Ὁ «τριαδικὸς» ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε πάλι τί συμβαίνει στὸν ἀνθρώπο. Τί μᾶς συνέβη λοιπόν; Ποιὸ εἶναι τὸ μοιραῖο λάθος; Μέσα στὸ κρανίον μας συνέβησαν πράγματα ἀκόμα πιὸ παράλογα ἀπ' ὅ,τι στὴ χελῶνα καὶ τὴν ἀράχνη: Ἀντὶ νὰ ἔχομε ἓνα ἐνιαῖο, ὁλόκληρωμένο, αὐτοτελὲς καὶ ἰσορροπημένο ἐγκέφαλο ἔχομε τρεῖς ἐγκεφά-

λους! Τρείς πολύ χαλαρά αλληλο-συνδεδεμένους βιολογικούς ύπολογιστές, πού ό καθένας τους έχει τη δική του ιδιαίτερη νοημοσύνη, τη δική του ύποκειμενικότητα, τη δική του αίσθηση του χρόνου και του χώρου, τη δική του μνήμη.

Οί τρείς έγκέφαλοι διακρίνονται νευρο-ανατομικά και λειτουργικά και είναι ύποχρεωμένοι νά λειτουργοϋν μαζί και νά επικοινωνοϋν μεταξύ τους.

1. 'Ο παλαιότερος από αϋτούς τους έγκεφάλους έχει ηλικία 200 έκατομμυρίων χρόνων και είναι ακριβώς αϋτός πού σήμερα έχουν τά έρπετά και πού τόν όνομάζουμε **έρπετικό**. 'Εδω παράγονται τά ένστικτα (άναπαραγωγή, αϋτοσυντήρηση, επιθετικότητα κ.λπ.).

2. 'Ο έρπετικός περιβάλλεται από ένα δεύτερο έγκέφαλο ηλικίας 100 έκατομμυρίων χρόνων, τόν **παλαιο-θηλαστικό** πού έλέγχει τά συναισθήματα (άγάπη, μίσος, ευχαρίστηση, δέος...).

3. Τέλος ό παλαιοθηλαστικός περιβάλλεται από ένα τρίτο έγκέφαλο, τόν **νεο-έγκέφαλο**, πού χάρισε στόν άνθρωπο τη γλώσσα, τη λογική και τη συμβολική σκέψη. 'Ο νεο-έγκέφαλος εμφανίστηκε πριν 1 έκατομμύριο χρόνια· στό πρώτο μισό έκατομμύριο παρέμεινε ύποτυπώδης, αλλά μέσα στό τελευταίο μισό έκατομμύριο χρόνια μεγάλωσε με φανταστική ταχύτητα, πού δέν έχει προηγούμενο στην ιστορία της εξέλιξης. Μερικοί άνατόμοι τόν παρωμοίασαν με νεοπλασία.

Πρόκειται για μιá έγκεφαλική έκρηξη. 'Αλλά οί έκρήξεις δέν φέρνουν άρμονικά άποτελέσματα. 'Ο λογικός έγκέφαλος δέν ένσωματώθηκε σωστά, ούτε συντονίστηκε με τους προηγούμενους δύο έγκεφάλους, πάνω στούς όποιους ύπερτέθηκε. 'Ετσι ή έκρηξη του έγκεφάλου δημιούργησε ένα διανοητικά άνισόρροπο είδος, του όποιου οί τρείς έγκέφαλοι (επιθετικότητα, συγκίνηση, νοημοσύνη) ήρθαν στά μαχαίρια! 'Από τη μιá μεριά ή χλωμή σκιά της ορθολογικής σκέψης, ή όποια κρέμεται από μιá λεπτή κλωστή, πού εύκολα σπάει· από την άλλη ή άχαλίνωτη μανία παράλογων πεποιθήσεων, πού ύποστηρίζονται με πάθος και άντανakλώνται στό όλοκαύτωμα όλόκληρης της ιστορίας της ανθρωπότητας.

Βασική άρχή της εξέλιξης είναι ή μεταμόρφωση του παλιού –πρωτόγονου όργάνου σέ καινούργιο, περισσότερο τελειοποιημένο: "Όπως π.χ. τά θράγγια μετατράπηκαν σέ πνεύμονες ή τά έμπρόσθια άκρα του έρπετου– προγόνου στά φτερά του πτηνού, στό πτερόγιο της φάλαινας και στό χέρι του ανθρώπου. "Όμως στήν περίπτωση του έγκεφάλου μας ή εξέλιξη άντι νά μετατρέψει τόν παλιό έγκέφαλο σέ καινούργιο, πρόσθεσε πάνω σέ μιá παλιά δομή μιá νέα άνώτερη, χωρίς νά εξασφαλίση στό νέο έγκέφαλο μιá έξουσία έλέγχου πάνω στό πρωτόγονο σύστημα και χωρίς νά εξασφαλίση ένα έπαρκή συντονισμό μεταξύ των. Στην ένδημική αϋτή άδυναμία του ανθρώπινου νευρικού συστήματος ό Maclean κόλλησε τόν όρο **Σχιζο-φυσιολογία**.

Οί συνέπειες της «ιδιορρυθμίας» και «ήθεραπεία»

Σ' αϋτό τó σημείο μποροϋν νά έξηγηθοϋν πολλά πράγματα. 'Η χρόνια σύγκρουση μεταξύ λογικής σκέψης και παράλογων δοξασιών, ή παρανοϊκή κατάσταση στην ιστορία μας, ή αντίθεση άνάμεσα στις καμπύλες άνάπτυξης της έπιστήμης και της ήθικης... 'Η έρευνα τών νευρο-φυσιολογο-ανατόμων απέδειξε, ότι τó ανθρώπινο είδος είναι ένα από λάθος της εξέλιξης σχιζοφρενικό είδος, ένα επικίνδυνο ζώο! 'Αλλά και με μιá άπλή παρατήρηση τó διαπιστώνει κανείς: Πού, πότε, ποió ζώο άκούστηκε από τη μιá μεριά νά φτειάχνη άξιοθαύμαστα νοσοκομεία, για νά σώξη τη ζωή και από την άλλη μεριά την ίδια στιγμή νά κατασκευάζη μεγαλοπρεπή έργοστάσια πυρηνικών πυραύλων για νά καταστρέφη τη ζωή; 'Η σχιζοφρένεια σ' όλο της τó μεγαλείο!

Ἐδῶ συντρίβονται ὅλες μας οἱ ἐλπίδες, ὅλες μας οἱ ιδεολογίες κι ὅλα μας τὰ ὀράματα. Νά λοιπὸν ποῦ ναυάγησε ἡ ἰδανικὴ κομμουνιστικὴ κοινωνία τῶν Μάρξ καὶ Λένιν, νά γιατί δὲν «ἄλλαξαν τὸν κόσμον» καὶ νά γιατί ἕως ὅτου ἡ ἀνθρωπότητα καὶ ὁλόκληρη ἡ ἐπὶ γῆς ζωὴ δὲν θὰ δύση, θὰ εἴμαστε ἔρμαιο ἐκμετάλλευσης τῆς κάθε λογῆς παρανοϊκῆς ἐξουσίας: πολιτικῆς, οἰκονομικῆς, στρατιωτικῆς, ἐξουσίας τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐνημέρωσης...

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὀφείλω νὰ τονίσω, ὅτι δὲν μεταφέρω στοὺς ἀναγνώστες μου τὴν προσωπικὴ μου ἀπαισιοδοξία. Ἀπλῶς τὴ γνωστὴ σ' ὅλους μας πραγματικότητα παρουσιάζω. Μόνον ποῦ ὁ ἄνθρωπος ἀρνεῖται νὰ τὴ δεχθῇ, ὅπως ἀκριδῶς ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ καὶ τὸν ἀτομικὸ του θάνατο σὰν ἓνα ὁριστικὸ γεγονός. (Αἰτία ποῦ γέμισε τὸν κόσμον μὲ μάγισσες, φαντάσματα, πνεύματα, θεοὺς, ἡμίθεους καὶ διαδόλους).

Ὅπως εἶδαμε παραπάνω, ὁ Maclean ἔκανε τὴ διάγνωση: Σχιζο-φυσιολογία: Τρεῖς σχεδὸν ἀνεξάρτητοι καὶ ἀσυντόνιστοι μεταξὺ τους ἐγκέφαλοι: ἐρπετικός, παλαιο-θηλαστικός καὶ ἀνθρώπινος (ἡ ἔνστικτα, συναισθήματα καὶ λογικὴ), ποῦ βρίσκονται σὲ πλήρη ἀσυμφωνία. Καὶ ἡ θεραπεία; Ὑπάρχει μιὰ κάποια ἐλπίδα; Ὁ λόγος, τὸ παρὰδειγμα, ἡ πειθὴ, ἡ μόρφωση εἶναι ἡ κλασσικὴ θεραπεία, ποῦ ὅμως δυστυχῶς στάθηκε ἀτελέσφορη, ἀνίκανη νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐνδημικὴ μας σχιζο-φυσιολογία. Ἀσφαλῶς ὅλοι μας γνωρίζουμε ἀρκετοὺς μορφωμένους, ποῦ κατὰ τὰ ἄλλα παραμένουν ἐρπετά.

Νὰ περιμένουμε ἓνα τυχαῖο συνδυασμὸ φυσικῶν μεταλλάξεων, ποῦ θὰ τροποποιήσουν ἔτσι τὸν γενετικὸ κώδικα (DNA), ὥστε νὰ συντονισθοῦν καὶ νὰ συνεργαστοῦν ἁρμονικὰ οἱ τρεῖς ἐγκέφαλοι; Ἡ θεωρία τῶν πιθανοτήτων τὸ θεωρεῖ ἀπίθανο. Νὰ ἐλπίσουμε σὲ κάποιον προγραμματισμένον συνδυασμὸ μεταλλάξεων σὲ κάποιο βιολογικὸ ἐργαστήριον; Εἶναι τόσο ἔξω ἀπὸ τὶς δυνατότητές μας, ποῦ οὔτε στὰ μυθιστορήματα ἐπιστημονικῆς φαντασίας δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ τὸ γράψουν.

Μία μόνον ἐλπίδα ὑπάρχει πρὸς τὸ παρὸν καὶ χωρὶς νὰ περιμένουμε ὠλοκληρωμένη θεραπεία: Ἡ νευρο-χημεία. Ἡ ἐπιστῇμη αὐτὴ ἔχει ἀνακαλύψει φάρμακα, ὅπως οἱ φαινοθειαζίνες, τὸ λίθιο, τὰ τρικυκλικά κ.ἄ., ποῦ θεραπεύουν ὠρισμένους τύπους σχιζοφρενικῶν καὶ μανιο-καταθλιπτικῶν ψυχώσεων. Πρᾶγμα ποῦ σημαίνει, ὅτι ἀνοίγονται μονοπάτια ἐρευνῶν γιὰ τὴ θεραπεία καὶ τῶν ἀνθρώπων ποῦ ὀνομάζουμε «φυσιολογικούς».

Πρὶν τριάντα χρόνια, μετὰ τὴν ἀνακάλυψη τῶν παραπάνω φαρμάκων, ὁ καθηγητὴς H. Hyden, σ' ἓνα συμπόσιο μὲ θέμα τὸν «*Ἐλεγχὸ τοῦ Νοῦ*» στὸ πανεπιστήμιον τοῦ Σάν Φραντσίσκο, ἔκανε μιὰ ἱστορικὴ ἀνακοίνωση: Χρησιμοποίησε μιὰ οὐσία ποῦ λέγεται Τρικυανιο-αμινο-προπένιο, ἡ ὁποία ἀλλάζει τὴν τιμὴ ἀνάπτυξης καὶ σύνθεσης τοῦ R.N.A. καὶ προκαλεῖ ἐνζυματικὰς ἀλλαγὰς στὶς λειτουργικὰς μονάδες τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος, τροποποιώντας τὴν πνευματικὴ κατάστασιν! Ἀλλαγὰς τόσο πρὸς τὴ θετικὴ ὅσο καὶ πρὸς τὴν ἀρνητικὴ πλευρά. Οἱ ἐρευνες γιὰ τὸν ἔλεγχον τοῦ R.N.A. τοῦ ἐγκεφάλου συνεχίζονται μέχρι σήμερα ἀπὸ πολλοὺς ἐρευνητὰς.

Δὲν θὰ ἦταν οὐτοπία λοιπὸν νὰ πιστεύουμε μαζὶ μὲ τὸν A. Koestler, ὅτι ἴσως κάποια μέρα θὰ ἀνακαλυφθῇ μέσα σὲ κάποιο ἐργαστήριον βιολογίας ἓνας συνδυασμὸς ἐνζύμων, ποῦ θὰ χαρίσῃ στὸν ἐγκέφαλον τὴ δύναμιν ἑνὸς «*θέτου*» στὶς ἀνοησίες τῶν ἀρχικῶν δομῶν, ποῦ κατὰ κάποιο τρόπο θὰ διορθώσῃ τὸ ὀφθαλμοφανὲς λάθος τῆς ἐξέλιξης, θὰ συμφιλίωσιν τὴ συγκίνηση μὲ τὴ λογικὴ καὶ θὰ γίνῃ καταλύτης τῆς μεταμόρφωσης τοῦ Homo Maniacus σὲ Homo Sapiens, ἀπρόσβλητο στὸ τραγοῦδι τῶν σειρήνων καὶ τὸ γαυγίσμα τῶν δημαγωγῶν καὶ τῶν ψευτικῶν σωτήρων.

Γ. Κουδάτης
Καθηγητὴς Φυσικῆς

ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΡΟΒΑΛΛΟΥΝ ΠΛΑΣΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΩΣ «ΟΡΚΟ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ»

‘Η προπαγάνδα της Νέας Τάξεως Πραγμάτων

Παραθέτουμε εκ του Internet: «http://www.di.uoa.gr/speech/globe/G_Welcome.html» την ιστοσελίδα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ/GLOBE Home page Page 1 of 2:

“Υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων, Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, Έθνικό & Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

»Πρόγραμμα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
»(ΟΡΚΟΣ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ)

»‘Η Έλληνική Συμμετοχή στο Παγκόσμιο Πρόγραμμα “GLOBE”. Το πρόγραμμα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ αποτελεί την Έλληνική συμμετοχή στο Παγκόσμιο Πρόγραμμα GLOBE, το οποίο έχει σαν στόχο τη συνεργασία μαθητών, δασκάλων, καθηγητών και της επιστημονικής κοινότητας για τη δημιουργία περιβαλλοντικών σταθμών σε σχολεία σε όλο τον κόσμο και τη διασύνδεση των σχολείων αυτών μέσω του Internet, ώστε να ανταλλάσσονται περιβαλλοντικά δεδομένα για το τοπικό περιβάλλον, να επικοινωνούν οι μαθητές με τους επιστήμονες και να συνεργάζονται σχολεία από διαφορετικές περιοχές ή χώρες. [Σ.σ.: Το κείμενο φέρει ημερομηνία 29/4/2002.]

Διά μέσου της αυτής ως άνω ιστοσελίδας «Πρόγραμμα Άλεξανδρος» κυκλοφορεί ευρέως χαλκευμένη σελίδα της 29/4/2002 (όρα **έγχρωμο φωτοαντίγραφο** 4δράχμου με εικόνα του Μεγ. Άλεξανδρου) σε σύγχρονη απόδοση δήθεν κάποιου αρχαίου κειμένου, χωρίς αναφορά της πηγής. Τοῦτο ἀναπαράγεται καὶ διανέμεται σε ἄπειρα ἀντίτυπα. Πολλὰ δὲν φέρουν οὔτε τὴν ἐνδειξὴ προελεύσεων ἀπὸ τὴν ἄνω ἐπίσημη ιστοσελίδα «ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ/GLOBE». Φέρει ἐπιγραφή με κεφαλαῖα γράμματα: «Ὁ ὄρκος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου τὸ 324 π.Χ. στὴν Ὠπὴ τῆς Ἀσίας ἐνώπιον 9.000 ἀξιωματούχων προυχόντων κάθε φυλῆς Ἑλλήνων - Περσῶν καὶ Μήδων». Ἀκολουθεῖ τὸ κείμενο.

Καταγγέλλω τὸ πλαστὸ κείμενο τῶν ὑπουργείων ΠΕΧΩΔΕ καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου

ου Ἀθηνῶν. Τὴν πράξη στηλιτεύομε ὡς δεῖγμα δόλου καὶ ἀνιστόρητης προχειρότητας.

Τὸ σχετικὸ αὐθεντικὸ κείμενο τοῦ Ἀρριανοῦ

Ἀντιπαραθέτομε τὸ ἀληθὲς ἱστορικὸ κείμενο τοῦ Ἀρριανοῦ ἐκ τοῦ ἔργου του «Ἀνάβασις Ἀλεξάνδρου», ὅπου ἐν Ζ, VII, 6 λέγει: «Ἀλέξανδρος... ἐκεῖθεν ἔπλει ἐς Ὠπιν, πόλιν ἐπὶ τοῦ Τίγρητος ὠκισμένην...» (= Ὁ Ἀλέξανδρος... ἀπὸ ἐκεῖ ἔπλεε στὴν πόλιν Ὠπιν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Τίγρητος.) Ἐν Ζ, VIII κ.έ. λέγει:

“Ἀναβάς στὸ βῆμα εἶπε τὰ ἑξῆς [...].

»Ἀφοῦ δ' ἐνίκησα μὲ τὸ ἱππικὸ τοὺς σατράπεις τοῦ Δαρείου, πρόσθεσα καὶ ὁλόκληρη τὴν Ἰωνία στὴν ἰδική σας ἐπικράτεια καὶ ὅλη τὴν Αἰολίδα καὶ τὶς δύο Φρυγίες καὶ τοὺς Λυδούς, καὶ ἐκυρίευσα μὲ πολιορκία τὴ Μίλητον· ὅλες δὲ τὶς ἄλλες χώρες πὺν προσεχώρησαν ἐκουσίως, ὅταν τὶς κατέλαβα, τὶς ἔδωσα σὲ σᾶς νὰ τὶς ἐκμεταλλεύεσθε· καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ Κυρήνην, τὰ ὁποῖα χωρὶς μάχης ἀπέκτησα, διὰ σᾶς ἔρχονται· καὶ ἡ Κοίλη Συρία καὶ ἡ Παλαιστίνη καὶ ἡ Μεσοποταμία εἶναι δικά σας κτήματα· δικά σας καὶ ἡ Βαβυλῶνα καὶ τὰ Βάκτρα καὶ τὰ Σοῦσα· δικά σας καὶ ὁ πλοῦτος τῶν Λυδῶν καὶ οἱ θησαυροὶ τῶν Περσῶν καὶ τ' ἀγαθὰ τῶν Ἰνδῶν καὶ ὁ Ὠκεανός· σεῖς εἴσθε σατράπεις, σεῖς στρατηγοί, σεῖς ταξίαρχοι. Ὡστε δι' ἐμὲ τὸν ἴδιον τί περιρροεῖται ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὴν τὴν πορφύρα καὶ αὐτὸ τὸ διάδημα; Ἰδιαιτέρως δὲ τίποτα δὲν ἔχω στὴν κατοχήν μου, οὔτε μπορεῖ κανεὶς νὰ φανερώσῃ θησαυροὺς ἰδικούς μου, ἐκτὸς ἀπὸ ὅσα εἶναι πάλι δικά σας ἀποκτήματα ἢ ὅσα φυλάσσονται γιὰ σᾶς. Ἐπειδὴ καὶ νὰ τοὺς φυλάξω γιὰ ἀπόλαυση ἰδιαιτέρα δική μου δὲν εἶναι δυνατό, ἀφοῦ τρώγω τὰ ἴδια μὲ σᾶς φαγητὰ (ὅχι καλύτερα) καὶ προτιμῶ τὸν ἴδιο ὕπνον μὲ τὸν ἰδικό σας· ἂν καὶ νομίζω, ὅτι οὔτε καὶ τὰ ἴδια φαγητὰ ἔχω μὲ τοὺς καλοφαγάδες ἀπὸ σᾶς, ἐγὼ δὲ μένοντας ἄγρυπνος πρὸς χάριν σας φροντίζω, πῶς ἐσεῖς θὰ ἡμπορῆτε νὰ κοιμᾶσθε ἡσυχᾶ. Ἀλλὰ μήπως ἀπέκτησα αὐτὰ (πὺν ἔχω) διοικῶντας χωρὶς κόπους καὶ ταλαιπωρίες, ἐνῶ ἐσεῖς κοιπάζετε καὶ ὑποφέρετε;

»Καὶ ποῖος ἀπὸ σᾶς ἐκοπίασε περισσότερο δι' ἐμὲ παρ' ὅ,τι ἐγὼ δι' ἐκεῖνον; Ἐμπρὸς λοιπόν, ὥς ἐπιδείξῃ, ἀφοῦ ξεγυμνωθῇ, τὰ τραύματά του, ὅποιος ἔχει, καὶ ἐγὼ θὰ ἐπιδείξω τὰ ἰδικά μου ξεχωριστά· διότι τοῦλάχιστον εἰς ἐμὲ δὲν ὑπάρχει κανένα μέρος τοῦ σώματός μου, ἀκριβῶς τῶν ἐστραμμένων πρὸς τὸν ἐχθρὸ μερῶν, πὺν νὰ ἔχη μένει χωρὶς τραύματα καὶ οὔτε ὑπάρχει ὄπλο ἢ τῆς χειρὸς ἢ ἀπὸ τὰ ριπτόμενα, τοῦ ὁποίου ἔχνη τοῦλάχιστον νὰ μὴ φέρω ἐπάνω μου· ἀλλὰ καὶ μὲ ξίφος ἀπὸ χέρι ἔχω τραυματισθῇ καὶ μὲ τόξο ἔχω τοξευθῇ καὶ ἀπὸ βλήμα μηχανῆς ἔχω βληθῇ καὶ μὲ λίθους εἰς πολλὰ μέρη καὶ μὲ ξύλα, ἀφοῦ χτυπήθηκα γιὰ χάριν δική σας καὶ τῇ δόξᾳ τῇ δική σας καὶ τὸν πλοῦτον τὸ δικό σας, σᾶς ὁδηγῶ νικητὲς ἀνάμεσα ἀπὸ κάθε ξηρὰ καὶ κάθε θάλασσα καὶ κάθε ποταμὸ καὶ βουνὸ καὶ κάθε πεδιάδα. Καὶ ἔχω κάνει γὰ-

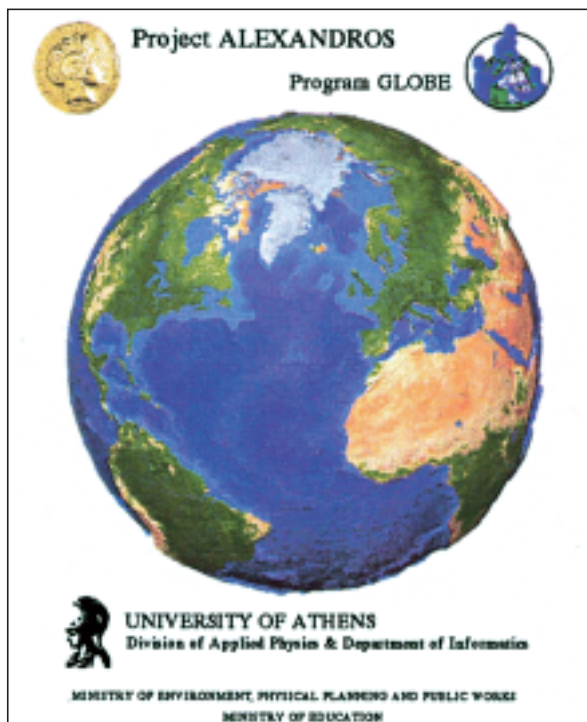
μους τοὺς ἰδίους μὲ σᾶς καὶ πολλῶν ἀπὸ σᾶς τὰ παιδιά θὰ εἶναι συγγενεῖς μὲ τὰ παιδιά τὰ δικά μου. Ἀκόμη δὲ καὶ ὅποιος εἶχε χρέη, χωρὶς νὰ πολυεξετάσω γιατί ἔγιναν –ἐνῶ τόσο μεγάλο μισθὸ ἔχετε καὶ τόσα πολλὰ ἔχετε ἀρπάξει, ὅταν κατὰ τίς πολιορκίες ἐγίνετο ἡ λεηλασία –τὰ ἔχω ἐξοφλήσει. Καὶ στέφανοι ἀπὸ χρυσὸ (ποὺ δόθηκαν) στοὺς περισσότερους σας εἶναι ἐνθύμια ἀθάνατα καὶ τῆς ἰδικῆς σας ἀνδρείας καὶ τῆς τιμῆς ἀπὸ ἐμένα. 4. Γιὰ ὅσους πέθαναν ἐνδοξος μὲν ὁ θάνατός τους ἔγινε, ὁ τάφος τους δὲ περιφανής, γάλκινοι δὲ ἀνδριάντες τῶν περισσότερων στὰ χωριά τους εἶναι στημένοι, οἱ δὲ γονεῖς τους εἶναι τιμημένοι καὶ ἀπὸ κάθε ἐπίταξη καὶ εἰσφορὰν εἶναι ἀπηλλαγμένοι διότι κανένας δὲν φονεύθηκε φεύγοντας τὸν ἐχθρόν, ὅταν ἐγὼ προσωπικῶς σᾶς διοικοῦσα.

» 5. Καὶ τώρα ἐπρόκειτο νὰ στείλω στὴν πατρίδα τους ὅσους ἀπὸ ἐσᾶς ἦσαν ἀπόμαχοι, ζηλευτοὺς· ἀλλ' ἀφοῦ ὅλοι θέλετε νὰ φύγετε, φύγετε ὅλοι· καὶ ὅταν φθάσετε στὴν πατρίδα σας, δώστε τους τὴν εἶδηση, ὅτι τὸν βασιλέα σας Ἀλέξανδρο, ἐνῶ ἐνίκησε μὲν Πέρσες καὶ Μήδους καὶ Βακτρίους καὶ Σάκες, ὑπέταξε δὲ καὶ Οὐξίους καὶ Ἀραχωτοὺς καὶ Δράγγες, ἔχει δὲ κατακτήσει καὶ Παρθιαίους καὶ Χωρασμίους καὶ Ὑρκανίους ἕως τὴν Κασπία θάλασσα, καβαλλίκευσε δὲ τὸν Καύκασον πέρα ἀπὸ τίς Κασπίας Πύλες καὶ ἐπέρασε καὶ τὸν Ὠξο ποταμὸ καὶ τὸν Τάναϊ, ἀκόμη καὶ τὸν Ἰνδὸ ποταμὸ – ὁ ὁποῖος ἀπὸ κανένα ἄλλο δὲν περάσθηκε παρὰ μόνο ἀπὸ τὸ Διόνυσσο – καὶ τὸν Ὑδάσπη, καὶ τὸν Ἀκεσίνη, καὶ τὸν Ὑδραῶτη καὶ τὸν Ὑφαση ἀκόμη θὰ διέδαινε, ἂν ἐσεῖς δὲν ἐβαρύνεσθε καὶ ὁ ὁποῖος βασιλεὺς σας ἔφθασε μέσα εἰς τὴν μεγάλη θάλασσα καὶ ἀπὸ τὰ δύο στόμια τοῦ Ἰνδοῦ καὶ διεπέρασε τὴν ἔρημο Γεδρωσία, τὴν ὁποία κανεῖς μὲ στράτευμα πρωτύτερα δὲν ἐπέρασε ἀκόμη, καὶ περνώντας κατέκτησε κοντὰ καὶ τὴν Καρμανία καὶ τὴ χώρα τῶν Ὠρειτῶν καὶ ἐνῶ ἔχει περιπλεύσει πλέον τὸ ναυτικὸ του τὴν θάλασσα ἀπὸ τὴ χώρα τῶν Ἰνδῶν ἕως τοὺς Πέρσες, τὸ βασιλέα σας αὐτὸν μόλις τὸν φέρατε πίσω στὰ Σοῦσα, τὸν ἔχετε ἐγκαταλείψει καὶ φεύγετε, παραδῶσαντες αὐτὸν νὰ τὸν φυλάσσουν οἱ νικημένοι δάρβαροι. Αὐτὰ θὰ θεωροῦνται, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, γιὰ σᾶς ἐξ ἱσοῦ ἐνδοξα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἀπὸ τοὺς θεοὺς δίκαια, ὅταν τὰ ἀναγγεῖλετε. Φύγετε.

Μίλησε πρὸς Μακεδόνες, ὄχι πρὸς Πέρσες

Περὶ τῆς δημηγορίας τοῦ Ἀλεξάνδρου πρὸς τοὺς Μακεδόνες, καὶ μόνο, στὴν Ὡπη οὐδεὶς ἕτερος ἀναφέρεται οὔτε ὁ Πλούταρχος στὸν «Παράλληλο» μὲ τὸν Καίσαρα «Βίο» τοῦ Ἀλεξάνδρου ἢ στὸ βιβλίον τῶν «Ἡθικῶν» του «Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου τύχης ἢ Ἀρετῆς» οὔτε στὸ σχετικὸ περὶ Ἀλεξάνδρου κεφάλαιό του ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης.

Ἡ σύγκριση τῶν δύο κειμένων ἀποκαλύπτει τὴν πλαστότητα, παρουσιαζομένου ψευδῶς τοῦ Ἀλεξάνδρου νὰ ὀρκίζεται σὲ πολίχνη ἐνώπιον 9.000 βαρβάρων. Ὁ φερόμενος «ὄρκος» ὡς τίτλος δὲν ἐπιβεβαιοῦται οὔτε ἐκ τοῦ πλαστοῦ κειμένου γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

Τὸ «Project Alexandros» τοῦ προγράμματος «Globe» (ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν ὑπουργείων Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ ΠΕ.ΧΩ.ΔΕ καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν), ποὺ διαδίδει τὸν πλαστὸ δῆθεν «ὄρκου» τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

1. Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ διὰ κεφαλαίων γραμμάτων τίτλου «*Ὁ ὄρκος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου τὸ 324 π.Χ.*» εἶναι ἀνακριβές, ἀφοῦ ὄρκος δὲν προκύπτει ἐκ τοῦ ψευδοκειμένου, ποὺ τελειώνει μὲ τὴ φράση «*Ὅσο περναίει ἀπὸ τὸ χέρι μου, θὰ προσπαθῶ νὰ συντελεστοῦν αὐτὰ ποὺ ὑπόσχομαι*». Τὸ ὅλο κείμενο χαρακτηρίζεται ὡς εὐχές, συμβουλές καὶ ἐπιθυμίες.

2. Συνέχεια τοῦ τίτλου: «*Στὴν Ὠπὴ τῆς Ἀσίας ἐνώπιον 9.000 ἀξιωματούχων καὶ προυχόντων κάθε φυλῆς Ἑλλήνων, Περσῶν καὶ Μήδων*». Ἡ Ὠπὴ ἦταν «*πόλις ἐπὶ τοῦ Τίγρη χτισμένη*», ὅπως μαρτυρεῖ ὁ Ἀρριανὸς (Z, VII, 6), δηλαδὴ πόλις τῆς Μεσοποταμίας. Στὴ Μεσοποταμία δὲν ὑπῆρχαν Πέρσες καὶ Μῆδοι. Οὐδαμοῦ προκύπτει «*ὄρκος τὸ 324 π.Χ. στὴν Ὠπὴ τῆς Ἀσίας ἐνώπιον 9.000 ἀξιωματούχων καὶ προυχόντων κάθε φυλῆς Ἑλλήνων, Περσῶν καὶ Μήδων*».

Τὸ κείμενο τοῦ Ἀρριανοῦ ποὺ παραθέσαμε, πουθενὰ δὲν μιλεῖ περὶ 9.000 ἀξιωματούχων καὶ προυχόντων κάθε φυλῆς. Ἀλλωστε ἡ ἴδια ἐπιφυλλίδα ἀντιφάσκει πρὸς τὸν ἑαυτὸ της, διότι τοὺς «*ἀξιωματούχους καὶ προύχοντες κάθε φυλῆς*» ἐν συνεχείᾳ τοὺς περιορίζει σὲ φυλές «*Ἑλλήνων - Περσῶν καὶ Μήδων*». Τὸ κείμενο τοῦ Ἀρριανοῦ ἀνωτέρω δὲν καθορίζει οὔτε ἀριθμὸν (9.000 ἢ ἄλλον) οὔτε «*...ἀξιωματούχους καὶ προύχοντες κάθε φυλῆς, Ἑλλήνων, Περσῶν καὶ Μήδων*»...

Τὸ κείμενο τοῦ δῆθεν ὄρκου τοῦ Ἀλεξάνδρου, ποὺ προφανῶς εἶναι ὑποβολιμαῖο, ἐξυπηρετεῖ πολλοὺς σκοποὺς. Ἐξυπηρετεῖ τὴ «*Νέα Τάξη Πραγμάτων*» καὶ τὴν «*Πα-*

**Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΤΟ 324 π.Χ.
ΣΤΗΝ ΩΠΗ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΕΝΩΠΙΟΝ 9.000
ΑΞΙΩΜΑΤΟΥΧΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΥΧΟΝΤΩΝ ΚΑΘΕ
ΦΥΛΗΣ, ΕΛΛΗΝΩΝ - ΠΕΡΣΩΝ ΚΑΙ ΜΗΔΩΝ**

<< Σας εύχομαι, τώρα που τελειώνουν οι πόλεμοι, να ευτυχήσετε με την Ειρήνη.
Όλοι οι θνητοί, απ'εδώ και πέρα να ζήσουν σαν ένας λαός,
μονοιασμένοι για την κοινή προκοπή.
Να θεωρείτε την Οικουμένη Πατρίδα σας, με Κοινούς Νόμους,
όπου θα κυβερνούν οι άριστοι, ανεξαρτήτως φυλής.
Δεν χωρίζω τους ανθρώπους, όπως κάνουν οι στενόμεντοι, σε Έλληνες και Βαρβάρους.
Δεν με ενδιαφέρει η καταγωγή των πολιτών, ούτε η ράτσα που γεννήθηκαν.
Τους καταμερίζω μ'ένα μόνο κριτήριο, την Αρετή.
Για μένα, κάθε καλός Ξένος, είναι Έλληνας και κάθε κακός Έλληνας,
είναι χειρότερος από Βάρβαρο.
Αν ποτέ σας παρουσιαστούν διαφορές, δεν θα καταφύγετε στα όπλα,
παρά θα τις λύσετε ειρηνικά. Στην ανάγκη θα σταθώ εγώ διαιτητής σας.
Τον ΘΕΟ, δεν πρέπει να τον νομίζετε ως ανταρχικό κυβερνήτη,
αλλά ως κοινό ΠΑΤΕΡΑ όλων, ώστε η διαγωγή σας
να μοιάζει με τη ζωή που κάνουν τ'αδέρφια στην οικογένεια.
Από μέρους μου, θεωρώ όλους, ΙΕΟΥΣ, λευκοίς και μελαμψούς.
Και θα ήθελα να μην είστε μόνο υπήκοοι της κοινοπολιτείας μου,
αλλά μέτοχοι, όλοι συνέταιροι.
Όσο περνάει από το χέρι μου, θα προσπαθήσω να συντελεσθούν αυτά που υπόσχομαι >>.

*Τὸ κείμενο τοῦ πλαστοῦ
δήθεν ὄρκου τοῦ Ἀλεξάν-
δρου, ὅπως παρουσιάζεται
στὴν ἐπίσημη ἱστοσελίδα
τοῦ «προγράμματος Ἀλέ-
ξανδρος».*

γκοσμιοποίηση» περιδεβλημένα με τὸ κῦρος τῆς μοναδικῆς προσωπικότητάς τοῦ Ἀλεξάνδρου. Σημειωτέον, ὅτι οἱ ἄνω ὄροι «*Νέα Τάξη*» καὶ «*Παγκοσμιοποίηση*» ὑποκρύπτουν τὴν προωθούμενη κατάλυση κάθε ἐθνικῆς ὀντότητας, οὐσιαστικῆς ἐλευθερίας καὶ δημοκρατίας. Χρησιμοποιεῖ τὸν ΟΗΕ καὶ τοὺς λοιποὺς διεθνεῖς ὁργανισμοὺς ὡς ὑπηρετές ταπεινῶν κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ πλανήτου συμφερόντων. Τὰ ἀχαλίνωτα συμφέροντα οἰκοδομοῦν μεθοδικὰ καὶ με ταχύτητα μιὰ στυγνὴ παγκόσμια δικτατορία παρασκηνιακῶν κύκλων, καλυπτομένων πίσω ἀπὸ δήθεν δημοκρατικὲς διακυβερνήσεις ἐξ ἀνδρεικέλων.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀντιφάσκουν πρὸς τὸν ἑαυτὸ τους, δημιούργησαν, ὅπως λέγουν ὑποκριτικά, «τὸ «*Πρόγραμμα Ἀλέξανδρος*», πὺν ἀποτελεῖ τὴν ἐλληνικὴ συμμετοχὴ στοῦ διεθνὲς περιβαλλοντικὸ πρόγραμμα GLOBE. Ἡ ἐναρξὴ του... ἐγινε στίς 22 Ἀπριλίου 1994 ἀπὸ τὸν ἀντιπρόεδρο τῶν ΗΠΑ Al Gore... Στὴν Ἑλλάδα τὴν εὐθύνη τοῦ Προγράμματος Globe ἔχει τὸ Ὑπουργεῖο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας καὶ Δημοσίων Ἔργων, ἐνῶ στὴν Ἐπιτροπὴ Παρακολούθησης τοῦ Προγράμματος συμμετέχει καὶ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων» (σελίδα 1 ἀπὸ 3 <http://www.di.uoa.gr/speech/globe/Perigraph/frmain.htm> 30/1/2003).

Γιὰ τὸ ἀνακριδὲς καὶ πλαστὸ περιεχόμενο πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν καὶ νὰ καταλογισθοῦν ἀρμοδίως εὐθύνες μετὰ τὴν ἀποκάλυψη τῆς ἀθλιότητάς.

Κωνσταντῖνος - Εὐστάθιος Γεωργανᾶς

Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ

Θά πέσωμε μέχρι τοῦ τελευταίου Ἀμερικανοῦ

Καλὰ τὸ ἔλεγε ἐκεῖνος ὁ τρισκατάρατος ὁ Ἡράκλειτος, ὅτι «πόλεμος πατήρ πάντων». Ἐσεῖς δέδαια τὸν θεωρεῖτε «σκοτεινὸ φιλόσοφο» καὶ δὲν ἀσχολεῖστε ἰδιαίτερα μαζί του. Δὲν πειράζει, κακόμοιρα ἀνθρωπάκια. Τόσο τὸ καλύτερο γιὰ μένα, πὺν ἔχω ἐμπεδώσει στὴν ἐκτέλεση τὸ παραπάνω ἀξίωμα. Γι' αὐτὸ καὶ ὄχι τυχαῖα σὰς μανιπουλάω ὅπως μοῦ κάνει κέφι.

Θά μοῦ πῆτε δέδαια πὼς ἴσως τὸ παρακάνω λιγάκι, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Εἶναι ἡ καλύτερη μέθοδος, γιὰ νὰ ἐφαρμόζω τὸ «διαίρει καὶ βασίλευε». Κι ἐπειδὴ ἓνας πόλεμος δὲν εἶναι καὶ ὅ,τι πιὸ εὐπεπτο, πάντα βρίσκω τὸ κατάλληλο *casus belli*, γιὰ νὰ τὸν δικαιολογήσω. Ἄν ὅμως ἀκόμα καὶ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση ἀποκλείετε νὰ τὸν χωνέψετε, οὐδὲν πρόβλημα. Θά σὰς φιλέψω λίγο μωροεθνικισμό καὶ θά πάῃ κάτω. Κι ἂν δὲν πάῃ, ἔ τότε θά δάλω τὰ μεγάλα μου μέσα. Θά φάτε λίγη «Ἀποκάλυψη» Ἰωάννου γιὰ ὀρεκτικό, λίγο Νοστράδαμο γιὰ κυρίως πιάτο, γαρνιρισμένο μὲ ὀλίγη ἀπὸ Προφῆτες καὶ θά τὸ εὐχαριστηθῆτε. Θά πολεμήσετε, θά τρωθῆτε, πιθανῶς θά σκοτωθῆτε, θά δοξαστήτε (ἐμένα μοῦ λές!) καὶ στὸ φινάλε ἐγὼ θά ὠφεληθῶ. Ἔτσι δουλεύει τὸ σύστημά μου ἐδῶ καὶ αἰῶνες.

Κι ἐσεῖς, παλιο-Ρωμιοί, μὴ διαστήτε νὰ μὲ χαρακτηρίσετε φιλοπόλεμο ἢ πολεμοκάπηλο, γιατί ἔχω ράμματα γιὰ τὴ γούνα σας στὸ προπαγαδιστικὸ μου ὀπλοστάσιο. Ξεχνάτε δρέ, ὅτι οἱ μισοὶ εἰδωλολάτρες πρόγονοί σας εἶχαν θεοποιήσει τὸν Πόλεμο στὸ πρόσωπο τοῦ Ἄρη; Κι ἔρχεστε τώρα νὰ μοῦ πουλήσετε ἀντιπολεμικὸ πνεῦμα καὶ φιλειρηνικὴ μούρη. Τώρα δέδαια θά μοῦ πῆτε «ο *tempora*, ο *mores*»!

Παρήλθε ὀριστικὰ ὁ καιρὸς, πὺν οἱ μακρινοὶ σας προπάτορες μαστακώθηκαν γιὰ μιὰ δεκαετία ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Τροίας γιὰ τὰ μάτια τῆς Ἑλένης καὶ μόνον. Τὸ φιλότιμο τοὺς μάρανε! Ἐγὼ τράθηξα κατὰ Μεσοποταμίᾳ μεριά, νὰ καζαντίσω τὰ πετρέλαια, ὅπως ἄλλωστε κάνω καὶ τώρα διὰ τοῦ ἐμπύχου καὶ ἀψύχου, ἀλλὰ πάντα ἀναλώσιμον - ὑλικοῦ τῆς Πλανηταρχίας. Σιγὰ μὴν πολεμήσω ἐγὼ. Ὅταν θέλω κάτι, δάξω τοὺς εὐνοχόμναλους νὰ μοῦ τὸ φέρουν. Γιὰ νὰ τοὺς κάνω δὲ πιὸ πρόθυμους νὰ μὲ ἐξυπηρετήσουν, τοὺς καλοπιάνω ὡς σωτήρες τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἀπελευθερωτὲς λαῶν ἀπὸ στυγνὸν δικτάτορες, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἐνθρονίζω, ἀλλὰ καὶ ἐκθρονίζω, ὡσὰκις παύουν νὰ μὲ ἐξυπηρετοῦν. Γι' αὐτὸ καὶ ὄχι τυχαῖα τὸ 70% τῆς κοινῆς γνώμης στὴ μητρόπολη τῆς Πλανηταρχίας συγκατατίθεται σὲ ἀποφάσεις μου.

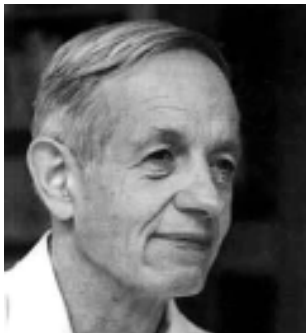
Ἐχω δέδαια κι αὐτοὺς πὺν ἀντιδρῶν σ' ὅλα τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τῆς ὑψηλίου, ἀλλὰ δὲν θαρρύνει. Τί μποροῦν νὰ μοῦ κάνουν. Μήπως ἐμπορικὸ μποῦκοτάξ; Ἄς γελάσω! Ἔτσι ὅπως ἔχω παγκοσμιοποιήσει τὴν οἰκονομία, γίνεται μπουμέρανγκ στὸ κεφάλι τους. Ἄς τὸ καταλάβουν ἐπιτέλους, ὅτι σὲ τίποτα δὲν εἶμαι ἐνάλωτος. Δηλαδή σχεδὸν σὲ τίποτα. Ἐκεῖνο πὺν ὦρες - ὦρες μὲ κάνει νὰ τρέμω, εἶναι αὐτὸ πὺν οἱ ὄρυμοι Ἑλλήνες ὠνόμαζαν «ὑδριν». Κι αὐτό, γιατί ἐγὼ ζῶ καὶ δουλεύω μὲ τὴν ὑδριν. Καὶ τὸ κακὸ εἶναι, ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑδριν ἔρχεται ἡ Νέμεσις, ἡ ὁποία κραταεῖ ἓνα τόσο μεγάλο (μὲ τὸ συμπάθειο)

Σάρωθρον

«THE WALL»: ΔΟΚΙΜΗ ΤΗΣ «ΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΗΤΤΑΣ»

Πώς προετοιμάζεται ή σύγχρονη δουλεία

Ούσιαστικά τὸ νέο τηλεοπτικὸ σκουπίδι πὺ ἀκούει στὸ ὄνομα “The Wall^[1]” φέρει στὸ προσκήνιο τῶν κοινωνικῶν δρωμένων ἓνα τέτοιο θεματολογικὸ ρεπερτόριο ἐργαλείων ἐξουσιασμοῦ, πὺ ἀφορᾷ στὴν ταυτόχρονη ἐφαρμογὴ παιγνίων συνεργασίας καὶ μὴ συνεργασίας ἐπὶ τῶν μαζῶν, κατὰ τὰ πρότυπα τῶν θεωριῶν τοῦ νομπελίστα μαθηματικοῦ John Nash^[2]. (Οὐδεμία βέβαια εὐθύνη φέρει ὁ θεωρητικὸς Nash γιὰ τὴν κατάντια αὐτή).

‘Ο νομπελίστας μαθηματικὸς John Nash. Ἡ θεωρία του ἔγινε ἐν ἀγνοίᾳ του μέσο γιὰ τὸν χείριστο ἐξουσιασμό πὺ ἀπειλεῖ τὴν ἀνθρωπότητα.

‘Ο σχεδιασμὸς στὴν νέα παγκόσμια τάξη ἐπιτρέπει ὅλες τὶς ἐκδοχὲς κοινωνικο-πολιτικῆς συμπεριφορᾶς, ἀρκεῖ νὰ εἶναι μέσα στὰ πλαίσια μιᾶς διαρκοῦς αὔξεσης τῆς παραγωγῆς, νέων μέσων παραγωγῆς καὶ νέων προϊόντων. “Ὅλα τὰ κόστη ἀγαθῶν ὑπολογίζονται σὲ δολλάρια καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ εἶναι ἀδύνατον ποτὲ νὰ ἐλεγχθῇ ἡ πραγματικὴ ἀξία παραγωγῆς τους, ἀφοῦ οὐδεὶς πλὴν τῶν σχεδιαστῶν ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ γνωρίζῃ τὴν πραγματικὴ κυκλοφορία δολλαρίων.

Ἔτσι λοιπὸν ἡ προ-κοστολόγηση τῆς παραγωγῆς σὲ ἐπίπεδο κεντρικοῦ σχεδιασμοῦ καθορίζει καὶ τοὺς μισθοὺς τῆς ἐργασίας, ὥστε μόνον ὅσοι παράγουν νὰ εἶναι μέσα στὰ ὅρια τῆς καθεστωτικᾶ ὠρισμένης ἀξιοπρεποῦς διαβίωσης ἐνὸς πληθείου, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι νὰ εἶναι παρίες. Χωρὶς ὅμως νὰ χάνουν τὴν ἐλπίδα τους, διότι στὶς δύσκολες καταστάσεις διαβίωσης ἀναγκαστικὰ γίνεσαι καὶ παρὰ φύσιν ἐφευρετικὸς, ὥστε νὰ ξανακερδίζῃς τὴν χαμένη θέση μέσα στὴν κατεστημένη ὁμάδα παραγωγῆς. Αὐτὸ ἐφ’ ὅσον βέβαια δεχτῆς νὰ συμμετάσχῃς στὶς «χημικὲς ἀντιδράσεις», πὺ ὀρίζονται ἀπὸ τὴν

πολιτικὴ γεωμετρία τῆς μέγιστης πνευματικῆς ἐξουθένωσης πὺ ἐπιβάλλεται, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ ὁ παραμικρὸς χρόνος ἀνάλυσης καὶ ἀντίδρασης.

Τηλε-μεταφέρουν διὰ τῆς ψηφορορίας ἀπὸ τοὺς θεατὲς πρὸς τὸ παιχνίδι καὶ τοὺς δρωντες τὸ ἄλγος ἐνὸς καθημερινοῦ καὶ ἀτελείωτου συσσωρευόμενου ψυχαναγκασμοῦ, πὺ εἶναι τὸ προϊόν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὑποχρεωτικῶν ἀπάνθρωπων καθημερινῶν δράσεων πραγματικῆς διαδίκωσης. “Ὅλα αὐτὰ δηλαδὴ πὺ θὰ ἔπρεπε κανονικὰ νὰ πέφτουν ἐπάνω τους, ἔνεκα τῆς τεράστιας βαρύτητας πὺ δημιουργοῦν οἱ ἀντιανθρωπιστικοὶ σχεδιασμοὶ καὶ πράξεις τους σὲ διεθνὲς καὶ τοπικὸ ἐπίπεδο.

‘Η «μοιρασιά» τῆς ἤδη μοιρασμένης «πίττας»

Τὸ παιχνίδι ὑποκλοπῆς τῆς κοινωνικῆς vis-vitalis, τὸ «Wall^[3]», τὸ ὁποῖο μᾶς ἔχουν ἐτοιμάσει, εἶναι ἓνα παιχνίδι συνεργασίας μεταξὺ τῶν διαφόρων ομάδων, πὺ ἀντιμάχονται γιὰ ἓνα μεγαλύτερο κομμάτι τῆς προδιαστασιοποιημένης πίττας. Εἶναι παιχνίδι συνεργασίας, διότι ἔχει πολλὰ σημεῖα ἰσορροπίας καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρῃ τοὺς σχεδιαστὲς του ἰδιαίτερα κάποιον συγκεκριμένο ἀπ’ αὐτά. Ἀρκεῖ νὰ παίξῃ τὸ παιχνίδι καὶ νὰ ὑπάρχῃ παραγωγή: Παραγωγή ἀγαθῶν καὶ θεάματος.

“Όλες οι επιμέρους μικρές και μεγάλες μάχες πνευματικού και ψυχικού καννιβαλισμού μέσα στο γενικώτερο παιχνίδι ανάγονται σε παιχνίδια μη συνεργασίας προσεκτικά σχεδιασμένα, ώστε οι νικητές τους, που θα υπάρχουν πάντα, αφού είναι παιχνίδια μη συνεργασίας, να βρίσκονται κατά κανόνα σε συσχέτιση με μεγάλες ομάδες πληθυσμού, ή και, ακόμα καλύτερα, να δημιουργούν μέσω ψυχολογικής ταύτισης μεγάλες ομάδες ομοιοσύνων και συμπασχόντων ατόμων με αναφορά σε κάθENA από τους ίδιους.

‘Η λογική του μηδενικού αθροίσματος, δηλαδή της ύπαρξης νίκης - έπάθλου, που περνάει με όρους κουμπαριάς από την άρχη του παιγνίου στην έξουθενωτική προσπάθεια των συμμετεχόντων, διασφαλίζει τόσο το άκέραιο της αρχικής πίττας σε επίπεδο διαθέσιμων πόρων και προσδοκίμου συμπεριφοράς όσο και την τελική παραδόση της προίκας του συστήματος στην ή στον τελικό σκληρότερο επιδότηρα της εξουσίας, ή όποια όμως εξουσία έχει δοθεί προς άναλωση και χρήση σε όλους τους συμμετέχοντες από την άρχη εξίσου.

‘Εχει όμως δοθεί^[4] όχι με την έννοια της αυτονομίας, δηλαδή να μπορούν να φτειάχνουν κανονισμούς όταν απαιτείται, ούτε με την έννοια της αυτοτέλειας του να μπορούν δηλαδή να αυτοδιαχειρίζονται με ίδια άμεση δημοκρατική μεθοδολογία τους πόρους τους, αλλά ούτε και με αυτοδικία που σημαίνει να μπορούν να ορίζουν οι ίδιοι άμεσα το ποιός μένει και ποιός φεύγει από το παιχνίδι ανάλογα με τη συμπεριφορά του. Στο βαθμό που τίποτα από τα παραπάνω δεν ισχύει, έχουμε μία πλήρη^[5] Βιόσφαιρα-2 αλλά με παροχή οξυγόνου και απαγωγή διοξειδίου του άνθρακα κατά την κρίση και δούληση των εξωτερικών παραγόντων του παιχνιδιού.

Μεταξύ των παικτών - φυλακισμένων υφίσταται μία διαρκής διαπραγμάτευση, που με δάση την κλασσική θεωρία παιγνίων κατά τον J. Von Neuman^[6], είναι φαινομενικά άπροσδιορίστου αποτελέσματος. ‘Ο Nash όμως μάς λέει, πλην όμως μερικώς σωστά, για τις ανάγκες ενός πεπερασμένου συνόλου διαπραγματευτών όπως οι συμμετέχοντες ικανοποιητικά καλά, ότι ο ορθολογισμός των παικτών **πou θά πρέπει να επικρατήσει ή που αναμένεται να επικρατήσει** στα πλαίσια του επιδιωκόμενου αποτελέσματος, θα οδηγήσει σε τοπικές ισορροπίες και επίλυση του κάθε προβλήματος διαπραγμάτευσης μέσω της άναγωγής του ευρύτερου διαπραγματευτικού προβλήματος σ’ ένα σύνολο από στοιχειώδη παίγνια μη-συνεργασίας, τα όποια, ως μηδενικού αθροίσματος που είναι, υποχρεωτικά θα οδηγούν σε λύσεις διά μέσου ζευγών χαμένου - ξεροδιμένου^[7].

‘Όταν ψηφίζεις κάποιον να βγεί από το παιχνίδι, εσύ έχεις παντελή έλλειψη γνώσης για το πόσο άλλοι έχουν την ίδια άποψη μ’ εσένα και την δηλώνουν, ενώ ταυτόχρονα μέσω της συμμετοχής σου στο παιχνίδι υποθηκεύεις την πνευματική σου αριότητα, αφού την κρίση σου την ψυχαναγκάζεις μέσα από την ίδια τη δομή του παιχνιδιού. Γίνεσαι δηλαδή ο πελάτης ενός προϊόντος λαθρεμπορίου και μάλιστα μη όντος προϊόντος, για να δανειστώ την όρολογία του «Σοφιστή» μέσα από το λυτρωτικό φακό του Καστοριάδη^[8].

Ταυτόχρονα νομίζεις ότι με την ψήφο σου φροντίζεις έτσι, ώστε ή ομάδα της σπηλιάς να μένει με τους καταλλήλότερους, αφού ουσιαστικά αυτό θέλουν και οι σχεδιαστές του παιχνιδιού. ‘Η εικονική ήδονη που προσλαμβάνεται από τον τηλεθεατή ένεκα αυτής της συμμετοχής του, άδρανοποιεί τον τηλε-μεταφερόμενο πόνο, που περνάει στον τηλεθεατή από τις κατά τεκμήριο συνεχείς «ψυχοκτονίες», που λαμβάνουν χώρα στις δυο άρνες. ‘Ετσι μπορούν να καταγράφονται σε μαζικό επίπεδο οι προτιμητέοι τύποι ανθρώπων, που εμφανίζονται να τ’ αγαζουν πέρα σε συνθήκες πληθειακής διαβίωσης. Και όχι μόνο αυτό αλλά ψάχνουν να βρουν και ανάμεσα σ’ εκείνους που εσύ άναγνωρίζεις ως ικανώτερους για να μείνουν στη σπηλιά, ποιοι θα διεκδικήσουν μία θέση στη χλιδή - εξουσία της βίλλας.

Πέντε μονοπάτια προς την επίγεια κόλαση

Από την άλλη ό νικητής ενός τοπικού παιγνίου μη συνεργασίας και άρα μηδενικού αθροίσματος γίνεται στη βίλλα ό πολιτικός, που θα κρίνει και θα όρίσει το μονομάχο της επόμενης μάχης. Δεν χρειάζεται να δηλαδή να σκυψη ποτέ κανείς πάνω από τον «Πολιτικό», για να βρη τον όρισμό του. Τόν κοιλοπονά το ίδιο το παίγνιο συνεργασίας και τόν άποδίδει με καυσαρική τομή και φορτωμένο με κάποιο ψιλο-Down για έφε στο επόμενο επίπεδο ενός παιγνίου μη συνεργασίας.

Φυσικά στην ίδια τη βίλλα, στην εξουσία δηλαδή, τα προβλήματα τα λύνουν άναμεταξύ τους χωρίς

έξωτερικές επεμβάσεις (του κοινού). Ἀπλῶς ὅταν κάνουν λάθος ἐπιλογή στο ἄτομο, πού θά τοὺς ἐκπροσωπήσῃ σ' ἕνα ἀγῶνα γιὰ τὴ διεκδίκηση μιᾶς θέσης τους ἀπὸ τοὺς πληθείους, δὲν χάνουν καὶ τίποτα τελικά, διότι ἀφοῦ ὑπάρχει πληθεὺς ἱκανὸς καὶ νὰ ἀντικαταστήσῃ ἕνα δικό τους καὶ νὰ θέλῃ νὰ ἐνταχθῇ στὴν κάστα τους, τότε δὲν ὑπάρχει πρόβλημα. Ταυτόχρονα καὶ σταδιακὰ ἡ γλῆδο-ἐξουσία ἐμπλουτίζεται καὶ μὲ τοὺς πιὸ ἱκανοὺς, ἀφοῦ οἱ πιὸ ἀδύνατοι πάνε στὴ σπηλιά. Ἔχουμε Δημοκρατία δηλαδή ἐδῶ πέρα καὶ ἴσες εὐκαιρίες, ὅχι παίξε - γέλασε. Ἐξῆλλον ἀπὸ τὰ πέντε μονοπάτια γιὰ τὴν κόλαση τὴν ἐδῶ (Ἄρνηση - Ὀργή - Παζάρεμα - Κατάθλιψη - Ἀποδοχή^[8]), ὑπάρχει πάντα ἡ ἐναλλακτικὴ πορεία τῆς Ἄρνησης, Ὀργῆς, Ἐπίθεσης, Παράδοσης καὶ Προσευχῆς.

Δὲν ἔχουν ὑπολογίσει ὅμως τὴν ἐκδοχή, κάποιοι νὰ θέλουν νὰ χάσουν. Θεωροῦν τὸν ὀρθολογισμό δεδομένο καὶ ἀρνοῦνται νὰ δοῦν τὸ στοιχειῶδες. Ὅτι ἡ θυσία ἢ ἡ χειρότερη ἐπιλογή εἶναι πάντα μιὰ ἐπιλογή. Εἶναι ἕνα πνευματικὸ καὶ ψυχολογικὸ πορνογράφημα ἀνώμαλων σχεδιασῶν καὶ ἄρρωστου κοινού. **Αὐτὸ εἶναι τὸ “The Wall”.** Ἐτοιμάζουν τὶς κοινωνίες γιὰ τὰ τελικὰ στάδια ἐφαρμογῆς τῆς νέας τάξης. Εἶναι τὸ πρωτεύον πλῆγμα γιὰ λόγους προληπτικῆς καθεστωτικῆς «ὕγεινῆς». Νὰ ξέρουν δηλαδή ἐκ τῶν προτέρων καὶ σὲ γενικὲς γραμμές, πῶς εἶναι ἡ καμπύλη κατανομῆς διαθέσεων καὶ σκέψεων, ποιοὶ ἀντέχουν, ποιοὶ ἀρέσουν, ποιοὶ σπᾶνε, ποιοὶ θά εἶναι παρίες καὶ ποιοὶ γιὰ ξεπέταμα. Ὁ καθένας πού βλέπει καὶ συμμετέχει, ὑπογράφει σὲ λευκὸ χαρτί, πού φέρει τὸ ὕδατογράφημα καὶ τὸ σῆμα τῆς νέας τάξης. Ὁ καθένας πού συμμετέχει ἀθροίζεται στὴν «σιγμοειδῆ» τους. Καὶ ὅταν ἡ σιγμοειδὴς ὀριζοντιωθῇ στὴν ἄνω τῆς διαδρομῆς, ἀλλάζουν παίγνιο, κανόνες καὶ μικροδομές, ὥστε καὶ ὥσπου νὰ προκύψουν νέες ἀθροιστικὲς τάσεις, νέες σιγμοειδεῖς.

Πάσχιζαν χρόνια μὲ ἰδεολογίες, ἐνεργειακὲς κρίσεις, οἰκονομικὲς κρίσεις, τρομοκρατία, τοπικοὺς πολέμους, δικτατορίες, κομμουνισμούς, ἐπαναστάσεις καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα ἀπὸ τὸ πανέρι τῆς παγκόσμιας φυσικῆς δεξαμενῆς τῶν στοιχειῶδων σωματιδίων καὶ δομῶν τῆς παραδοσιακῆς ἐξουσίας νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ἀρχή τους. Τὴν εἶχαν δίπλα τους ὅμως καὶ τώρα τὴν ἐφαρμόζουν καὶ μάλιστα τοὺς πληρώνουμε γι' αὐτό, ἀγοράζοντας καὶ τὰ προϊόντα πού ἐμεῖς παράγουμε καὶ πού διαφημίζονται κατὰ κατηγορίες ὁμάδων ἐνδιαφερόντων καὶ συνάφειας μὲ τοὺς χαρακτήρες πού διαμορφώνονται ἀπὸ τὸ παιχνίδι.

Τὰ *think - tank*^[9], πού ἔχουν σχεδιάσει αὐτὸ τὸ παιχνίδι, μεταφέροντας τὴ θεωρία τοῦ Nash ἀπὸ τὸ οἰκονομικὸ πεδίο ἐφαρμογῆς τῆς στο κοινωνικὸ πεδίο, ἔχουν χτυπήσει φλέβα. Στὴν ἐπόμενη σειρὰ τέτοιων παιχνιδιῶν συνεργασίας Nash, θά ἐνταχθοῦν νέες διαστάσεις, πού θά ἀφοροῦν πλεόν στὴν ἐπιβολὴ τῆς τάξης γιὰ λογαριασμό τοῦ συνόλου αὐτῶν τῶν ὁμάδων, πού συμμετέχουν μέσω μιᾶς **Kj** φαινομενικὰ ἀνεξάρτητης ὁμάδας, πού θά φροντίζει γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν προστασία τῶν συμμετεχόντων, συμμετέχοντας καὶ αὐτὴ οὐσιαστικὰ μέσα στο παιχνίδι. Λογικὰ θά πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν καὶ συμμετοχὲς ἀλλοδαπῶν καὶ οἰκονομικῶν μεταναστῶν, ὅπου θά δοῦμε νὰ ἐξελίσσονται, καθαρά γιὰ λόγους καθάρσης τοῦ τηλεθεατῆ, τὰ σενάρια ἐκδηλῶν καὶ ὑφέροντος ρατσισμού. Γιὰ φαντασθῆτε το! Τὸ τέλειο ἐργαλεῖο γιὰ τὴν PH-μέτρηση (πεχαμέτρηση) τῶν κοινωνικῶν τάσεων.

Γιάννης Πηλιούνης

Ἀναλυτὴς - Προγραμματιστὴς / Φυσικός

Παραπομπές:

- 1) <http://www.thewall.gr/homeDetail/0,3353,2,00.html>.
- 2) <http://cepa.news.school.edu/het/profiles/nash.htm>.
<http://www.groups.dcs.st-andrews.ac.uk/~history/Mathematicians/Nash.html>.
- 3) Ἡ ζωὴσ οὐσία τῶν Ἀλχημιστῶν, ὁ Αἰθέρας, Τὸ Πέμπτο Στοιχεῖο, τὸ «Ἀείζων Πῦρ» τοῦ Ἡρακλείτου.
- 4) Ἀπὸ τὴν «Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Δημοκρατία» τοῦ Καστοριάδη.
- 5) <http://www.bio2.edu/>.
- 6) <http://cepa.news.school.edu/het/profiles/neumann.htm>.
- 7) Ἀπὸ τὴν συνέντευξη τοῦ καθηγητῆ Γ. Βαρουφάκη μὲ τὸν John Nash - «Θεωρία Παιγνίων» - Ἐκδόσεις ΕΥΡΑΣΙΑ.
- 8) Ἀπὸ τὴν ταινία τοῦ Bob Fosse «All that Jazz», μὲ τοὺς Roy Scheinder καὶ Jessica Lange, 1979, (μία ταινία πού πρέπει νὰ δῆτε ὁπωσδήποτε).
- 9) Τὰ ἑλενὰ «Ἰδρύματα» - δεξαμενὲς σκέψης τῶν ἀμερικανικῶν cartel, ὅπου προετοιμάζονται ὅλα τὰ παιχνίδια ἐξουσιασμοῦ στὸν πλανήτη. Παράδειγμα τὸ Rand corporation <http://www.rand.org/>.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

P.W. EDBURY, *Τὸ Βασίλειο τῆς Κύπρου καὶ οἱ Σταυροφορίες*

Οἱ μεσαιωνικὲς Σταυροφορίες ἔγιναν, ὡς γνωστόν, στὸ ὄνομα τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς «Ἀγίας Ἱερουσαλήμ» ἀπ' τοὺς ἄπιστους Μωαμεθανούς. Ἡ σύγχρονη Σταυροφορία, αὐτὴ ποὺ διαδραματίζεται τὴν παρούσα στιγμή, ἔχει στόχους ἀναμφίβολα πολὺ πιὸ ἀνώτερους: Πρόκειται γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Οὐρ καὶ τῆς Βαβυλώνας (Ἰράκ), τῆς γενέτειρας τοῦ Ἀδραάμ, τοῦ γενάρχη ὅλων μας, ὅλων τῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, Ἀνατολῆς καὶ Δύσης· αὐτὸς εἶναι ὁ μεγάλος στόχος τῆς.

Σ' ἐκεῖνες λοιπὸν τὶς πρώτες Σταυροφορίες ἡ πολύπαθη ἑλληνικὴ μεγαλόνησος Κύπρος βρέθηκε στὸ μάτι τοῦ Κυκλώνα: Ὁ Ἀγγλος Βασιλεὺς Ριχάρδος ὁ Α' τὴν ἄρπαξε κυριολεκτικά, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Βυζαντινορωμαίων δυναστῶν σὲ χέρια Δυτικῶν δυναστῶν γιὰ τετρακόσια σχεδὸν χρόνια. Τὰ πεπραγμένα αὐτῶν τῶν τεσσάρων αἰώνων τῆς Δυτικῆς κατάκτησης ἐξετάζει μὲ ἐξονυχιστικὴ λεπτομέρεια τὸ ἐν λόγῳ ἀκαδημαϊκὸ πῶνημα. Στὶς χρήσιμες ἱστορικὲς πληροφορίες ποὺ παραθέτει ὁ συγγραφέας, μία εἶναι περισσότερο ἐντυπωσιακὴ: Ὁ λαὸς τῆς Κύπρου, ὁ ἀπὸ ἀρχαιότατων χρόνων ἑλληνικὸς, ἔγινε ὑπόχρεως, ὅχι σὲ μία ἀλλὰ σὲ δύο χριστιανικὲς θρησκείες. Στὴν Ὁρθόδοξη Ἀνατολική, ποὺ εἶχε πρωτύτερα κυριαρχήσει στὸ νησί, καὶ στὴν Παπικὴ Καθολικὴ, ποὺ ἔγινε ἡ ἐπίσημη, ὡς ἡ θρησκεία τῶν νέων κατακτητῶν. Ὡς τὸ 1570 ποὺ ἦρθαν οἱ Ὀθωμανοί...

Παν. Α. Κουβαλάκης

ΣΤΕΦ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ, *Ἑλληνες αὐτόχθονες καὶ ὄχι Ἰνδοευρωπαῖοι*

Ὁ δημοσιογράφος καὶ συνεργάτης τοῦ «Δ» Στέφανος Μυτιληναῖος στὸ νέο του αὐτὸ συγγραφικὸ

ΦΥΛΕΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

«Καὶ λέγει Κύριος πρὸς τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ: Πᾶς ἄνθρωπος, ὅστις θὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὰς προσταγὰς σου καὶ δὲν θὰ ὑπακούσῃ εἰς τοὺς λόγους σου κατὰ πάντα ὅσα προστάξῃς αὐτόν, ἅς θανατώνηται». (Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, α', 18)

Τὴν ἐντολὴ αὐτὴ τοῦ Ἰεχωβά, πηγὴ κάθε «σταυροφορίας», «**ἱεροῦ πολέμου**» καὶ γενοκτονίας, ἀνέλαβε νὰ πραγματώσῃ ἡ ἀμερικανικὴ πλανηταρχία. Ὅλα τὰ πολεμικὰ διαγγέλματα τοῦ προέδρου Μπούς, ποὺ ἀπευθύνονταν πρὸς τὸν ἀμερικανικὸ λαό, ἔδιναν τὸ ἀπαράμιλλο στίγμα τοῦ ἱεροῦ πολέμου. Ἡ κήρυξη τοῦ πολέμου πρὸς τὸ Ἰράκ ἔγινε στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ (Ἰεχωβά), ζητώντας μάλιστα τὴ συνδρομὴ του γιὰ τὴ **«συντριβὴ τῶν δυνάμεων τοῦ ἄξιου τοῦ κακοῦ»**. Ὁ Ἀμερικανὸς Πρόεδρος, ὡς νέος Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ζήτησε ἀπ' τοὺς ὑπηκόους του **«συνεχὴ προσεσχῇ»** γιὰ τὴν καλὴ τύχη τῶν στρατιωτῶν του ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τῶν πεσόντων.

Καὶ στὴν ἀντιπέρα ὅχθη τὸ ἴδιο σκηνικό. Ὁ Σαντάμ Χουσεῖν κάλεσε τοὺς δικούς του ὑπηκόους νὰ πολεμήσουν μέχρις ἐσχάτων στὸ ὄνομα τοῦ Ἀλλὰχ (Ἰεχωβά) γιὰ τὴν **«κατατρόπωση τῶν δυνάμεων τοῦ κακοῦ»**: Ἰερὸς Πόλεμος. Προσὰ τὰ πόδια τοῦ Ἰεχωβά ἐκτυλίχθη τὸ φοβερὸ θυσιαστήριο: Χιλιάδες ἀκρωτηριασμένα κορμιά, διεσπαρμένα στοὺς δρόμους. Μακάβρια ἡ στοίβα ἀπὸ νε-

πόνημά του ασχολείται με ένα καιρίο θέμα, που αποτελεί και ένα από τους κεντρικούς άξονες έρευνας του «Δαυλοῦ» ἐδῶ και δύο δεκαετίες: τὴν ἱστορικὴ ἀπάτη τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς θεωρίας, κατὰ τὴν ὁποία, ὡς γνωστόν, οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης κατάγονται ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἀσία καὶ κατὰ τὸ ἀπώτατο παρελθόν οἱ πρόγονοί τους εἰσέβαλαν στὴ γηραιὰ ἡπειρὸ καὶ ἐπεβλήθησαν φυλετικὰ καὶ ἐθνολογικά. Μὲ δεδομένο ὅτι ἡ θεωρία αὕτὴ ἔχει ζωὴ μὲν δύο αἰῶνων καὶ ὅτι βασίσθηκε σὲ ἀνισόχρονες γλωσσολογικὲς συγκρίσεις, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πληθαίνουν σήμερὰ οἱ σοβαρὲς ἐπιστημονικὲς φωνὲς ποὺ τὴν ἀμφισβητοῦν, ὁ συγγραφέας, κάνοντας χρῆση τῶν πλέον πρόσφατων πορισμάτων τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης καὶ μὲ ἀντικειμενικὴ κρίση, παραθέτει ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀνατρέπουν τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴν πλάνη. Ξεκινώντας ἀπὸ τίς θέσεις τῶν ἰνδοευρωπαϊστῶν, ποὺ καταλαμβάνουν καὶ τὸ πρῶτο κεφάλαιο τοῦ συγγράμματός του, περνᾷ κατόπιν στὴν ἀνάπτυξη τῶν ἀποδείξεων γιὰ τὸ αὐτοχθόν τῶν Ἑλλήνων. Στὸ τρίτο κεφάλαιο τὸ βιβλίο κάνει λόγο γιὰ τὴν ἀπόσχιση τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τοὺς Πελαγούς, συνδυαζόμενο ἀρμονικά μὲ τὸ ἔκτο ὅπου περιγράφεται ἡ Πελασγικὴ εἰσβολὴ στὴν Ἰνδικὴ Χερσόνησο, ὅπως τὴν παραδίδουν οἱ ὑπάρχουσες ἱστορικὲς πηγές. Τὸ κεφάλαιο αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πλέον σημαντικόν, ἀφοῦ περιλαμβάνει τίς ἐξηγήσεις τῶν ὁμοιοτήτων ποὺ παρατηροῦνται μεταξὺ τῶν πολιτισμῶν, τίς ὁποῖες διαστρέφουν τεχνηέντως οἱ ἰνδοευρωπαϊστὲς προκειμένου νὰ στηρίξουν τὴν θεωρίαν τους. Τὸ τέταρτο καὶ τὸ πέμπτο κεφάλαιο τοῦ ἔργου, ποὺ παρεμβάλλονται μετὰ τὸ τρίτον καὶ ἕκτον, ἀναφέρονται ἀφ' ἑνὸς μὲν στὴν ἀνατροπὴ τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς θεωρίας μέσῳ τῶν γραμμικῶν γραφῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ στὴν ἀπόδειξη τῆς ὑπάρξεως πελασγικῆς ὁμοφυλίας κατ' ἀντιδιαστολὴν μὲ τὴν ἀνύπαρκτη ἰνδοευρωπαϊκὴν.

Ὅπως εὐστοχα παρατηρεῖ καὶ ἡ καθηγήτρια τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Μαρία Τζάνη, ποὺ ἔχει προλογίσει τὸ βιβλίο, «ἐκείνῳ ποὺ καθιστᾷ τὴ μελέτη τοῦ Στέφανου Μυτιληναίου μιὰ θαυμασίως τεκμηριωμένη ἀντίκρουση τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς θεωρίας, εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἀνακαλύπτει καὶ παραθέτει τίς ἀντιφάσεις καὶ ἀδυναμίες τεκμηρίωσης τῶν κυριωτέρων ἐκπροσώπων τῆς θεωρίας καὶ μάλιστα μὲ τὰ ἴδια τους λόγια καὶ τὸ δικό τους σκεπτικόν». Πραγματικὰ στὴν ἐπίφαση ἐπιστημοσύνης ὁ συγγραφέας ἀπαντᾷ μὲ ἀδιάσειστα ἱστορικὰ ντοκουμέντα ἀποκαθιστώντας τὴν ἀλήθεια, τὴν

κρὰ Ἀμερικανᾶκια στὰ στρατόπεδά τους στὸ Κουβέιτ. Δυὸ κόσμοι, δυὸ λαοί, δυὸ φυλὲς τοῦ Ἰσραήλ, ἐπιδιδόμενες στὸ ὄνομα τοῦ Ἰεχωῶδᾶ στὴν ὁλοκληρωτικὴ ἀλληλοεξόντωσή τους.

«Μαζάριοι οἱ εἰρηνοποιοί»... Κοῖχίρο Ματσαούρα καὶ Μουνιρ Μποσενάκι, γενικὸς διευθυντὴς τῆς ΟΥΝΕΣΚΟ καὶ ἀναπληρωτῆς διευθυντῆς ἀντίστοιχα (Γιαπωνέζοι ἀμφότεροι), ζήτησαν ἀπ' τὴς Η.Π.Α. νὰ διαφυλάξουν τὴν «**μοναδικὴ πολιτιστικὴ κληρονομιά**» τοῦ Ἰράκ, καθ' ὅτι ἡ Βαβυλωνία (ἡ γενέτειρα τοῦ Ἀδραάμ) ἀποτελεῖ τὸ «**λίκνο τοῦ Πολιτισμοῦ**»! Βεβαίως νὰ διαφυλαχθῇ ἡ πολιτιστικὴ κληρονομιά, ὅμως γιατί οἱ Δράκοντες καὶ οἱ Σαμουράι θὰ πρέπει ἀναγκαστικὰ νὰ ἔφτασαν ἀπ' τὴ Βαβυλωνία στὴν Ἀπὼ Ἀνατολή;

Διαμαρτυρεῖς καὶ ἀπ' τὸ Ρωμαϊκόν. Ὁ μουσικοσυνθέτης καὶ εὐρωδολεντής κ. Σταῦρος Ξαρχάκος ζήτησε νὰ διαφυλαχθοῦν τὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαίας Κτησιφῶντος, διότι ἡ πόλις αὕτη ὡς τὸν 7ο αἰῶνα ἦταν «**κέντρο τῆς χριστιανοσύνης**»! Ὅμως οὐδέποτε ἡ Κτησιφῶν ὑπῆρξε «**κέντρο τῆς χριστιανοσύνης**». Ἀπλῶς κοντὰ στὴν πόλιν αὕτη ἄφησε τὴν τελευταία του πνοὴ τὸ 363 μ.Χ. ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς, δολοφονημένος ἀπὸ Χριστιανὸ στρατιώτη του, τὸν ἀνακηρυχθέντα σὲ ἅγιον Μερχούριο – ἴσως ἀπὸ αὐτὸ καὶ μόνο νὰ θεωρῆται χριστιανικόν...

Φυλὲς τοῦ Ἰσραήλ, ὅπου καὶ ἂν κατοικήτε, ὅπως καὶ ἂν πολεμᾶτε, συνεχίστε τὸν πόλεμο. Συνεχίστε νὰ ἐγκληματίζετε κατὰ τῆς Ἀνθρωπότητος, τῆς Ἱστορίας της, τοῦ Πολιτισμοῦ της· συνεχίστε πρὸς δόξαν τοῦ θεοῦ καὶ πατρὸς σας Ἰεχωῶδᾶ.

Παναγιώτης Κουδαλάκης

ώρα που πολλοί από τους πανεπιστημιακούς ταγούς, έρευνητές, διανοούμενους και μάλιστα ειδικούς πάνω στο θέμα αυτό σιωπούν, θυσιζόμενοι στην ακαδημαϊκή τους απάθεια.

Μάριος Μαρμανέας

ROBERT BROWNING, 'Η Έλληνική Γλώσσα, μεσαιωνική και νέα

Δέν γνωρίζω αν ο R. Browning (R.B.), καταξιωμένος έλληνιστής, όμιλεϊ «άπταιστα» τὰ έλληνικά. Βέβαια αυτό δέν έχει σημασία, αλλά τò πόσο έμβαθύνει κανείς στη δομή τής γλώσσας. Ζηλεύω πού ένας «ξένος» αναλύει τή γλώσσα μου μέ περισσότερη ενάργεια από τούς Έλληνες ειδικούς. Φαίνεται όμως ότι αυτή του ή «ιδιότητα» τού δίνει ένα πλεονέκτημα έναντι τών όμοτέχνων του, πού έχουν τήν Έλληνική μητρική τους γλώσσα: βλέπει μέ καθαρή ματιά πράγματα για μάς τετριμμένα. Ο R.B. άποστασιοποιημένος και μέ (συν)κριτική διάθεση αναλύει τήν Έλληνική σέ όλα της τὰ επίπεδα (φωνολογικό, μορφολογικό, συντακτικό, λεξικολογικό) μέ σαφήνεια κατά τήν δισχλιετή πορεία της. Τò πλεονέκτημα όμως τούτο αναιρείται από δύο έλαττώματα, πού ό R.B. δέν μπόρεσε νά ξεπεράσει, παρ' όλο πού, νομίζω, είχε τήν δυνατότητα.

1. Τò δόγμα τής επίσημης επιστήμης: 'Η προσήλωση στά παγιωμένα αλλά αναπόδεκτα ιδεολογήματα περί «καθόδου Δωριέων, «φοινικισμού» και «ίνδοευρωπαϊών».

α. Ξεκινά στην εισαγωγή ως έξης: «Στò πρώτο μισό τής δεύτερης χιλιετηρίδας π.Χ. φορείς τής ελληνικής εισέχωσαν στò Ν. τμήμα τής Βαλκανικής». 'Αν δέν είχε ύπ' όψιν του τὰ 200 άρθρα τού «Δ», πού σχεδόν έξήντησαν τò θέμα, τουλάχιστον έπρεπε νά γνωρίξει τὰ νεολιθικά εύρήματα (γرافές Καστοριάς) και τήν τεκμηριωμένη έρευνα τού Α. Πουλιανού για τήν ανθρωπογένεση στην Αίγαια περιοχή και τή συνεχή ύπαρξη τού αυτόχθονος πληθυσμού επί 700 χιλ. έτη.

β. Στη σελ. 13 γράφει: «Τὰ έλληνικά πρωτογράφτηκαν στò... (1400) π.Χ. σέ μία συλλαβική γραφή διασκευασμένη» [από ποιόν;] από μία άλλη, πού προωριζόταν για μία μη-έλληνική και πιθανώς μη-ίνδοευρωπαϊκή γλώσσα» [ποιά;]. Και συνεχίζει «... και ή Έλλάδα ξανάπεσε [...] στòn αναλφάβητισμό [...] Δέν είναι σίγουρο πότε και από ποιόν διασκευάστηκε τò φοινικικό αλφάβητο για νά αποδώσει τήν Έλληνική Γλώσσα». Δηλαδή ή «είσαγόμενη» Έλληνική Γλώσσα παίρνει δύο φορές δάνειες γράφες από μη-έλληνικές (άνυπαρκτες) φυλές. Έλεος!

2. 'Αγνοια νοοτροπίας τού Έλληνα. Καθ' όλη τή διάρκεια τού διδύλιου ό R.B. διαπιστώνει [όρθως] τήν ύπαρξη διγλωσσίας αδιαλείπτως από τήν έλληνιστική έποχή μέχρι σήμερα. Τήν θεωρεί δέ μάλλον ως «κακοδαμονία» τής γλώσσας, «μη όλοκλήρωσή» της (όπως λ.χ. ή Γαλλική, 'Αγγλική), «νοθεύεται» [σ. 15] δέ από στοιχεΐα «άττικίζοντα, κλασικίζοντα, καθαρόλογα» ή [άγνὰ] ζωντανή όμιλούμενη κοινή!

'Η διαφοροποίηση γραπτού / προφορικού λόγου είναι κύριο χαρακτηριστικό τής Έλληνικής (αλλά και τών αρχαίων γλωσσών, κινεζικής και ιαπωνικής) πολύ πρò τού Όμήρου. 'Η «ύψηλή» -ποιητική γλώσσα δέν όμιλετο ποτέ π.χ. (δράμα). Ο R.B. αναφέρεται και στά «δάνεια» από τήν Τουρκική: «...ή γλώσσα γεμίζει από τουρκικές λέξεις κυρίως κοινωνικούς, πολιτικούς, θρησκευτικούς όρους... σχεδόν αποκλειστικά ούσιαστικά...». 'Αλλά καμμία από τίς 31 «τουρκικές» λέξεις πού προτείνει δέν είναι τέτοιος «όρος» είναι όλες (πλήν 3 άγνώστων) άντιδάνεια έλληνικά.

Κωστής Καριμαντζός

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΑ: Στò προηγούμενο τεύχος, σελ. 16654, στ. 16ος, τò «δημογραφικής» νά διορθωθεί σέ «δημοσιογραφικής».

'Η έβδομη συνέχεια τής μεγάλης έρευνας τού κ. Στ. Μυτιληναίου «Έπεμβάσεις τής Έκκλησίας στην Έλληνική Παιδεία» λόγω πληθώρας ύλης αναβάλλεται για τò επόμενο τεύχος.